

نه بې امنه او بې ډيسپلینه

د روازو ته رالنه شوي او که
سوالې ټلوالې د ځواکونو پر

و وسله والو موخه د دولت

ی خپل هدف ته رسېدلي او
مفکوره پیاوړې کړې، چې
بريته او په اداري فساد کې

بې کوم ټاکلی هدف نه لري
ن پر لور پر مخ ولاړ شي او د

بې د مهمو مسایلو په اړه په

و یا هم داسې پېښ شوي،

سألې په باب د دولت موقف

و هېواد مشر چې څرگنده

یا دا چې په دوامداره توګه

نه دولت جوړولای شي او نه

ن پرېکړه وشوه هغه وخت په

له مندي موجوده وه.

پیل دمخه په ناڅاپي ډول یو

ردې، چې بحث پیل شي د

ما نظر کتل، ځکه د خلکو تر

!!

!!

لومړی فصل:

د ولس منفي لیدلوری

که څه هم زموږ بادر که او هوښیار ولس په لویه پیمانه له
رسمي تعلیم څخه بې برخې دی او ټول وګړي یې تعلیم یافته نه
دي، خو سیاسي شعور لري. د بن تر پرېکړې وروسته په ټول
هېواد کې ازادې راډیوګانې فعالیت کوي، چې دا د سیاسي
شعور په وده کې خپل رول لري. له پېړیو راهیسې جوماتونه
زموږ د ټولنیز قضاوت رښتیني مراکز دي او د ولس تر منځ په
غم-بنادۍ کې هم خلک د ټولنیزو قضایاوو په اړه بحثونه کوي.
که دغو بحثونو ته په ځیر وکتل شي، نو څرګندېږي چې عام
قضاوت داسې دی، چې اوسنی دولت تګلاره نه لري، په
زعامت او مشرۍ نه پوهېږي او د مؤثریت خاوند نه دی. له
همدې کبله په ټول هېواد کې د خلکو تر منځ یو منفي لیدلوری
موجود دی.

خلک پوهېږي چې دولت بې اغېزې شوی، اقتصادي نظام
نه لرو، د ملت حیثیت او ملي هویت مو تر بل هر وخت ضعیف
او د کمزورۍ پړاو ته د رسېدلو په حال کې دی.

له نړیوالې ټولنې سره مو اړیکې په خطرناک حالت کې دي
او هېواد کې له اړیکو سره اړوند راتلونکي په اړه د
اړوندو سیاسي څارنکو په انیمېشنونو زیاتې شوې دي

خبرې وکړې، نو د ټولو له خبرو څخه د یوې مثبتې ملي اجماع په حواله یوه روښانه غوښتنه دا وه، چې افغانستان باید یو داسې قوي دولت ولري، چې وکولی شي د یو موټي ملت هیلې تر سره کړي. په افغان ولس کې د مثبتې ملي اجماع حس له دې څخه هم څرگندېده، چې د بن پروسه یې بریالۍ او شوې پرېکړې یې ترسره کړې.

که څه هم ویل کېږي، چې د بن پروسې گډونوال زیاتره د ملت واقعي استازي نه وو، خو د دې پرېکړې تاریخي اهمیت دا و، چې د یوې داسې پروسې بنسټ کېږدي، چې وکولی شي په راتلونکي کې یو افغانستان شموله مشروع دولت جوړ کړي، چې د افغانانو د ارادې محصول وي.

د دې اهدافو د لاسته راوړلو لپاره د بن پروسه په لاندینيو مشخصو مراحلو طبقه بندي شوه:

۱. د قدرت انتقال او د لنډمهالې ادارې تشکیل.
 ۲. د بېړنۍ لویې جرگې جوړول او د انتقالي ادارې ټاکل.
 ۳. د نورو کمیسیونونو په گډون د اساسي قانون د کمیسیون جوړول.
 ۴. د اساسي قانون د جرگې دایرول، په اساسي قانون بحث او تصویبول.
 ۵. د ولسمشرۍ ټاکنې کول.
 ۶. د ولسي او مشرانو جرگو ټاکنې کول.
- د لنډمهالې ادارې اصطلاح د دې لپاره استعمال شوه، چې څرگنده کړي، چې دا یوه انتقالي مرحله ده، چې د ملت د رایې استازیتوب نه شي کولی.
- ښاغلی حامد کرزی د لنډمهالې او انتقالي دورې مشر

منځ دا یقین ډېر کمزوری و، چې بویه تردومره اوږدې کورنۍ جگړې وروسته به هم دوی وکولی شي، چې د خپل راتلونکي په اړه په ازادانه توگه بحث وکړي، خو د وکیلانو باور هغه وخت په ټینګېدو شو، چې ویې لیدل د جرگې خېمې ته څوک له وسلو سره د راتګ اجازه نه لري. په همدې وخت کې د ملي اردو لومړنی غونډ، چې پلۍ راغلې و، په ډېر متانت او کلکې ارادې وکولی شول، چې د کابل پولیتخنیک له دروازې څخه نیولې د جرگې تر خېمې پورې بې له وسلې ودرېږي، مگر دا ټوله فضا هغه وخت بدله شوه، چې د بدخشان ولایت یو وکیل صاحب د خلکو تر منځ ودرېد او په ډېره حوصله یې د جرگې غړيو او گډونوالو ته وینا وکړه. د دې وینا لومړۍ جمله به مې هېڅ وخت هم له یاده ونه وځي چې په لوړ غږ یې وویل: "زه نن د بدخشان وکیل نه یم، زه د پکتیا وکیل یم، د بامیان وکیل یم، د ننگرهار وکیل یم، د کندهار وکیل یم او....." په همدې ترتیب دغه وکیل صاحب د ډېرو ولایتونو نومونه یاد کړل او جمله یې په دې پای ته ورسوله، چې دا ټول راغلي وکیلان د سرلوړي افغانستان وکیلان دي. د جرگې په خیمه کې ناستو ټولو وکیلانو د دغه وکیل صاحب وینا په کلکه تایید کړه او ویې ویل، چې موږ یو موټی ملت یوو، چې د یو موټي او سرلوړي افغانستان د راتلونکي لپاره گډې هیلې لرو.

د دې هدف دا نه و، چې گواکې زموږ په بېلابېلو سیمو کې مختلفې ستونزې نه وې بلکې هدف دا و، چې په ملي کچه زموږ برخلیک یو دی او موږ اړ یو، چې د خپلو راتلونکو نسلونو ژوند ته مثبت او بنسټیز تغیر ورکړو.

د بېړنۍ لویې جرگې پر مهال چې ما له څومره استازو سره

له بله پلوه مبهم وو. پراخ ځکه وو چې د دولت دريم رکن، يعني ولسي جرگه، منځته نه وه راغلې او د دې برخې واک هم د ولسمشر په لاس کې و. مبهم ځکه و، چې انتقالي ادارې د بن د پرېکړې پر اساس هم تقينې او هم اداري صلاحيتونه درلودل، خو دغو صلاحيتونو قانوني وضاحت نه درلود او هېڅکله هم داسې ونه شول، چې ستره محکمه دې د اساسي قانون په تعبيرولو سره دغه صلاحيتونه په ډاگه کړي.

د اوسني ولسمشر ټاکنه د اساسي قانون په چوکاټ کې وشوه او اساسي قانون د ولسمشر صلاحيتونه او مسؤوليتونه څرگند کړي دي، ولسمشر د اساسي قانون د متن پر بنیاد د خپلو صلاحيتونو د کارونې قانوني مسؤوليت لري. د پاچا او ولسمشر تر منځ توپيرونه په اسانۍ د اوسني اساسي قانون او د ۱۳۴۳ کال د اساسي قانون په پرتله کولو پيدا کېدای شي. پاچا مسؤول نه گڼل کېده او مشروعيت يې په ميراثي نظام پورې تړلی و، خو ولسمشر برعکس مسؤول شخص دی او د قانوني وجوهاتو پر بنسټ له خپل مقام څخه لرې کېدای شي.

له مشروعيت څخه زموږ د ولس تعبير پر ژور دی، ځکه د اسلام په مبین دين کې، چې زموږ د سياسي کلتور بنياد جوړوي عدالت او مشروعيت د نظام ستر اساسات گڼل کېږي او زموږ په ادب او فرهنگ کې هم دې اصل ته ډېر ارزښت ورکول کېږي؛ لکه حضرت علي (کرمه الله وجهه) چې فرمايي: عدالت د يوه ملت د غښتلتيا او پخېدا بنسټ دی.

په پخوانيو وختونو کې که څه هم د پاچاهۍ کولو اساس توره او ميراث و، خو عدالت، ديني دنده او د علماوو له خوا پاچا ته نصيحت د پاچا لپاره لوی شان و او پاچا به د خدای (ج)

وټاکل شو او ورپسې د انتخابي دورې د مشرۍ لپاره هم غوره کړې شو. موږ منو، چې همدا يو شخص دی، چې د بېلابېلو دورو مشري يې وکړه، اما دده مشروعيت په هرې مرحلې کې د قانون او خلکو د قبوليت پر بنياد توپير لري. دده د مؤقتي ادارې مشري د يوه ډېر کوچني اقليت او د نړيوالې ټولنې د مجبوريت له کبله ومنل شوه، ځکه چې په افغانستان کې بايد په عاجله توگه د طالبانو د واکمنۍ تر ړنګېدلو وروسته يوه اداره رامنځته شوې وای. د انتقالي دورې د رييس په توگه د کرزي د ټاکنې مرجع د لويې جرگې پرېکړه وه، چې په سري ډول د جرگې د وکيلانو له خوا ده ته رایه ورکړل شوه، خودا هم د يادولو وړ ده، چې هغه وکيلان د ملت په خوښه د ملگرو ملتونو د استازو تر څارنې لاندې په غير مستقيمه توگه ټاکل شوي وو.

د منتخب جمهور رييس په توگه د ښاغلي کرزي ټاکنې بل ډول مشروعيت درلود، ځکه د لومړي ځل لپاره د افغانستان خلکو په مستقيمه توگه د ازادو او سري رایو له لارې ولسمشر تعين کړ. د تغير له هرې مرحلې سره د مسؤوليت معنا هم تغير شوه او د هرې مرحلې په راتگ سره يې لمن پراخه شوه، په لنډمهاله اداره کې ښاغلي کرزي د هغو وزيرانو د تغير او تبديل حق نه درلود چې په بن کې د نړيوالې ټولنې له خوا ټاکل شوي وو، مگر په هغه ورځ چې دی د انتقالي دورې مشر وټاکل شو په هماغه ورځ ټول وزيران او نور چارواکي دده پر وړاندې مسؤول او دی ملت ته د حکومت د مسؤول په توگه وړاندې شو.

د ۱۳۴۳ هـ ش کال اساسي قانون د اساسي قانون په توگه پلي شو، خودا چې هغه اساسي قانون د شاهي نظام لپاره جوړ شوی و د دولت د رييس صلاحيتونه په کې له يوې خوا پراخ او

د خلکو یوه نیوکه داده، چې اجرائیې قوه په عمل کې د مقننې او عدلي قوې استقلال او صلاحیتونه نه مني. خلک دا گهي، چې اجرائیه قوه یواځینی ځواک دی، چې واگې یې د ولسمشر په لاس کې دي او هره پالیسي، مصلحت او خپلو شخصي گټو ته په پام سره په هېواد کې عملي کوي. که منتخبې ولسي جرگې ته د کرزي صاحب لومړنۍ وینا وڅېړو عجیبه خلاوې ترې په ډاگه کېږي، ځکه د نوموړي په ټوله وینا کې د اجرائیه قوې د قانون جوړونې لومړیتوب ناڅرگند دی.

د اساسي قانون پر بنسټ دولت اړ دی چې د ټولو قوانینو مسودې ولسي جرگې ته وړاندې کړي چې تر بحث وروسته یا د تقنیني قوې له خوا ومنل شي او ولسمشر ته د توشیح لپاره ولېږل شي او یا هم رد شي.

د یو ویشتمې پېړۍ په یوه معاصر دولت کې د افرادو مؤسسو، شرکتونو او نورو عناصرو فعالیتونه د قانون په چوکاټ کې معلوم او مشخص وي. که چېرې د یادو شویو عناصرو لپاره قانون نه وي، یا ابهام ولري، یا د زمان له شرایطو سره برابر نه وي او د یوه زاړه فکر زېږنده وي، نو په داسې حال کې د قانون نشتوالی یا د نامناسب قانون تنفیذ د معقول تشبث مخه نیسي او ستونزې زېږوي. د مثال په ډول، د ځینو سوداګرو ادعا ده چې افغانستان ته په وار وار بې کیفیته تېل وارد شوي دي، چې د استعمال له کبله یې په پایله کې ماشومان په مغزي ناروغیو مبتلا کړي دي. په همدې ترتیب د بې کیفیته تېلو د استعمال له کبله د پلازمېنې کابل په ګډون د هېواد د ټولو ښارونو هوا خورا ککړه او په تېلو د چلېدونکو ټولو انجنونو عمري یې له نیمایي څخه هم زیات راتیت کړی دی. د گوتو په

پروړاندې داسې مسوول گڼل کېده، چې د حساب ورکونې لپاره ورته یوازې د آخرت ورځ ټاکل شوې وه، مګر په دې دنیا کې به د دیني عالمانو او صوفیای کرامو له خوا پاچا د شریعت لارې ته هدایت کېده او بس. خو په یوه جمهوري نظام کې جمهور رییس د یوه پاچا په څېر اختیار نه لري، ځکه جمهور رییس د ولس په اراده را منځته کېږي، د ولس پروړاندې مسوول او د کړو وړو قضاوت یې هم په ولس پورې تړلی وي. د دولت د بریالیتوب او ناکامۍ معیارونه څرګند دي او د دولت رهبر د ولسمشر په توګه د دولت د ټولو تګلارو او کړو وړو مسوول گڼل کېږي.

په هغو هېوادونو کې، چې نظام مضبوط وي هلته ولس د نظام او ولسمشر د مشروعیت تر منځ فرق کولی شي. د مثال په ډول، د امریکا په متحدو ایالاتو کې ډېر خلک د ولسمشر بوش له پالیسیو سره جوړ نه وو او د محبوبیت سلنه یې ډېره ټیټه شوې وه، مګر د امریکا د نظام قوت په وروستیو ټاکنو کې څرګند شو او امریکایانو په غوڅ اکثریت داسې یو څوک د ولسمشر په توګه وټاکه، چې دوه کاله وړاندې یې د خلکو لپاره تصور هم ناممکن و. په یوه جګړه ځپلي هېواد کې د ولسمشر مسؤلیت تر هغه هېواده، چې جګړه په کې نه وي ډېر دروند دی، ځکه چې ولسمشر باید له یوې خوا په خپل هېواد کې د مشروع او منل شوي نظام پایې ټینګې کړي او له بله پلوه باید خپل مشروعیت هم تثبیت کړي.

او سمهال زموږ په ټولنه کې د خلکو تر منځ منفي لیدلوری، ځکه منځته راغلې، چې پورتنیو دواړو معیارونو یعنې عدالت او مشروعیت ته پاملرنه نه ده شوې.

په هېواد کې يې د شل زرو لاینونو ټلیفونونو د فعالولو لپاره شل تر دېرش میلیونو ډالرو پورې غوښتنه کوله، دوی ویل چې له نړیوالو مرستو څخه باید دغه رقم ترلاسه کړي، خو دا چې موږ ته د ټلیفون د نړیوال بازار حالت ښه معلوم و په دې پوهېدو، چې ټلیفون په اوس وخت کې د دولت د مصرف نه، بلکې د عاید منبع ده. دې کمپنۍ ته موږ په ټینګه وویل چې موږ په جګړه ځپلې څېرې مه غولېږئ، موږ د ټلیفون په نړیوال بازار باندې پوه یو او موږ ته د یوه چا تر ناروا شخصي گټو د خپل هېواد روا ملي گټې ډېرې مهمې دي او دا مو ورته څرګنده کړه، چې که شخصي گټې غواړي نو بازار ته دې ولاړ شي. دولت د شخصي گټو ځای نه بلکې د ملي گټو د تأمین او تعیین ځای دی.

تریو ه اوږده بحث وروسته مو پرېکړه وکړه، چې باید یو څرګند قانوني چوکاټ جوړ کړو، چې په نتیجه کې یې دوو خصوصي شرکتونو ته لایسنسونه ورکول کېدل او درې کاله وروسته دوو نورو شرکتونو ته د لایسنس ورکولو فیصله وشوه.

دا چې په لومړي سر کې یوازې دوو شرکتونو ته اجازه ورکړل شوه دلیل یې دا و، چې دا وخت د بازار شرایط څرګند نه و او څوک نه پوهېدل، چې افغانان به د دې وس ولري چې په میلیونونو موبایل ټلیفونونه واخلي.

د دې تر څنګ د هېواد په امنیتي حالت هم نړیوال ډېر ډاډمن نه وو، نو لومړیو دوو شرکتونو خطر هم ومنلو او د دې په بدل کې یې د ډېرې گټې توقع هم درلوده او هم یې استدلال کاوه، چې دوی به د خطر منلو تر څنګ بیا هم درې کاله وروسته له قوي شرکتونو سره د سیالۍ توان پیدا کړي.

شمېر د څو تنو د ناروا گټې لپاره زموږ ولس اړ دی چې په میلیاردونو افغانۍ تاوان وکړي او په راتلونکو کلونو کې به هم د دې تاوان له ډول، ډول بدو اغېزو سره مخ کېدل وي.

په اوسني وخت کې دولت د اقتصاد په برخه کې ستر رول لوبوي. یو مثال یې زموږ په هېواد کې د ټلیفون د کمپنیو را منځته کول دي. په (۱۳۸۲ هـ ش) کال کې په ټول افغانستان کې یوازې ۱۰۰ موبایل ټلیفونونه وو، چې د یوه نړیوال شرکت له خوا ملګرو ملتونو ته ورکول شوي وو او په وېش باندې یې لانجې روانې وې.

د دولت هر ستر سلاکار، سفیر او بهرنیو ارګانونو به ټلیفون غوښته، ځکه هغه مهال که به چا غوښتل چې د کابل ښار له یوه گوټه له بل گوټ سره اړیکې ونیسي، نو اړ به و چې سړی ور ولېږي، مګر نن ورځ له نېکه مرغه په افغانستان کې اوونیم میلیون ټلیفونونه فعال دي او نږدې ۷۵٪ افغانانو ته د موبایل د استعمال زمینه برابره شوې ده. همدارنګه تریو ه میلیارد ډالرو ډېره خصوصي پانګه د ټلیفون د شرکتونو له خوا په افغانستان کې اچول شوې ده. د ټلیفون هغه دوه شرکتونه چې په لومړي ځل یې په کار پیل وکړ، د هریو شرکت بیه تر ۲۰۰ میلیونو ډالرو لوړه ده او هر کال د افغانستان د مخابراتو وزارت د دې شرکتونو د ماليې له لارې ۱۰۰ میلیون ډالر عاید لاس ته راوړي.

د افغانستان په نامناسبو شرایطو کې ډېرو خلکو داسې فکر کاوه، چې دلته به کومه خاصه پانګونه ونه شي، کړی مګر دا چې موږ د پانګونې د جلب او جذب منابع پیدا کړې، یو دلیل یې په نړیوال بازار باندې زموږ پوهه وه. په لومړي سر کې د دولت څو لوړ پوړي چارواکي له بهرنیو شرکتونو سره راغلل او

کله چې يادې شوې مؤسسې له يوه ميليارډ ډالرو څخه د زياتې بهرنۍ پانگې گارنتي ورکړه، نو ډېر لږ تاوان يې وکړ او په دې سره د هغو پانگوالو مؤسسو وېره بې ځايه ثابته شوه چې گومان يې کاوه، چې د دوی پانگه به له خطر سره مخ شي. په افغانستان کې د همدې بريالۍ تجربې پر اساس نوموړې مؤسسې پنځو نورو جگړه ځپلو هېوادونو ته دا ډول گارنتي ورکړه.

په تخنيکي لحاظ دوه کمپنۍ برابرې وې، خو له مالي پلوه يوه شرکت يوازې يو نيم ميلیون ډالر دولت ته وړاندې کړل او د روشن کمپنۍ چې د قرارداد سيالي يې وگټله، پنځه ميلیونه ډالرافغان دولت ته وړاندې کړل، نو ځکه يې له مالي لحاظه عمومي نومرې ډېرې شوې، د قرارداد د سيالۍ تر گټلو وروسته روشن کمپنۍ غوښتل چې دوی ته دې د ماليې او گمرکونو په برخه کې ځانگړي امتيازات ورکړل شي، مگر دا چې دولت فکر کاوه چې زيات افغانان به د موبایل ټليفونونو په اخیستلو دا شرکت گټندوی کړي، نو دا وړاندیز يې ونه مانه او په څرگنده يې ورته وويل چې په داسې امتيازاتو ورکولو کې موږ ډېر عايد له لاسه ورکوو او که چېرې تاسې په دې ټينگار کوئ، موږ به له لومړني شرکت سره چې يو نيم ميلیون ډالريې وړاندیز کړي وو مذاکرات پيل کړو. خو څلور مياشتې وروسته روشن کمپنۍ ته څرگنده شوه، چې د موبایل د پلور بازار تود دی او د دوی دا تصور چې ډېر لږ خلک به موبایل ټليفون وپېري ناسم و خوت.

افغان بيسيم ټليفوني شرکت ته د استاد رباني، طالبانو او انتقالي ادارې پر مهال ټولو حکومتونو د فعاليت اجازه ورکړې

څرنگه چې د دې بهير تخنيکي برخه پېچلې وه، نو انتقالي ادارې د انگلستان له دولت څخه غوښتنه وکړه چې ورته يو پياوړی تخنيکي ټيم ورکړي، چې له يوې خوا تخنيکي شرايط په سمه توگه وسنجوي او له بله پلوه کمپنيو ته د تخنيکي شرايطو چوکاټ هم وړاندې کړي. د دې لپاره چې په دې پروسه کې هم نړيوال او هم ملي اعتبار موجود وي او په شفافه توگه تر سره شي، نو کابينې پرېکړه وکړه چې د انتقالي ادارې اراکين به د قرارداد تر اعلان پورې هېڅ ډول رول نه لري، ځکه چې د تخنيکي ارزونې ټيم بايد په بشپړ اختيار پر مخ ولاړ شي.

د انتقالي ادارې د کابينې غړي يوازې په هغه ورځ هغه مجلس ته له نورو مېلمنو سره يو ځای لارل، چې د تخنيکي ارزونې ټيم بررسي خلاصه کړې وه، شرکتونه له تخنيکي لحاظه طبقه بندي شوي وو او مالي وړاندیزونه چې په يوه کاغذ کې په سري توگه ليکل شوي وو، د خلکو حضور ته وړاندې کېدل.

انتقالي ادارې د امريکا له حکومت څخه غوښتنه وکړه، چې له امريکا څخه په بهر کې د پانگونې تضمين کوونکې ځانگړې مؤسسې (OPIC) ته هدايت وکړي، چې خپل امکانات افغانستان ته ورکړي، ځکه د امريکا د دولت ځينې لوړپوړي مامورين په دې فکروو، چې د بهرنۍ پانگونې لپاره د افغانستان شرايط نامساعد دي او دې مؤسسې ته به زياتې ستونزې پېښې شي. له همدې امله يې د افغان حکومت دا غوښتنه ونه منله، خو په لومړۍ غونډه کې بيا ماد افغان ولسمشر حامد کرزي په اجازه د امريکا له ولسمشر بناغلي بش څخه همدا غوښتنه تکرار کړه او بش زما غوښتنه ومنله.

که چېرې د بې کیفیته تېلو د ورود له امله د افغان ولس روغتيايي ستونزې ووينو، نو په راتلونکو دېرشو کلونو کې به يې تاوان تر لسگونو ميليونو ډالرو واوړي.

دا چې د ناسمو پاليسيو تطبيق ملت ته صدمه رسوي، نو ځکه د پاليسۍ جوړولو کار يوازې د دولت دنده نه، بلکې د ټول ملت دنده وي. که چېرې دولت سمه پاليسي يا وضعه کولی نه شي او يا يې په تطبيق کې پاتې راځي، نو په حقيقت کې د خپل ولس او نړۍ پر وړاندې يو ناکام دولت گڼل کېږي.

د دولت بريالۍ پاليسي دولت ته هغه عوايد په لاس ورکوي، چې دولت ترې د ملي لگښتونو پر مهال گټه اخلي او هغه کارونه پرې ترسره کوي، چې د ملي گټو د تايمين لپاره حياتي ارزښت ولري. د ساري په ډول، د معلولينو، کونډو او يتيمانو، تقاعد يانو او نورو بېوزلو خلکو د ساتنې لپاره د ځينو لگښتونو تر سره کول د دولت هغه فريضه ده، چې د اسلامي عدالت او ټولنيزو تړونونو پر اساس يې بايد ترسره کړي.

که چېرې د دولت عوايد کال پر کال زيات نه شي، نو د ټولنې بې وزلي پارکي لا بې وزلي کېږي او دولت هغه مهال د ټولنيزو ژمنو په ترسره کولو کې پاتې راځي، چې عوايد په سمه توگه سمبال نه کړي شي. د تېلو او ټليفون سمبالښت يو ډول کار نه دی، هر يو يې د ځانگړو قواعدو او اصولو وضع کول غواړي، چې په ځينو شرايطو کې به د دولت نېغ په نېغه رول اخيستو ته اړتيا وي او په ځينو وختونو کې به يوازې دولت طرحه جوړوي او يا به يې تطبيقوي، مگر دا بايد څرگنده وي چې يو اصولي بازار بې د اصولو او قوانينو له تطبيق څخه سم فعاليت نه شي

وه او دې شرکت په دې برخه کې پانگونه هم کړې وه. له دې شرکت سره هم دولت هراړخيز بحث پيل کړ او هغه شرايط يې پرې ومنل چې د روشن مخابراتي شرکت منلي وو، مگر يوازې په همدومره توپير چې پخوا دې شرکت ته د جواز ورکولو په اړه بې له مناقصې په دې شرط پرېکړه شوې وه، چې د دې کمپنۍ په سلو کې شل برخه به د دولت وي.

په افغانستان کې د مخابراتي بهير پراختيا ته وده ورکول د دولت د برياليتوب مثال دی او د ناقصو تېلو واردول يې د ناکامۍ مثال دی. دا چې په لومړي سر کې د مخابراتي بهير د ودې اصول د ملي گټو پر بنياد کېښودل شول، ټول ملت ته يې گټه ورسېده، خو دا چې د بې کیفیته تېلو په مورد کې ناسم او د ملي گټو ضد اصول وضعه شول، نو ټول ملت ته يې سخت زيانونه واړول.

د يوه دولت اصولي او قانوني کردار د هغه دولت او هېواد مثبت شهرت ته وده ورکوي او د دې لامل گرځي، چې پانگه توليد او فعاله شي. که چېرې په افغانستان کې شته پانگه فعاله شي نو له يوې خوا د افغانانو تخنيکي ظرفيت لوړوي او له بلې خوا په زرگونو خلکو ته کاري زمينې برابروي. د مخابراتو او معلوماتي ټيکنالوژۍ په برخه کې اوس زياتره زموږ افغان خويندې او وروڼه په کار بوخت دي او په لږ وخت کې يې ثابته کړه چې دوی په تخنيکي وسيلو ځانونه پوهولی شي، مگر هر کله که ناقص قوانين د شخصي گټو لپاره د ملي گټو پر ضد وضعه کېږي، نو په هغه صورت کې نه يوازې پانگه وده نه کوي بلکې ملت ته هم ډېره ستره او مرگونې ضربه ورکوي.

مخې حتی د خپلو د ندو د پېژندو تر مرحلې هم نه ورسېدلې. په همدې حال کې خوزره تعلیم یافته پولیس افسران د بېلابېلو ناسمو دلایلو له مخې احتیاط ته سوق او پر کورونو کېنول شول. همدا ډول تر سلو زرو زیات تعلیم یافته افسران تنقیص او اوس په ښارونو کې لاسي کراچی، چلوي، مگر په سلگونو نور غیر مسلکي کسان د پولیسو او سرحدي قواوو په عمده چوکيو کې مقرر شوي دي.

ډېر خلک په دې باور دي چې د پولیسو د قوماندانۍ په چوکيو باندې نرخ اېښودل شوی او بې له پیسو ورکولو څوک نه شي کولای د قوماندانۍ څوکۍ تر لاسه کړي. د امریکا د تفتیش ادارې د رپورټ له مخې لا تر اوسه د پولیسو سم تعداد معلوم نه دی، ډېرو کارکوونکو ته په وخت معاش نه رسېږي او اداري فساد لکه د سرطان مرض د ځینو پولیسو تر منځ په تېزۍ د خورېدو په حال کې دی.

کله چې خبره تر دې بریده رسېدلې، نو څه فکر کوئ چې ایا د افغانستان بې دفاع ولس به په داسې ځینو پولیسو د خپل ناموس، سر او مال د ساتنې باور وکړي؟ دا پوښتنه دا پوښتنه یوه شپه کابل ښاریانو د یوه سیمه ییز ټلويزیون له لارې ځواب کړه. په کابل ښار کې لیوني سپي ډېر شوي وو، ښاروالۍ غوښتل چې سپي له منځه یوسي، خلکو ټلويزیون ته ټلیفون وکړ، چې د خدای په پام سپي ونه وژنئ، ځکه چې د دوی ناموس، سر او مالونه په خطر کې دي، خلکو ادعا کوله چې د شپې له خوا د کابل ځینې پولیس د خلکو پر ناموسونو تجاوز کوي، د خلکو مالونه غلا کوي خو د لېونو سپیو له ډاره دوی په ښار کې د ګرځېدو زړه نه ښه کوي او که چېرې سپي ووژل شول د

کولی. د ازاد بازار معنی دا نه ده چې قوانین تر پښو لاندې او مافیایي حرکتونو ته میدان خالي شي.

په اوسنیو شرایطو کې د دولت د مشروعیت معنی دا ده، چې دولت باید د ولس لپاره ځینې کلیدي خدمتونه ترسره کړي او که چېرې په هره برخه کې دولت د کلیدي خدماتو په ترسره کولو بریالی نه شي، نو هغه دولت ناکام دولت شمېرل کېږي او د ناکامۍ په پام کې نیولو سره یې مشروعیت هم کمېږي.

که په اصولي توګه په خپل ولس کې ننني منفي لیدلوري ته ځیر شو، نو څو ټکي مو په لومړي سر کې مخې ته راځي:

۱. له اوسني دولت څخه د ولس توقع دا وه چې د ناروا زور او قوت د استعمال دوره به پای ته ورسوي او تردې وروسته به د دوی سروونه، مال، ناموس او... له هر ډول خطر څخه په امان وي او دوی به په ازادانه توګه کولی شي، چې د هېواد له یوه ګوټ څخه بل ته په ډېره اسانۍ سفر وکړي او همدا راز به د وطنوالو په حیث د برابر و حقونو خاوندان شي، مګر له بده مرغه نن ټول ولس ویني، چې تر پخوا زیاته وضعه په خرابیدو ده. نه د چا ناموس په امن دی او نه مال، د هېواد په ځینو سیمو کې پر اته کلنو نجونو جنسي تېری کېږي، خو تېري کوونکي او قاتلین تر نیولو وروسته بیا د رییس جمهور په امر خوشې کېږي، نو په داسې وخت کې به څرنگه څوک باور وکړي، نن ورځ یوازې زموږ څو بڼدې نه دي چې دا راز تېري زغمي، بلکې د نورو غلو په ګډون ځینې پولیس هم پر ولس باندې ډول ډول تېري کوي. په پولیسو باندې د امریکا دولت شپږ میلیارده ډالرو لګول، خو د دولت د بې غورۍ له امله د تېر کال د سرطان ترمیاشتي پورې د پولیسو یو ټولی هم د امریکا د تفتیش د ادارې د رپورټ له

اوس چې په افغانستان کې امنيتي وضعيت خراب دی ډېر دولتي چارواکي د دې پرده د وسله والو مخالفينو پر غاړه اچوي، خو حقيقت دا نه دی چې وضعه يوازې هغوی خرابه کړې، بلکې وضعه د دولت بې غورۍ او بې کفایتۍ هم خرابه کړې ده. په يو هېواد کې چې د مجازاتو او مکافاتو روش نه وي، نو هلته به څرنگه څوک د اصولو په پلي کېدو باور ولري. کله چې يو والي په ولايت کې ناکام شي، له هغه ځايه راوستل شي او په مرکز کې وزير مقرر شي او که وزير ناکام شي، نو هغه بيا کوم بهرني هېواد ته د سفیر په توگه واستول شي، ايا د افغانستان په شاوخوا دېرش ميليونو خلکو کې پنځه زره صادق او کار فهم خلک نه پيدا کېږي، چې په مرکز او ولايتونو کې ټولې کليدي څوکۍ د څو محدودو کسانو په لاس کې دي او په دې ادلون بدلون کې بيا هم اقتدار له همدغو کسانو سره پاتې دی.

که چېرې امنيت د دولت له اصلي وجايو څخه وشمېرو، نو نن ورځ د افغانستان د خلکو اجماع پر همدې ده چې دولت پخپله دې دنده کې پاتې راغلی او ناکام دی، خو تر دې هم د خواشينۍ خبره دا ده، چې د وضعې د ښه کېدو اميد نور د ولس په زړه کې په مړ کېدو دی او فکر کوي چې د دې دولت په موجوديت کې حالات د تباھۍ او بربادۍ پر لور روان دي. په دې کې شک نشته چې د ځينو گاونډيو هېوادونو له خوا بل شوي اور ته پکې وهل کېږي او دلته لاسوهنه کوي، مگر دا هم د هېرولو نه ده چې فاسد قوماندانان، غله واليان او بدې خواره قاضيان زموږ د گاونډيو هېوادونو له خوا نه دي ټاکل شوي، بلکې موجوده دولت په دندو گومارلي دي.

دوی محافظت به بيا ډېر مشکل شي.

کله چې ځينې پوليس خپل رسمي لباس غلو ته په پور ورکوي او يا دا چې په رڼا ورځ په خپله غلاته بدې وهي، نو ايا په نظام کې داسې څوک شته چې وينس وي او د ولس د ناموس او ژوند د مصئون ساتلو مسؤليت پر غاړه واخلي؟

د عبدالرحمن خان د سلطنت په دوره کې د جلال اباد-تورخم پر لويه لاره يوې قافلې خپل مالونه يوه کلي ته نږدې ښکته کړل او ويده شول، غلو د ويدو سوداگرو مالونه پټ کړل او په تروپمۍ کې ورک شول. سهار چې سوداگر له خوبه وينس شول، نو په بيره يې ځانونه د امير دربار ته ورسول. امير ورته وويل: ايا تاسې نه پوهېدئ، چې د هغه کلي خلک له څېرمې غله دي او تاسې بيا هلته ويده شوي؟ سوداگرو ورته وويل موږ فکر کاوه، چې د امير د هېواد په قلمرو کې امنيت ټينگ دی، نو که موږ ويده شو امير خوبه وينس وي. امير ورته په ځير وکتل او ويې ويل: "تاسې اوس ولاړ شئ زه به يوه اونۍ وروسته ستاسې مالونه په بشپړه توگه درته تسليم کړم." غلو غلا کړې وه، خود امير د بدبې او هيبت له امله يې اندې نه وو تقسيم کړي، کله چې کلي ته عسکرو رسېدل غله څرگند او مالونه يې ترې يووړل، لومړی يې سوداگرو ته خپل مالونه ورکړل او بيا يې غله قاضي ته وسپارل.

دا چې د هغه مهال امير په نشت وسايلو داسې کولی شول، نو څرگنده ده چې افغان ولس په خپله د بې نظمۍ طرفدار نه دی هروخت چې د دولت مشرانو د نظام د جوړولو اصول تعقيب کړي ولس يې خدمت ته حاضر شوی او ملاتړ يې ورسره کړی دی.

بلکې بېکارې ده چې د ټولې بد بختۍ سرچينه گڼل کېدای شي او په اوس وخت کې بې امنۍ هم د پيسو پيدا کولو په يوې سترې منبع بدله شوې ده. موږ پوهېږو، چې زموږ په معلولو او په نشه يي توکو معتادو ځوانانو سوداگري روانه ده او پر ژوندانه باندې يې قيمتونه ايښودل شوي دي. تاسې به له ډېرو رسنيو څخه دا رپوټونه اورېدلي وي، چې نن دلته يوه کورنۍ په دوو سوو ډالرو خپل ماشوم پلوري او سبا هلته يوه کورنۍ د نر ماشوم په نيمايي بيه ماشومه نجلۍ پلوري، چې د پاتې کورنۍ ژوند پرې وژغوري، مگر په همدې حالت کې هم ځينې کسان چې د بن تر پرېکړې وړاندې يې يوازې لس زره ډالره شتمني درلوده، نن ورځ د هېواد په دننه او له هېواده بهر په لسگونو ميليونه ډالر او جايدادونه لري. د ښار او ازې وايي، چې ځينو اشخاصو ته په ځينو بانکونو کې بې له يوه قيران شتمنۍ څخه د اسهامو لويه برخه ورکول شوې او دا ځکه چې دا اشخاص يا د لوړ پوړو چارواکو وروڼه دي او يا يې خپلوان. همداراز خصوصي بانکونه د دې لپاره جوړ شوي وو، چې افغان متشبثينو ته د پانگې ورکولو زمينې پيدا کړي، خو د دې برعکس ځينو خصوصي بانکونو چې د افغانانو پس انداز حسابونه پکې پراته دي، په همدې پيسو باندې يې په دوبي کې د تعميراتو کارونه پيل کړي او همدا دليل دی چې ځينو بانکونو د اوسني نړيوال مالي بحران له کبله ستر زيانونه ليدلي، چې تاثير به يې د بې کيفيته تېلو د زيانونو په څېر زموږ خوارو خلکو ته ور ورسېږي.

د اصولو د نه پلي کولو يو بل مثال دا دی، چې ما ته د يوه دولتي بانک لوړ پوړي چارواکي وويل: "يوه ورځ د دولت يو

۱۹ ولس وينې چې قرارداديان ښکاره نارې وهي چې د قرارداد د اخيستو پر سر د دولت لوړ پوړو چارواکو ته فيصدي ورکوي او له ولسوالۍ نيولې تر وزارت پورې د رشوت اخيستو جريان هم په ډاگه دی، نو

په داسې حال کې به خلک څنگه په دې ډاډمن شي، چې ايا اوسني دولتداران په رښتيا د کوم نظام د جوړولو هيله او اراده لري.

۲۰ يوه برخه خلک داسې منفي ليدلوری لري، چې دولت د يوه قوي اقتصاد د جوړولو لپاره کومه ځانگړې او عملي طرحه نه لري، په همدې ترڅ کې د بې کيفيته تيلو د را واردولو مثال بايد دا هم څرگنده کړي وي، چې دولت د شخصي گټو مرکز گرځېدلی او په ډېرو برخو کې يې د ناوړو مصلحتونو په نظر کې نيولو سره ملي گټې تر پښو لاندې کړې دي. د افغانستان د اوسني نفوس زياته برخه ځوانان تشکيلوي، چې عمرونه يې له پنځه دېرشو کلونو ټيټ دي او لا هم د ځوانانو شمېره مخ پر زياتېدو ده، مگر د دغو ځوانانو تر منځ د بې کارۍ سلنه له څلوېښتو نيولې تر شپږ څلوېښتو رسېږي. که چېرې د دې ستونزې مخه ونه نيول شي او يوه بنسټيزه اقتصادي طرحه رامنځته نه شي، نو يوازې همدغه بې کاري د دې لپاره بس ده چې په ټول هېواد کې امنيت درهم برهم کړي.

ما دوه کاله مخکې د ايريا په نامه د يوې خيريه ټولنې، چې د افغانستان ډېره ستره سروې يې کړې وه له څلورو تنو مسؤولينو سره وليدل. زما يوه پوښتنه دا وه چې د افغانستان په سوېل کې د طالب تعريف څه دی؟ څلور وارو بې له ځنډه ځواب را کړ چې (بېکاري). د دې خبرې معنی دا ده، چې بل کوم بارز علت نشته

پانگې تر لاسه کړي او هر چپرې چې پانگه وويني نو په هماغه ساحه باندې خپلې منگولې بنځې کړي او تر انحصار لاندې يې راولي. د دغو ناوړه اعمالو څخه په بيا-بيا نړيوالو او کورنيو مطبوعاتو پرده پورته کړه او تېر کال د نړيوال شفافيت د جوړښت مؤسسې، چې هر کال د رايو تر اخيستو وروسته د نړۍ د هېوادونو په اړه د اداري فساد سروې خپروي او په دې سروې کې هېوادونه طبقه بندي کوي. په ۲۰۰۸ ميلادي کال کې د دغې مؤسسې د خپرې شوې سروې په اساس افغانستان د نړۍ په پنځو ډېرو بدنامو هېوادونو کې يو و او د شمېرې د ترتيب له مخې پنځم هېواد ښودل شوی و، مگر د همدې مؤسسې د ۲۰۰۵ ميلادي کال په سروې کې افغانستان ۱۱۴م هېواد و، چې د اداري فساد کچه په کې متوسطه ښودل شوې وه او تر دې پرځې کلنې جگړې وروسته د اداري چوکاټ په لحاظ په ډېر بد حالت کې نه و، مگر سر کال افغانستان د اداري فساد د ډېرښت له کبله ۱۷۲ هېواد دی، چې دا زموږ د بېوزله ولس توقع نه وه.

اداري فساد يوې نامشروع ماليې ته ورته دی، هر څومره چې فساد زياتېږي په هماغه اندازه ورسره نامشروع ماليه هم زياتېږي او دا چاره عامو خلکو ته سختې ستونزې راولاړوي. ښايي پوښتنه پيدا شي چې نامشروع ماليه کومې ماليې ته وايي؟ ځواب يې دا دی چې څه موده وړاندې په کابل کې يوې کورنۍ تر خپل منځ د جايداد د وېش ترکه جوړوله، د کورنۍ مشر چې عمر يې اتيا کالو ته رسېده له قاضي څخه وغوښتل، چې خپل ورور ته د هغه برخه جايداد چې هېڅ لاندې نه کې نه وه تسليم کړي. قاضي صاحب له دغې کورنۍ څخه د اتو زرو امريکايي ډالرو نامشروع ماليه غوښته. کورنۍ ورته وويل چې

لوړپوړی زورواک له خپل ورور سره راغی او د بانک له مسؤلينو څخه يې د څو ميليونو ډالرو د پور غوښتنه وکړه. د بانک مسؤلينو ورته وويل، چې د دې پور په بدل کې به ستاسو تضمين څه وي. زورواک په تمکين او اطمینان وويل: زما څوکۍ او زموږ فاميلي اثر رسوخ کله چې د دولت دا ستره څوکۍ زما په لاس کې وي، نو ته څوک يې چې له ما څخه تضمين غواړي! "د بانکي اصولو پر بنسټ بانکي پور بې له مناسب تضمين څخه نه ورکول کېږي، مگر د اوسني دولت زورواکان يې د څوکۍ په زور تر لاسه کوي.

د افغانستان د مرکزي بانک يوه عمده دنده دا ده، چې خصوصي بانکونه وڅاري او دا يقيني کړي چې ياد شوي بانکونه هغو خلکو ته پور ورکوي، چې د پور اخيستو شرايط يې پوره کړي وي او دا خبره څرگنده وي چې پور اخيستونکي د پور د ادا کولو امکانات لري، مگر د دې برعکس د يوه بل بانک کارکوونکو راته وويل چې د مرکزي بانک يو لوړ رتبه مامور ځينو خصوصي بانکونو ته تليفونونه کول او په ناروا ډول يې غوښتنه ځنې کوله چې ځينو هغو اشخاصو ته دې ستر پورونه ورکول شي چې هغوی د پورونو شرايط هم نه پوره کول.

په يوه هېواد کې اقتصاد هغه وخت وده کوي، چې د مقرراتو ميدان هوار او شفاف وي او هر متشبث وکړی شي چې په ټولو اساساتو باندې په يقين سره خپله مفکوره پلې کولی شي او له همدې لارې خپل ځان او هېواد ته گټه ورسوي، مگر اوسمهال د دولت د بې کفایتۍ او فساد له امله دا ميدان په بشپړه توگه ناهموار او نامساعد دی. ولس له لوړې مړي او د گوتو په شمېر خلکو ته د دې زمينه برابره ده، چې په ناقانونه توگه سترې

کې په ميليونونو خلک د غوره قوانينو د نشتوالي له کبله په غير قانوني ډول ژوند کوي، ځکه چې يو شمېر سيمې لکه وزير اکبر خان مېنه، دريمه او څلورمه کارته او داسې نورې د بناروالي د نقشې له مخې جوړې دي، مگر ډېری داسې سيمې هم شته چې د بناروالي د پلان له مخې نه دي جوړې شوي او د ژوند تېرولو ډېر لږ امکانات هم ورته برابر نه دي.

که په بناروالي کې کاري کفايت وای، نو په عاجله توگه به يې د نورو ځمکو د نقشه کولو کارونه تمام کړي وای او د قانوني جايدادونو د توزيع پروسه به يې د ډې لپاره هم چټکه کړې وای، چې بېرته راستنېدونکو کډوالو په داسې جايدادونو باندې پانگونه کړې وای، چې شرعي او قانوني محفوظ حيثيت يې درلود او په اسانۍ سره يې ملکيت تثبیتېدلی شوی.

بناروالي بايد د بنار د هغو برخو په باب چې له لسيزو را په دېخوا په کې خلک ژوند کوي مناسب اقدام کړی وای، چې د هغوی جايدادونو قانوني بڼه غوره کړې وای. د داسې کشالو د هوارې لپاره په ځينو هېوادونو کې ډېرې اغېزمنې لارې رامنځته شوي، چې له هغو تجربو څخه هم گټه اخيستل کېدی شي. لکه د جاپان د نگويا بناروالي چې داسې مسايل يې په برياليتوب سره حل کړي دي او په خپله د کابل بنار او سېدونکو هم د ډې لانجو د هوارې لپاره غوره وړانديزونه کړي، چې د غور وړ دي او د اوسېدونکو، بناروالي او نورو دولتي دوايرو تر منځ په تفاهم په کاميابۍ سره حل کېدی شي. مگر د کابل بناروالي د بې کفايتۍ او فساد په داسې تيارو کې ډوبه ده چې نوره ترې د خلکو هيله پرې شوې او دا بناروالي د ستونزو د

په کوم دليل دوی اړ دي، چې قاضي ته اته زره ډالر ورکړي، خو قاضي دواړه پښې په يوه موزه کې کړې او تر هغه يې د جايداد ترکه ور نه کړه، چې تر څو يې اته زره ډالر جيب ته نه کړل. دا پيسې چې د قاضي جيب ته ولاړې د يوې افغانۍ په اندازه يې هم د دولت په حساب کې جمع نه کړي شوې، اما له بېوزله ملت څخه دا يوه ډېره لوړه ناروا ماليه ده چې واخيستل شوه.

د اسلام په مبارک دين کې شخصي جايداد مصئون دی. د امير عبدالرحمن خان د سلطنت د کونړ ولايت د محکمې اسناد ما د يوې علمي څېړنې په موخه مطالعه کړي او له هغو اسنادو څخه دا په ډاگه کېږي، چې هغه وخت هندو افغانانو په مسلمانانو خپل جايدادونه يا پلورلي او يا يې ترې اخيستي دي. همدا راز نورو اقوامو هم يو پر بل باندې جايدادونه په ازادانه توگه بې د کومې نامشروع ماليې له ورکړې پلورلي دي، د داؤد خان د حکومت تر ړنگېدو پورې د خلکو جايدادونه نسبتاً مصئون وو، مگر د ثور تر کودتا وروسته په هېواد کې داسې گډوډي رامنځته شوه، چې د ډېرو افغانانو جايدادونه يا په جعلی ډول وپلورل شول او يا په زور غصب شول، چې نن ورځ ډېر جايدادونه تر پوښتنې لاندې دي. د اوسني دولت د بنار جوړونې د وزير په وينا په لسگونو زرو جريبه دولتي ځمکې د ځينو کسانو له خوا په زور نيول کېږي او په لوړه بيه په دغه خوار ولس باندې پلورل کېږي او د هرې ورځې په تېرېدو دا بهير پياوړی کېږي. ډېر لږ افغانان باوري دي، چې جايداد يې مصئون دی او دوی پرې پانگونه کولی شي.

د خلکو له فعال گډون او د قانون له موجوديت څخه علاوه د خلکو د جايداد د مصئونيت تضمين نه شي کېدی. په کابل بنار

بېلابېل قومونه تر خپله منځه خپلوی کوي، يوله بله سره په ولسي مسايلو کې همکاري کوي او هېواد تر دېرش کلنې جگړې وروسته د يووالي په لور روان شوی دی، مگر له بده مرغه د څو مغرضو اشخاصو د شخصي گټو لپاره يو ځل بيا په ټول ولس د نهيلی، څپه خپره شوې، په قومونو سياسي سوداگري روانه ده او د ځوانو هلکانو او نجونو احساسات پارول کېږي، چې د خپلې خاورې نور او سېدونکي پردي وبولي، د هغوی افتخارات تر خاورو لاندې کړي او ځانونه تر نورو لوړ وگڼي. څو پېړۍ وړاندې موږ دې نتيجې ته رسېدلي وو، چې که زه وایم چې زه يم او ته وايې چې ته يې، نه به زه يم نه به ته يې او که ته وايې چې ته يې او زه وایم چې ته يې، هم به زه يم هم به ته يې.

که څه هم په دغه ناوړه وضعه کې د ولس د راتلونکې لپاره نور ډېر عوامل هم پيداشوي دي، خو اصلي ستونزه په سرچينه کې ده. د دولت کابينه د سرچينې په توگه په دغه فساد ککړه ده، ځکه د کابينې تر منځ په هغو اخلاقي اصولو او بنسټونو باندې اجماع نشته چې له مخې يې د دولت هر يو مامور د ټول ولس پر وړاندې ځان يو ډول مسؤل وبولي. د دولت يو شمېر لوړ رتبه اراکين په بشپړه بې عدالتۍ ټولې څوکۍ خپلې کورنۍ، قبيلې او قام ته ورکوي او که چېرې په يوه هېواد کې اداري جوړښتونه په دې ډول وي، نو هلته به څنگه خلک اعتبار وکړي چې موږ يو موټی ملت يوو.

د افغانستان خلک ټول د ترڅو حقايقو په بنياد يوې منفي اجماع ته رسېدلي دي، ځکه د کرزي صاحب تر انتخابېدو وروسته ټولو د ده د برياليتوب هيله درلوده او فکر يې کاوه،

هوايي کومه گټوره لاره نه لري.

له همدې کبله بناروالۍ ته اوس خلکو د چوروالۍ لقب ورکړی دی. دا چې عامه وجدان چور او چپاول نه مني، ځکه د زورواکو له خوا تالا شوي شپږپور ته چورپور وايي او دا ډېره حقيقي نومونه ده، ځکه شپږپور رښتيا هم د مفسدو دولتدارانو د لوړپوړو مامورينو له خوا چور شوی دی، د دولت اراکينو دا قيمتي ځمکه په څو چنده ارزانه بيه واخيسته او بيا يې يوه اونۍ وروسته پنځه بېسويي نمره په ۱۲۰ زرو امريکايي ډالرو وپلورله په وزير اکبر خان مېنه او شپږپور کې په لسگونو داسې دلالان شته، چې پېرودونکي ته په لږه شېبه کې د ځمکې بيه څو چنده لوړه بڼي او کله چې همدا دلالان محاکمو ته ولاړ شي، نو د ځمکې قيمت څو چنده ټيټ بڼي چې په پايله کې يې د دولت ماليه ټيټه او گټه يې د څو زورواکو جیبونو ته ولاړه شي.

که داسې عواملو ته له هره پلوه نظر واچوو، بيا هم همدې يوې پايلې ته رسېږو، چې له دولت سره د ولس د هوساکولو لپاره کومه څرگنده طرحه او پلان نشته، بلکې برعکس له دولت څخه د شخصي او تنظيمي گټو مورچه جوړه شوې او د دې منفي وضعې بدې اغېزې په ځانگړي ډول په ځوان نسل باندې تر نورو ډېرې ښکاره او جوتې دي، ځکه دولت د اصولو پر اساس نه دی ولاړ او کارکوونکي يې د پوهې او پرهېزگاري پر بنسټ نه دي مقرر شوي، بلکې پر ناروا لارو راغلي او د په کارپوه ځوانانو د رشد او پرمختگ مخه يې ډک کړې ده.

همدې ويجاړوونکي وضعيت ملي يووالي ته صدمه رسولې، ځکه د بن د پروسې په پيل کې ټول خلک په دې باور وو، چې په ولس کې لا هم د ملي يووالي روحیه پياوړې ده،

چې کرزی باید پوه وي چې دی په سیالانو کې ولس بریالی کړی، نو باید وپوهېږي چې ولس رینه او دولت ونه ده. که رینه مضبوطه وي ونه به استواره وي او بیا به په اسانۍ سره د ونې د شاخ بری کار تر سره شي.

مطلب دا چې جگړه خپلې ولس بنسټیز اصلاحات غوښتل، خو له بده مرغه د دې برعکس دولت اصلاح شوې برخې هم په فساد ولړلې او کړې توره یې هم په خاورو ومنډله.

دې چارې نه یوازې زموږ ولس، بلکې زموږ نړیوال ملګري هم مایوس کړي او هغوی اوس فکر کوي چې افغانستان د جوړېدو نه دی. په نړیواله کچه د افغانستان دولت نن یو ځل بیا د ډېر ټیټ حیثیت څښتن دی. په هر نړیوال اخبار کې د افغانستان دولت د یوه کمزوري، غله او فاسد رژیم په نامه یادېږي. زموږ د ولس منفي لیدلوری نړۍ ته انتقال شوی او د نړۍ ډېر ستر دولتونه هم اوس فکر کوي، چې اوضاع له حده وتلې، خطرناکه او خرابه ده.

د ولس منفي لیدلوری د ستونزو د تشخیص لپاره لازمي دی، مګر د ناخوالو پر وړاندې یوازې د منفي لیدلوري په درلودو هم کومه بریالی پایله نه ترلاسه کېږي، ځکه د مرض تر تشخیص وروسته فوراً دارو په کار دي، یعنې د ستونزو تر پیدا کېدو وروسته د حل لپاره د ټول هېواد په کچه اوس یوې مثبتې ملي اجماع ته ضرورت دی، چې رامنځته شي او د ستونزو هواري ته په شریکه د حل لارې چارې ومومي. نو ځکه لازمه ده چې په راتلونکي فصل کې د مثبتې ملي اجماع د منځته راتګ پر لارو چارو بحث وکړو.

دويم فصل:

د مثبتې ملي اجماع په لور

موږ اوس يوې داسې دوه لارې ته رسېدلي يوو چې پوره څرگنده ده، يوه لاره د ځانځانۍ، شخصي گټو او د ملت د نهيليو خوا ته تللې، چې د گوتو په شمېر خلک په کې د ميلياردونو ډالرو خاوندان کېږي او پاتې شاوخوا دېرش ميليونه ولس په کې په لوږه، تنده، فقر او بې امنۍ کې شپې سبا کوي. له بلې خوا به د افغانستان گاونډيان له دې هېواده يو ځل بيا د بزکشی ميدان جوړ کړي او زموږ دولت به په کې د نندارچي په حيث د خير پر غونډۍ ناست وي، چې په داسې کېدو به افغانستان په لسگونو نور کلونه هم د بې وسۍ په يوه داسې گرداب کې غرق وي، چې د حال او مستقبل په اړه به فکر هم نه شي کولی.

د دې دوه لارې بله لاره د ايمان، باور او يووالي لار ده. د ټينگ ايمان، يووالي او ريښتينولۍ درلودل هغه څه دي، چې کولی شي موږ د يوه قانوني او اغېزمن دولت خاوندان کړي.

د زمانې په دې پړاو کې چې پر ټول هېواد د نهيلۍ خپه خپره ده، کېدای شي چې موږ د يوې مثبتې ملي اجماع په ترسره کولو خپلې هغه شتمنۍ په گوته کړو، چې له دا ډول ناوړو شرايطو

څخه هېواد ته د خلاصون لار پيدا کړو. موږ د دې توان لرو، چې د ثبات، سوکالۍ، اتفاق او ريښتينولۍ داسې لاره غوره کړو، چې جگړه خپلې افغانستان په اسلامي نړۍ کې د اغېزمن دولت څرگنده نمونه وگرځوي. له دې بحران څخه د وتلو لپاره زموږ شتمنۍ کومې دي؟

الف- د اسلام مېن دين:

زموږ تر ټولو ستره شتمني د اسلام مېن دين دی. د افغانستان په سلو کې نږدې ۹۹.۹۹ وگړي د اسلام د سپېڅلي دين پيروان دي. هر وخت چې زموږ ولس د بهرنيو يرغلگرو تر تاراک لاندې راغلی د اسلام د مبارک دين پر رسي يې منگولې لگولي او هېواد ته يې نجات ورکړی دی.

اسلام زموږ د گران هېواد نږدلی شېرازه ساتلې ده. په دې کې بايد هېڅ شک نه وي، چې موږ مسلمانان وو، يوو او تر ابده به مسلمانان يوو. دا حقيقت موږ او نړۍ ته څرگند دی، چې اسلام د تشدد او ناروا ملاتړ نه کوي. دا چې نن ورځ د اسلام تر شعار لاندې څه کېږي دا زموږ خامي ده نه د اسلام ځکه هر څوک چې په زور د چا پر حق خپه اچوي دا د اسلام د اصولو، عقايدو او قوانينو خلاف عمل دی. اسلام تېری نه مني او تېری کوونکی د سزا وړ بولي.

څرنگه چې مو په تېر فصل کې ولوستل، عدالت د عبادت اساس دی او دا اساس زموږ په ټولنه کې ژورې ريښې لري، مگر زموږ ځينې وگړي په دې نه پوهېږي، چې د اسلام د ځلانده تمدن ډېرې پياوړې څېرې زموږ په خاوره کې ټوکېدلي. د عباسيانو عصر چې د اسلامي تمدن يوه ډېره پياوړې دوره وه،

بلکې د علم ستر مرکز ګڼل کېده. د ځمکې د قطر د دقيقې محاسبې چاره تر اروپايي پوهانو څلور سوه کاله وړاندې د ابوريحان البيروني له خوا په ډېر برياليتوب سره تر سره شوې وه. ابوريحان البيروني د طول البلد او عرض البلد په حساب زموږ د هېواد د ډېرو سيمو نقشې په دقيقه توګه جوړې کړې وې. له بلخي ابن سيناسره د البيروني د مکاتبي احوال دا په ګوته کوي چې دوی د خپلې فکري پراختيا په لاره کې د نړۍ له نورو تمدنونو څخه په ډار کې نه وو، بلکې د خپلې فکري پراختيا لپاره يې هر څه خپل.

د مثال په ډول، کله چې البيروني د سلطان محمود په لښکرو کې هند ته ولاړ، هلته يې د هند د ژورو مطالعاتو د تر سره کولو په موخه سانسکریت ژبه زده کړه او په پايله کې يې د الهند په نامه يو ډېر ستر کتاب وليکه، چې تر نن ورځې پورې هم ورته د نړۍ او هند عالمان په حيرانتيا ګوري، چې څرنگه د يوه تمدن عالم د بل تمدن رښتيني انځور په ډېره امانتدارۍ کښلی دی.

د ابوريحان، ابن سينا او نورو عالمانو اشار او کارنامې دا په ډاګه کوي، چې د تمدنونو تر منځ د ټکرو او درز پيدا کول ناسم او ويجاړوونکی عمل دی او زموږ اسلامي ټولنه کولی شي چې د خپل پياوړي تمدن په درلودو د نورو تمدنونو بڼې برخې خپلې کړي او له برياوو څخه يې ګټې واخلي.

حضرت عايشه (رض) فرمايي: "د ډيوې له رڼا ګټه واخلي او دې ته مه ګورئ چې ډيوه د چا په لاس کې ده."

اروپا چې په منځنيو پېړيو کې د ناپوهۍ په تور تم کې ډوبه وه، زموږ د اسلامي تمدن له برياوو څخه يې ګټه واخيسته او د

موږ د يوه ملت په توګه د دې تمدن په را وستلو او استحکام کې خورا ستر رول لوبولی و.

د هارون الرشيد او مامون الرشيد په دوران کې له بغداد نه په بلخ کې د مدارسو شمېر زيات و. دا مطلب پروفيسر فيډريک ستار چې د امريکا د متحدو ايالاتو په يوه معتبر پوهنتون کې استاد دی، په ډېر وضاحت وړاندې کړی دی. د دغو مدارسو نصاب هغه مهال يوازې په ديني علومو پورې محدود نه و، بلکې ټول مضامين او علوم په کې شامل وو.

په عباسي دوره کې د ژباړې زياتره مراکز د دولت له خوا تمويلېدل او هدف دا و، چې د نړۍ ټول علوم له نورو ژبو څخه عربي ژبې ته وژباړل شي، چې په دې بهير کې زموږ د خاورې نامتو پوهانو زيات زحمت و اېست او د همدې ژباړو برکت و چې يوناني فلسفه ژوندۍ وساتل شوه او اروپا ته منتقل کړی شوه.

د همدې روښانه عصر په برکت صفر چې د هندوستان کشف و د دغو ژباړو له لارې له نورو هندي اعدادو سره چې په اروپا کې هم د عربي اعدادو په نامه شهرت لري، لومړی اسلامي نړۍ او بيا اروپا ته منتقل شول. رومي اعداد د عربي اعدادو په پرتله ډېر ستونزمن دي، ځکه د ليکلو پر مهال ليکونکی اړ دی، چې ډېر توري سره يو ځای کړي او ارقام ارايه کړي مګر عربي اعداد په سادګۍ سره د ارقامو د ښودلو چاره ترسره کولی شي. همدا راز د الجبر کلمه له عربي ژبې څخه اروپا ته تللې ده. په اسلامي نړۍ کې ډېرې رسدخانې موجودې وې او علماوو په منظمه توګه د ځمکې، سپوږمۍ او سيارو څېړنه کوله. غزنۍ د سلطان محمود په دوران کې نه يوازې د شعر

جوماتونو کې تر سره کړې وې.

زموږ په کلیو کې د ملا صاحبانو ټولې دندې د قدر وړ دي او د ډېرو ټولنیزو خدماتو تر څنګ به په پخوا وختونو کې ملا صاحبانو د مساپرو لیکونه د هغوی کورنیو ته لوستل او د کورنیو حال احوال به یې مساپرو ته لیکلو. همدا راز ملا صاحبان د خپلو مواعظو او خطبې په ترڅ کې د سیمې او نړۍ ډېر مهم مطالب ولس ته وړاندې کوي او د ولس د اجتماعي شعور په وده کې ستر رول لوبوي، خو له بده مرغه تر اوسه پورې دولت د جوماتونو د انسجام لپاره کوم ځانګړی پروګرام نه دی وړاندې کړی.

زموږ د ملي یووالي او د اسلامي هویت د ساتنې لپاره دا ډېر مهم او ضروري اقدام دی، چې د جوماتونو د تقویت او د امامانو د ژوندانه د بهبود لپاره ځانګړی او مؤثر پروګرام وړاندې شي او له دوی سره د هر اړخیزې مرستې لپاره یو جلا ترتیب ونیول شي. پر حیاتي اړتیاوو سربېره باید له ملا صاحبانو سره د دیني کتابونو او راډیويي او ټلويزیوني اسلامي خپرونو او نورو لوازمو په تیارولو کې مرسته وشي.

ب- اګاه ولس:

وايي چې کوټه وسوه، خو د بوالونه يې پاڅه شول. زموږ ولس د جګړې په اوږدو کې وسوځېده، خو فکري شعور يې وده وکړه او نن کولی شو ووايو، چې زموږ ولس يو اګاه او با خبره ولس دی او يو موثر او عصري نظام غواړي. په پخوانیو زمانو کې به د نظام د چلولو لپاره يو پاچا پيدا شو، چې غوښتل به يې خپلې موخې تر سره کړي، مګر ډېر ځله به پاچاهان نه توانېدل،

پوهې پر لور روان شول. اوسنۍ دوره هم د عباسي او غزنوي دوران هغې ازادۍ ته اړتیا لري، چې د علم او معرفت دروازه ډې د هر انسان پر مخ خلاصه وي.

د همغو ځلاندو دورو برکت و، چې فکري سرحدونه پراخ او په پایله کې یو ستر حقوقي او فکري تمدن را منځته شو چې نن یې موږ په ویاړ یادونه کوو.

په لومړي ګام کې دولتونه اړ دي، چې د خپلو ویارلو تمدنونو ساتنه او پالنه وکړي. کله چې موږ د اسلامي تمدن په ساتنه کې د خپلو دیني علمای کرامو رول ته په درنه سترګه ګورو، نو په کار ده چې د هغوی د ژوندانه د بهبود لپاره هم په دولتي او هم په ملي کچه پام وکړو. جومات د الله (ج) کوردی، زموږ مسلمانان ټولنه په جوماتونو کې راټولېږي او د خدای تعالی (ج) خپل فرض ادا کوي.

د مخه مو ذکر کړه چې زموږ د کلیو او ښارونو جامع جوماتونه زموږ د ټولنیزو پرېکړو مراکز دي. هر کله چې پر هېواد باندې بد حالت راغلی، زموږ خلک د نظام او واکمن پر وړاندې په جوماتونو کې پرېکړو ته رسېدلي دي. په همدې ترتیب زموږ په ټولنه کې جومات د مساپرو او بېوزلو د مېلمه پالنې ځای هم دی.

همدا راز مساجد د علم هغه مرکزونه دي چې د علم د حصول لارویان په کې شپې ورځې تېروي او زموږ مؤمن خلک ورسره د خپل د سترخوان ډوډۍ شریکوي. زموږ ډېر نامتو علمای کرام لکه: استاد عبدالحی حبیبي، استاد گل پاچا الفت، استاد عبدالشکور رشاد، استاد بېتاب، استاد عبدالله قاري او نور ټول هغه شخصیتونه وو، چې خپلې لومړنۍ زده کړې يې په

نعمته محروم دی، مګر بیا هم سیاسي پوهې او ټولنیز شعور یې د پخوا په پرتله ډېره وده کړې ده. دا خبره پر ځای نه ده، چې ټول باسواده خلک به پوخ سیاسي شعور ولري، ځکه ډېر داسې باسواده کسان وي چې اصلاً د سیاسي مسایلو له اورېدو سره یا علاقه نه لري او یا پرې نه پوهېږي، مګر هغه څوک چې د خپل هېواد د برخلیک په اړه فکر کوي، هغوی د دې پوهه لري چې له مسایلو څنګه ځانونه خبر او اګاه کړي. همداراز د لیل دی چې زموږ خلک اوس د سیاسي جریانونو په اړه معلومات لري او په اړه یې قضاوت کول غواړي. د دې پوهې د منځته راتګ دلایل څرګند دي، ځکه په میلیونونو کلیوال، کوچیان او ښاریان له هېواده هجرت کولو ته اړ ایستل شول او هلته یې په ګاونډیو او د نړۍ په نورو لري پرتو هېوادونو کې ډېرې نوې پدیدې ولیدې، نو ځکه ویلی شو چې دا اوس هغه پخواني خلک نه، بلکې له ډېرو تجربو سره هېواد ته راستانه شوي خلک دي.

د ملګرو ملتونو د مهاجرو د عالي کمېشنري UNHCR د کارکوونکو د وینا له مخې کله چې په تېرو څو کلونو کې افغان کډوال له پاکستان او نورو هېوادونو څخه افغانستان ته راستنېدل، نو په هرو سلو کورنیو کې تر شپېتو زیاتو کورنیو ټلويزيون درلود او د نورو ارتباطي وسيلو تر څنګ ګڼ شمېر کورنۍ داسې وې چې کمپیوټرونه یې له ځانه سره هېواد ته راوړل، همداراز په زرګونو ځوانانو په نورو سیمه ییزو او نړیوالو ژبو بلدیت حاصل کړی او ځانونه یې په بېلابېلو علومو سمبال کړي دي. که په تخمیني توګه له یوه میلیون څخه زیات افغانان په اروپا، امریکا او نورې نړۍ کې کډوال وي، نو دوی له یوې څخه تر لسو کورنیو پورې له خلکو سره اړیکې لري او دا

چې ملت ته د ټاکلو موخو په اړه قناعت ورکړي او کله چې به داسې ونه شول، نو بیا به یې یا په دولت کې موجودو چارواکو ته د قناعت د ورکولو هڅه کوله او یا به یې تورې ته لاس کړ او په زور به یې پاچاهي پیل کړه. هر څو که دې چلند په ظاهره د یوه نظام ښه خپلوله، مګر په ولس کې یې بنسټ نه شو ټینګولای. که چېرې یوه افغان شپانه ته شپو خولۍ پر سرکړۍ یا ورته پتلون ورواغوندي، نو په داسې کولو ترې، نه اروپایي انسان جوړېږي او نه یې خوي او مغز تغیر کولی شي. همدارنګه د زنده باد او مرده باد په شعارونو هم د هېوادونو ستونزې نه حل کېږي او د یوې فکري یا نسلي طبقې خلک هم نه یوازې دا چې نظامونه نه شي ټینګولی، بلکې د داسې حکمرانۍ پایلې ډېرې خطرناکې هم وي.

په افغانستان کې د شور تر کودتا وروسته د خلقيانو او پرچميانو د محدود اقلیت نظام او همدا راز د نجیب د حکومت تر سقوط وروسته د جهادي ډلو تر منځ تباڼه کوونکې جګړې ټول د هغو محدودو طبقو نظامونه وو، چې هېواد یې له بربادۍ سره مخ کړ. کابل یې ړنګ، دولت یې نابود او د ملي اردو په شمول د دولت ټول تشکیلات یې له منځه یووړل.

دا هېواد چې د نا اګاهۍ په تیارو کې ډوب و، نن په کې وضعې بدلون موندلی او د نړیوالو احصایو مطابق ۹۱٪ نارینه او ۸۷٪ ښځې په پرله پسې توګه څلور راډیوګانې اوري.

همدارنګه ان د کلیو بانډو سپین ږيري تر ټولو زیات د هغو نړیوالو اخبارونو او مجلو سرمقالو ته غوږ نیسي، چې د راډیوګانو له خوا د دوی په محلي ژبو ژباړل کېږي. دا خبره د دې څرګندوی ده چې زموږ ولس که څه هم په زیاته پیمانه د سواد له

زما په غوښتنه نړيوال بانک پر افغانستان باندې د شوروي يرغل مستقيم او غير مستقيم ويجاړوونکي اغېزا اعلان کړ، چې د شور له کودتا څخه د بن تر پروسي پورې يې افغانستان ته ۲۴۰ ميليارده ډالره تاوان اړولې و، مگر زموږ د خلکو غوښتنو د هغه تاوان نيمه برخه جوړوله، معنی دا چې زموږ خلکو په نيمه ډوډۍ قناعت درلود. ماد ماليې وزير په توگه د ولس استازو ته، ځکه هغه ټول حسابونه وړاندې کړل چې غوښتل مې دوی خبر کړم، چې ستاسې غوښتنې پر ځای دي، مگر نړۍ دې ته نه ده حاضره چې دا ټولې غوښتنې ومنې. موږ ته په کار ده چې په هېواد کې ټول بنسټيز حرکتونه پيل کړو، چې په وسيله يې په حکومت او اقتصاد کې اساسي بدلونونه را منځته شي. ټولو استازو دا خبره ومنله او دا چې ماد دولت عوايد مرکزي کړي وو، دوی په دې کار خپله خوښي وښوده او زما د دې اقدام هرکلی يې وکړ.

زموږ ولس هېڅ وخت د دولت د بنسټيزو اصلاحاتو د راوستلو طرحه نه ده رد کړې. هر ځل چې په ولس اعتماد شوی په ډېره حوصله يې تر غور وروسته دولت ته صلاحيتونه ورکړي دي، خو دا چې دولت د دې وړتيا نه لري چې د ولس له غوښتنو سره خپل پروگرام عيار کړي دا د دولت ستونزه ده، نه د ولس. ولس په الفاظو نه غولېږي، دوی هغه تخيلي باغونه وليدل چې دوی ته د دولت د واکمنانو له خوا ښودل شوي وو او ولس ته د سوکاله ژوند پر ځای نا کراره مرگ ډالۍ کړی شو.

دا وخت ولس عملي طرحې او سالم عمل غواړي. ولس ته بايد مراجعه وشي، چې له خپل کلي تر خپل هېواده دې د هېواد د عملي امکاناتو په چوکاټ کې د ټولنې لومړيتوبونه وټاکي او

اړيکي د دې لامل دي چې تېر کال د يوه تخمين له مخې دغو افغانانو پنځه ميليارده ډالريوازې د بن تر پروسي وروسته خپلو خپلوانو ته رالېږدولي دي.

له نېکه مرغه تر شپېتو زياتې راډيويگانې د هېواد په هر گوټ کې د نړۍ او هېواد په اړه معلوماتي مطالب خپروي، چې دا بهير د ولس د خبرولو او اگاهۍ لپاره ډېره غوره سرچينه گڼلې شو.

د ولس شريک درک ماته د اساسي قانون په لويه جرگه کې هغه مهال څرگند شو، چې ماد ماليې وزير په صفت د جرگې د تر دوو سوو زياتو وکیلانو څخه پنځه، پنځه دقيقې د دوی د مؤکلينو غوښتنې واورېدې او د دوی غوښتنې مې تر اورېدو وروسته په ډېر غور و ارزولې. د ټولو مشته اجماع دا وه چې افغان ولس يو داسې معاصر، پياوړي او اغېزمن دولت ته اړتيا لري چې وکولی شي ملت ته د يوه عصري دولت په توگه لازمي دندې تر سره کړي.

د نورو دندو تر څنگ په اقتصادي برخه کې د استازو غوښتنې دا وې، چې ولس بايد د يوه پياوړي اقتصاد په درلودو د سوکالۍ خوا ته پل واخلي.

د سرک، برېښنا، اوبو، ښوونځي، روغتون او داسې نورو نه درلودل د ولس هغه ستونزې وې، چې مایې د برابرولو لپاره هغه وخت يوه پانگه و سنجوله، چې له ۸۰ تر ۱۲۰ ميليارده ډالرو پورې پرې لگېدل. دا رقم لس تر شلو چنډو پورې له هغې مرستې څخه زيات و، چې نړۍ يې افغانستان ته د ورکولو ژمنه کړې وه، مگر زموږ د جگړه ځپلي ولس يوه غوښتنه هم نامعقوله او ناسنجول شوې نه وه.

شته دي؟

که موږ خپلو سرحدې سیمو ته ولاړ شو او همدا پوښتنې له خلکو وکړو، نور اته څرگنده به شي، چې زموږ سرحدې سیمې په ډېر بد حالت کې ژوند کوي. یوه اسانتیا نه لري او له محرومیت سره مخ دي. د مثال په توګه بدخشان، خوست، فراه، بادغیس، زابل، پکتیکا، فاریاب او نورو ټولو سرحدې سیمو ته د دې زمینه ده برابره شوې چې په هوسا توګه ژوند وکړي. د ټولنیز عدالت له تأمین څخه علاوه نن ورځ سرحدې سیمو ته پام اړول له سیاسي او امنیتي لحاظه هم خورا مهم دي، ځکه که سرحدې ولسوالۍ مو بې وزله وي بې امنه کېږي او که هلته امن خراب شو، نو پلازمېنه او ولایات ورسره هم هغه مهال بې امنه دي. که د سرحدې ولسوالیو او سېدونکي دولت خپل ونه ګڼي او فکر وکړي چې دوی یې پر وړاندې مسؤل نه دي، نو په هغه وخت کې د دولت وسله وال مخالفان په ډېره اسانۍ کولی شي چې له سرحدونو را تېر او په ښارونو کې امنیت ګډوډ کړي.

زموږ سرحدې ولسوالۍ ځانګړې ټولنیز جوړښت لري، چې زموږ دولتداران باید پرې په سمه توګه وپوهېږي. د مثال په ډول، په خوست ولایت کې قومي اړیکې یو خاص بنسټ دی چې د قوم له خوا جوړېږي او د امنیت چارې سمبالوي. ځاځي او منګل قومونه داسې قومي تړونونه لري، چې د هغو په وسیله امنیت ټینګېږي او په روانې ګډوډۍ کې همدا اوس ددې دواړو سیمو امنیت تر ډېرو نورو سیمو بهتر دی، خود محرومیت له قوي احساس سره مخ دي. ما ته څه موده وړاندې د ځاځیو د سیمې یوه اوسېدونکي وویل: "تبرکال موږ له لېسو څخه ډېر شاگردان فارغ کړل، مګر د ګوتو په شمېر ځوانان هم د کانکور

دا چې په کومه طریقه عملي کېدی شي، ولس باید پرې وپوهېږي او نېغ په نېغه په ټول جریان کې ګډون وکړي، چې د هرې طرحې د عملي کېدو مدارج څرګند او بېرته یې ټول معلومات په منظمه توګه د ولس په اختیار کې وي. نو که داسې وشي د ولس اعتماد به یو ځل بیا پوخ شي او د یوه ملت په توګه به د ټاکلو موخو پر لور حرکت وکړي.

په سرحدې سیمو کې پروت ولس د هېواد د امنیت او ثبات په ټینګښت کې د پام وړ رول لوبولی شي. له همدې کبله باید دولت په جدي ډول خپلو سرحدې ولسوالیو ته پام واړوي، ځکه که یو اجنبي وغواړي چې د یوه هېواد د ملي یووالي څرنگوالی وڅېړي، نو لومړی د هغه هېواد سرحدې سیمو ته پام کوي او تر ټولو مخکې دا ګوري چې تر کومه بریده هلته زېربنايي امکانات لکه برېښنا، سړکونه او نور شته دي. که داسې څه په نظر ورشي، نو بیا یې له ښارونو سره پرتله کوي، چې د کلیوالو سیمو او ښارونو تر منځ د زېربنايي امکاناتو په شتون کې څومره تفاوت موجود دی. ایا په کلیو کې د ښارونو په شان روغتون، ښوونځی او نور اساسي بنسټونه شته او کنه، همدا راز چې کله د سرحدې سیمو خلک له سختۍ سره مخ شي، خپلې پلازمېنې او ولایتي ښارونو ته ځي او که ګاونډیو هېوادونو ته منډه اخلي. د سرحدې سیمو خلک کوم پیداوار او تولیدات لري او دا تولیدات چېرې پلوري. تردې وروسته بیا له خلکو سره خبرې کوي او له هغوی نه په لومړي ګام کې دا پوښتنه کوي، چې ایا ستاسې په هېواد کې ټولنیز عدالت حاکم دی که څنګه. بله پوښتنه یې ښایي دا وي چې ستاسې ځوانانو ته د هېواد په پوهنتونونو کې د زده کړې لپاره څومره امکانات

برېښنا رسول بايد ملي لومړيتوب وگڼل شي. که چېرې په اول قدم کې کورونو ته برېښنا رسول ممکن نه وي، په کار ده چې جوماتونه، مکاتب او کلينیکونه په برېښنا سمبال شي، چې د لېسو زده کوونکي وټوانېږي له ثبت شويو درسي ټاپونو او بعيدو درسونو څخه استفاده وکړي او هم د جوماتونو امامان او طالبان وکولی شي د اسلامي علومو په برخه کې له نړيوالو پروگرامونو څخه برخمن شي.

هغه سرحدي ولسوالۍ چې لا هم په کې څه نا څه ځنگلونه او ورشوگانې شته بايد په سمه توگه يې ځنگلونه او ورشوگانې وساتل شي. نړيوالو تجربو ښودلې، چې په هغو سيمو کې چې اقليمي شرايط مساعد وي هلته بيا هم ځنگلونه شنه کېدی شي.

که غواړو چې د سرحدي سيمو ځنگلونه شنه شي، نو هلته بايد د کار شنه قوه را منځته شي او لومړيتوب ولري.

هر کال زموږ سرحدي ولسوالۍ د سېلابونو په څپو کې خپلې کرنيزې ځمکې، څاروي او ان انسانان له لاسه ورکوي، ځکه موږ د اوبو د مهار کولو او ذخيره کولو منظم ترتيب نه لرو. که چېرې د غرونو په لمنو کې د اوبو د ذخيره کولو سم ترتيبات ونيول شي، نو په هغه صورت کې د برېښنا د توليد او د کرنې د پراختيا لپاره ترې اغېزمن کار اخيستل کېدی شي.

په سرحدي ولسواليو کې بې روزگارو خلکو ته د کار پيدا کول د پرمهم دي. که د ولسواليو په کچه د شرايطو تر منځ سم تشخيص وشي. په ډېره اسانۍ کولای شو د کار فرصتونه ايجاد کړو، د بېلگې په توگه، په هغو ولسواليو کې، چې معدنونه شته، له معدني موادو يې د نورو وسايلو د جوړولو د بهير په پيلولو سره خلکو ته خورا ډېرې نوې کاري زمينې برابرېدی شي.

له ازموينې وروسته کابل پوهنتون او يا کوم بل پوهنتون ته پرې نه ښودل شول.

په عمومي ډول زموږ سرحدي ولسوالۍ په امنيتي لحاظ بې د قومونو او مجاهدينو له فعالې ونډې اخيستو نه خوندي کېږي، ځکه مجاهدين او قومي خلک ښه پوهېږي چې له کوم لوري څخه کوم خطر پېښېدی شي.

دولت ته په کار ده، چې ټولنيز تشکيل ته په پام سره په سرحدي ولسواليو کې د ثبات او امنيت د ټينگښت لپاره داسې يو پروگرام وړاندې کړي، چې د ولس په مشوره ټول لازم ترتيبات ونيول شي.

موږ بايد له ولايتي ښارونو او پلازمېنې څخه همېشه له خپلو سرحدي سيمو سره تماس ولرو او د دې لپاره ټليفون د دې عصر يوه مهمه وسيله ده. د مخابراتو او معلوماتي ټيکنالوجۍ په برخه کې پيسې شته خود عملي اقدام لپاره مؤثر کار په کار دی.

پر مخابراتو سربېره بايد سرحدي ولسواليو ته په څو نورو برخو کې هم ځانگړې پاملرنه وشي.

لومړۍ ځوان نسل ته د مناسبې ونډې اخيستني په منظور بايد په کابل او نورو عمده ښارونو کې په ډېرو مجهزو وسايلو سمبال داسې ليليه ښوونځي جوړ شي، چې د بشپړ شفافيت له مخې ورته نجونې او هلکان د ازموينو له لارې راشي او په هر اړخيزه وده يې عمده پانگونه وشي.

دا چې د سرحدي سيمو نجونې او هلکان له ملي او بين المللي امکاناتو څخه گټه واخلي په کار ده، چې دې سيمو ته په لومړي گام کې برېښنا ورسول شي او سرحدي ولسواليو ته د

دې ښارونو ته د ګاز نل لیکې رسېدلای شي. له شبرغان څخه کابل ته یوازې د ګازو په نل لیکه باندې ۴۰۰ میلیونه امریکایي ډالر لګښت راځي او دا چې د هندوګش له لوړو څوکو راتېرېږي د موسمي شرایطو له کبله له ډېرو زیانونو سره مخ کېږي، مګر له کټوازه ټولو هغو ښارونو ته د ګاز انتقال ډېر اسان دی چې د هندوګش د غره دې لوري د هېواد جنوب خوا ته پراته دي.

د ګازو په موجودیت کې به د افغانستان د ترانسپورت را تلونکي پالیسي هم په اساسي ډول په ګازو درېدلې وي، موږ باید هغه وخت په تېلو مصرف کېدونکې پیسې د ګازو د ایجاد په لاره کې ولګوو.

د تاریخي شالید په رڼا کې ویلی شو، چې د افغانستان زیاتره دولتونه یوازې د کاغذونو پر مخ جوړ شوي دي او د یوه کاغذي سند په توګه پاتې دي، ځکه موږ د ولس هغه برخه چې په درو او بانډو کې ژوند کوي د خپل ټول تاریخ په اوږدو کې په یوه ګوله ډوډۍ پسې کله هندوستان ته تلل او کله به د نړۍ بل سرتو، مګر هغه برخه چې بهر ته تلای نه شوه، هغوی به له مجبوریته په ښارونو کې واړول.

په تېرو لویو جرګو کې د افغانستان د کلیو او بانډو استازي ډېر ژر په دې خبره پوه شول، چې بدخشان، دایکنډي، غور، نورستان، کونړ، پکتیکا، فاریاب، بامیان، ارزګان او سرپل مشترکې ستونزې لري. پر دغو ستونزو سربېره دلته وېره شته، چې لوږه، قحط او نور افات راشي، مګر د تاریخ له پلوه د دولت تر ټولو کمه پراختیایي او عادي بودجه په دغو غرنیو ولایتونو کې مصرف شوې ده، نننۍ جیولوجي سروې داسې انځور وړاندې کوي چې په همدغو یادو شویو سیمو کې ستر طبیعي

او په هغو ولسوالیو کې چې د زېربنا د جوړولو امکان وي هلته زېربنایي فعالیت د کارونو د پیدا کېدو باعث کېږي.

ج- طبیعي پانګه:

زموږ ثروتمنه خاوره که له یوې خوا د جګړو له کبله د فقر تر کرغېړن سیوري لاندې ده، له بله پلوه پخپله سینه کې د معدنونو ستره شتمني لري. د امریکا د جیولوجۍ د سروې ادارې د خپلو دقیقو څېړنو او مطالعاتو په پایله کې دا څرګنده کړه، چې د افغانستان پرېمانه معدنونه د دې وړ دي چې د نشه یي توکو پر ځای د اصلي اقتصادي فعالیت ځای ونیسي. د دې سروې پر بنسټ ځینو ښودل شویو امکاناتو ته لا اوس هم کېدی شي هیله ولرو. د هېواد په شمال کې د شبرغان ګاز له ډېرو کلونو څخه شته، مګر د ګاز په برخه کې په دغې سیمه کې څو نورې داسې زېرمې هم شته چې د روسانو د هغه وخت تر تخمین څو ځلې غني دي. بله مهمه خبره دا ده چې ښایي د پکتیکا ولایت په کټوازه سیمه کې د شبرغان په اندازه د ګاز یوه بله لویه سرچینه موجوده وي.

همدا راز په هلمند کې د ګاز د پیدا کېدو امکانات ډېر دي، مګر دا هغه وخت څرګندېږي، چې موږ په دغو سیمو کې ځاګانې وباسو او د ذخایرو شته والی په نښه کړو. که چېرې د کټوازه د ذخیرې شته والی تثبیت کړو د هېواد پلازمېنې لپاره به یې پایلې ډېرې په زړه پورې وي، ځکه که غواړو کابل او یا نورو هغه ښارونو ته چې له هندوګش څخه دې لوري ته پراته دي ګاز ورکړو، نو د شبرغان له لارې راغلی ګاز په ډېره لوړه بیه تمامېږي. په داسې حال کې چې د کټوازه له لارې په ډېره اسانۍ

حيوانات وژني او د بارانونو له امله زموږ خلکو ته په ميليونونو ډالرو تاوانونه اوږي.

د نړۍ اقليم په چټکۍ بدلېږي، د نړۍ هوا ورځ تر بلې په تودېدو ده او که چېرې د دې بلا مخه ونه نيوله شي، نو لري نه ده چې د اوبو بيه په نړۍ کې تر تېلو هم لوړه شي او که داسې وي، نو موږ بايد د اوبو هر شاخکي د برېښنا او کرنې د توليد د لوړولو په منظور وساتو، ځکه دا زموږ شديده اړتيا ده چې بايد پرې وپوهېږو.

څرنگه چې يوکلی د چينې د اوبو په وېش باندې يوې موافقې ته رسېږي، همدا ډول بايد ګاونډي هېوادونه هم د اوبو د عادلانه وېش لپاره يوه اصولي موافقه وکړي. موږ د هلمند د اوبو پر سرله ايران سره يوه موافقه لرو او د دې موافقې په چوکاټ کې کېدې شي ډېر اغېزمن ګامونه واخلو.

د کجکي د برېښنا بند د جوړولو په دويمه مرحله کې د هېواد سوبلي ولايتونو ته په دوامداره توګه برېښنا رسېږي، چې دا په هر اړخيزې پراختيا کې ستر رول لوبولی شي.

اوسني نړيوال شرايط دا مني چې د ځينو طبيعي موادو د کارونې لپاره بايد منظم سيمه ييز تياري ونيول شي، ځکه دا هم حقوقي او هم عملي اړخونه لري. د بين الدول حقوقو د اصولو پر اساس د دولتونو مشترکو ګټو ته په پام بايد داسې څېړنې وکړو، چې له مذاکراتو څخه تر مخه مو د خپل ملي منفعت د تأمينېدو لارې هوارې کړې وي او په ډېره معقوله او منظمه توګه وکولی شو، چې خپل حقوق ثابت کړو او بيا يې ژر تر ژره په پروګرامونو او پروژو بدل کړو.

معادن او اوبه زموږ د طبيعي پانګې ستره برخه جوړوي، خو

ذخاير پراته دي. د بدخشان په لاجوردو او د پنجشېر په زمردو له پخوا پوهېږو، مګر اوس دا هم ويل کېږي چې د هندوکش په درو کې تر ۴۰۰ پورې نور داسې غني معدنونه هم شته چې نړۍ ورته زياته اړتيا لري او په هر لحاظ د دې سيمې څېره بدلولی شي.

که فعال او اغېزمن دولت وای، نو دا سيمې، چې په تاريخي لحاظ يې ډېر ستونزمن ژوند تېر کړی په هوسا، بسيا او سوکاله سيمو بدلېدلی شوې. په دې سيمو کې د معدنونو په موندلو زموږ د ولس خلکو ته د يوه ښه انساني ژوند چاپېريال برابرېږي او دولت کولی شي چې له دغو عوايدو څخه په لاس ته راغلو پيسو د کونډو، يتيمانو، بېوزلو، معلولو او خپلو ټولو وګړو ژوند بهتر کړي.

يوازې د قيمتي عناصرو د معقولې استفادې په اساس هم کېدې شي، چې زموږ د خلکو ژوند او روزګار ښه شي.

د ساري په توګه، که زرګري عصري شي او نړۍ ته د عصر او زمان په غوښتنو برابر مصنوعات ولېږل شي، ويل کېږي چې له پنځو لکو نيولې تر يوه ميليون پورې انسانانو ته معقول او اېرومنډانه کار پيدا کېدای شي.

افغانستان د ټولې سيمې د اوبو د توليد مرکز دی. کونړ، امو، هلمند، کابل، بلخاب، کوکچه او مرغاب هغه مهم سيندونه دي، چې زموږ له خاورې سرچينه اخلي، خو موږ په خپل وطن کې له تندي مرو. نه د څښلو پاکې اوبه لرو او نه د اوبه خور لپاره اوبه شته، مګر زموږ سيندونه ګاونډيانو ته په ميلياردونو ليتره اوبه ورکوي او موږ تر اوسه د خپلو اوبو يوازې ۱۰٪ مهار کړي دي. هر کال د وچکالۍ عذاب زموږ

پوښتنه دا ده چې موږ د کومو موخو د ترسره کولو لپاره څه ډول بشري پانگې ته اړتیا لرو او دا پانگه څرنگه تولیدولی شو؟

که لږ تېر وختونه او نن ورځ پرتله کړو د لیکوالۍ په ساحه کې ستر مثبت بدلون راغلی دی. د افغانستان په بېلابېلو ولایتونو او سیمو کې ادبي بهیرونه او ټولنې فعالې دي، مستقلې مجلې، اخبارونه، اونیزې او په سلگونو کتابونه بې له دې چې څوک یې سانسور کړي چاپېږي، ځوانو خويندو او وروڼو ډېر خلاق استعدادونه پیدا کړي دي.

د هېواد وتلی شاعر او لیکوال ښاغلی محمد صدیق پسرلی چې د یوې درنې ادبي کورنۍ هم معنوي او هم حقيقي پلار دی، وایي چې په پښتو شعر او ادب کې ډېر لوی فکري انقلاب راغلی دی، نو که ژبه د افهام او تفهیم وسیله وېلو، ویلی شو چې نن ورځ موږ هم په پښتو او هم په دري ژبو کې دا وسیله موندلې او لیکوال مو په اسانۍ سره کولی شي چې دا وسیله په مثبت توګه وکاروي. زما په فکر دا به د افغانستان په ټول تاریخ کې لومړی ځل وي، چې لیکوال به له کوم سانسوره په ازادانه ډول کولی شي چې د دولت او دربار له امکاناتو پرته خپل مستقل ادبي او فرهنګي فعالیتونه ولري. هغه هم په داسې حال کې چې ډېرو لیکوالو ته اوس خپلې دغه هڅې د یوې مړې ډوډۍ ګټلوزمینه هم برابر وي، نو اوس که چېرې لیکوال او شاعر د خپلې ټولنې هېنداره وېلو، نو موږ ډېره شفافه او رڼه هېنداره لرو. که د اوسني دولت څېره په دې هېنداره کې پیکه ښکاري دا د دولت د څېرې بدرانګې ده نه د هېندارې ستم ظریفې.

موږ ترې تر اوسه کومه د پام وړ ګټه نه ده اخیستې. ځنګل زموږ هغه ستره طبیعي پانگه ده چې موږ ورڅخه ډېره ناوړه او ناچیزه ګټه اخیستې.

په تېرو دوو پېړیو کې موږ پر پراخ ځنګلونه له منځه وړي، خو تر اوسه مو کوم ګام نه دی اخیستی، چې نوي ځنګلونه څرنگه منځته راوړو. په کونړ ولایت کې د بدامنی له کبله ډېر ستر ځنګلونه په بې رحمانه توګه له منځه وړل کېږي او ګټه یې بهرنیو هېوادونو ته انتقالېږي، مګر د کونړ خلک یوې مړې ډوډۍ پسې د سیمې ګوټ، ګوټ ته رسېدلي دي.

د یوې مثبتې ملي اجماع په راتګ زموږ طبیعي پانگه زموږ د ملي هوساینې وسیله ګرځېدای شي، خو د یوه فاسد دولت په شته والي کې به زموږ د هېواد طبیعي پانگه تالاوالا شي او د کونړ د ځنګلونو په څېر به پرې څو داړه ماران نور هم وپرسېږي او ملت به همداسې څوار پاتې شي.

د- بشري پانگه:

له افغانستان څخه بهر په نړۍ کې د دې هېواد په اړه داسې یو انځور وړاندې شوی، چې افغانستان بشري پانگه نه لري، نو ځکه باید د هر کارد ترسره کولو لپاره بهرني متخصصین راشي او د دې هېواد هره پراختیايي طرحه دې د هغو له خوا ترتیب شي. په دې کې شک نشته چې موږ د څو لسیزو جګړو په ترڅ کې په زیاته پیمانه بشري پانگه له لاسه ورکړې او ترننه پورې هم د هغې پانگې د جبران لپاره په مناسبه توګه کار نه دی شوی، خو دا خبره هم د منلو نه ده چې وویل شي دلته هېڅ بشري پانگه نشته.

معنی نه لري چې نړیواله مرسته گوندې هرومرو گټوره وي. دا وخت زموږ په ښارونو کې د لنډمهالو کورسونو، ورکشاپونو او سیمینارونو لري پیل شوې او له بهر څخه په سلگونو بې تجربې ځوانان، له کاره لوبډلي سپین ږيري، متقاعد عسکر او نور بې روزگاره بهرنيان زموږ هېواد ته د دې کورسونو د عملي کولو لپاره راځي، خو نه یې خور د گټه معلومه ده او نه اغېز او په میلیونونو د مرستې پیسې بېرته له ځانه سره بهر ته وړي.

تراوسه پورې په میلیونونو ډالر د بشري پانگې د ظرفیت د لوړولو په منظور لگول شوي، خو زموږ یو پوهنتون هم نه یوازې په نړیواله کچه بلکې د سیمې له یوه پوهنتون سره هم د سیالۍ وړ نه دی. که یوازې په کابل پوهنتون باندې له ۲۰۰ څخه تر ۳۰۰ میلیونو ډالرو پورې پانگونه شوې وای او درسي نصاب یې په سمه توګه جوړ شوی وای، نو اوس به نوموړی پوهنتون د بشري پانگې د تولید په یوې فابریکې بدل شوی وای او پنځه کاله وروسته به یې په کال کې له پنځو زرو څخه تر لسو زرو پورې کارپوه او متخصص افغانان ټولنې ته تقدیمولی. د معترضې په توګه به دلته یو څو جملې عرض کړم، کله چې زه د کابل پوهنتون رییس وم، هغه مهال ما غوښتل چې حد اقل په کال کې ۵۰۰ تنه د وخت د غوښتنو مطابق ځوانان وروزم. د دولت رییس ته وزیران او سلاکاران ورغلل او شکایت یې وکړ، چې یو لوی مصیبت راروان دی، موږ له یوه اشرف غني څخه پوزې ته راغلي یوو، دا چې هر کال ۵۰۰ نور اشرف غنيان پیدا شي بیا به له دوی سره څه کوو. همدا دلیل و، چې دولت د پوهنتون د بنسټیزو اصلاحاتو مخنیوی وکړ او د پوهنتون د پراختیا کارونه هماغسې بې خونده پاتې شول.

په (۱۳۸۱هـ ش) کال ډېر کم شمېر افغانان په کمپیوټر، انګلیسي ژبې او نورو تخنیکي مسایلو پوهېدل او هغوی هم په پېښور کې په نادولتي سازمانونو، د ملګرو ملتونو په اداره او یا هم په خصوصي سکتورونو کې کار کاوه، مګر اوس له نېکه مرغه دا شمېره د دولت له امکاناتو پرته خپله دې ټولنې یوې لوړې کچې ته پورته کړې او په ډېرو افغان ځوانانو کې دا پوهه ښکاري چې د کمپیوټر په برخه کې د ډېرو مهمو سکتورونو د رامنځته کولو په کار کې مرسته کولی شي چې د نړۍ د دې غني سکتور له ښېګڼو او مالي ګټو څخه خپل ولس برخمن کړي.

یو افغان ځوان چې په نړیوالو سیالیو کې یې څو ځلې مهم مدالونه ترلاسه کړي، د کمپیوټر داسې پروګرامونه جوړ کړي، چې له خلکو سره، بې له دې چې په کومه خاصه ژبه پوه شي، د کمپیوټر په زده کړه کې مرسته کوي. دغه ځوان ښاغلی اسرار احمد کریمزۍ نومېږي او د کمپیوټر یوه انګرېزي-پښتو ډېکشنري یې جوړه کړې، چې په پخوا زمانو کې یې خورا ډېر لګښت غوښته او د جوړولو کار به یې د مستقلو کاري کمېټو له خوا لسیزې وخت نیوه.

دا وخت زموږ ستونزه د بشري پانگې د نه درلودلو له کبله نه، بلکې له دغې پانگې څخه د مؤثرې ګټې د نه اخیستلو له امله ده. د هراړخیزې ودې لپاره د برېښنا نه لرل زموږ تر ټولو لویه ستونزه ده او زه په همدې هېواد کې لږ تر لږه شپږ داسې برېښنا پوهان پېژنم، چې د ټولې نړۍ په کچه پرې حساب کېدی شي، خو یو یې هم د برېښنا په عرصه کې دولت نه دی مقرر کړی او په دې هېواد کې له ډېرې لوړې پوهې سره بیا هم محروم ګرځي.

نړیواله مرسته د هر جګړه خپلې هېواد اړتیا وي، خو دا

همدا راز هغه مجاهدين او مجاهد قوماندانان چې د هېواد د پولو په ساتنه او د کليو او بانډو د امنيت په خوندي کولو کې يې زيار اېستی دی، هم ميدان ته راوستل شي او په دې برخه کې ترې گټه واخيستل شي.

هـ- ټولنيزه پانگه:

په افغانستان کې په خپلې ژمنې وفا، اعتماد او ښک نوم ځانگړې پانگه گڼل کېږي.

يو څوک کولی شي چې په خپلې ژمنې د وفا کولو او په ټولنيزو ارزښتونو د پوهېدو له کبله په دې ټولنه کې په ښک نامه ياد شي. زموږ په ټولنه کې له پخوا راهيسې دوه طبقې د ښک نامه او لوړ عزت څښتنې وې، چې يوه يې ديني او مذهبي عالمان وو او دويمه طبقه خلک قومي مشران او سپين ږيري وو.

پر هېواد د بهرني تجاوز پر وړاندې دې دواړو طبقو ډېرې سترې کارنامې کړې دي. هغه وخت چې د ايران رژيم د هرات له ښاره محاصره تاوه کړه، د هرات خلکو کفنونه پر سرونو وتړل او د دښمن پر وړاندې يې مبارزه وکړه. د بلخ يو نامتو ديني مشر چې صوفي اسلام نومېده له ترکمنو، ازبکو، هزاره گانو او تاجکو سره يو ځای د هرات په لور وخوځېد او هغې جگړې ته يې چې مشري يې يار محمد خان الکوزي کوله، د خپلو وروڼو په مرسته وروډانگل، توريالی، صوفي اسلام په همدغه مقدسه او هېوداپاله جگړه کې شهيد شو، چې مزار يې اوس هم د غيورو هراتيانو د عقيدت مرکز دی.

کله چې انگرېزانو په هېواد حمله وکړه او افغان دولت ماتې

زموږ د ټولو پانگو وده په ثبات پورې تړلې ده. ثبات او عدالت د قانون له حاکميت څخه منځته راځي، مگر امنيت يې ستر اصل دی. همدا نن زموږ ټولنه د امنيت په برخه کې کافي بشري پانگه لري، خو له دې پانگې څخه دولت نه يوازې گټه نه اخلي، بلکې په لوی لاس کوښښ کوي، چې دا پانگه بې اغېزې کړي. د مثال په ډول، د يوه اټکل له مخې ۱۳۵ زره افسران تنقيص شوي چې ډېر مسلکي او مجرب کسان په کې شته، مگر نن يا بېکاره گرځي او يا په داسې کارونو بوخت دي چې هغه د غير مسلکي وگړو له خوا هم تر سره کېدی شي. په داسې حال کې چې دا مسلکي افسران بېکاره گرځي، په لسگونو زره غير مجرب او بې مسلکه کسان د پوليسو په نام نهاده قواوو کې په لوړو څوکیو کار کوي، نو په همدې دليل زموږ د ولس قضاوت دا دی، هغه څوک چې د نه مسلکيتوب په بهانه لرې کړی شوي دي مسلکي کسان دي او هغه څوک چې د مسلکي توب په بهانه مقرر شوي دي، هغه خلک دي چې د قومي، سمې او نورو روابطو له لارې د ملي اردو او ملي پوليسو لیکو ته ورغلي دي.

دا خبره پر ځای ده چې نړۍ د ځوانو کارمندانو په روزنه پيسې لگوي او دا زموږ اړتيا هم ده، خو تر څنگ يې بايد موږ د لنډ مهال لپاره د خپلو مجربو تربيه شويو افسرانو څخه هم د ښارونو او لويو لارو د امنيت ساتلو په برخه کې گټه واخلو. د دغو افسرانو په برخه کې هم بايد د مکافات او مجازات اصل په پام کې ونیول شي او هغه کسان چې د ملت او بيت المال په شتمنۍ يې تېری کړی د پوليسو يا اردو لیکو ته پرې نه ښودل شي، خو گڼ شمېر هغه کسان چې د ملت په پيسو تربيه شوي بايد د ملي گټو د امنيت ساتلو لپاره ترې کار واخيستل شي.

غري بنديان، شهيدان او ياد وطن پرېښودو ته اړکړی شول. د دغو طبقو خلک يا له هليکوپټرو څخه ژوندي گوزار کړل شول او يا په زندانونو کې ژوندي په ډله ييزه توگه په بيلو وزرونو ښخ کړل شول. دا چې ديني عالمان او قومي مشران د دې هېواد د ملا تير دی، نو ځکه دښمنانو په بېلابېلو پلمو په همدې طبقو حملې وکړې او کونښنې يې وکړې چې دا دواړه طبقې له پښو وغورځوي، ځکه هغوی پوهېدل چې د دې ټولنې طبيعي قوت په همدغو دوو طبقو پورې منحصر دی.

په افغانستان کې د يوې سراسري مېټې ملي اجماع راوستل د دغو دواړو طبقو د فعال گډون او زحمت په نتيجه کې شونې دی. بېړنۍ لويې جرگې او د اساسي قانون لويې جرگې د سياسي مشروعيت په راوستلو کې د ټولنيزې پانگې اهميت په ډاگه کړ، ځکه په دواړو لويو جرگو کې ملي مېټه اجماع تثبيت او د دې زمينه يې برابره کړه، چې د بن پرېکړې عملي کړي، خو له بده مرغه هغه مشروعيت چې د هغو جرگو استازو درلود، په ولسي جرگه کې په هغه پيمانه را منځته نه شو. دولت هم ونه توانېده چې له ولسي جرگې او ولايتي شوراگانو څخه د ملت د انسجام لپاره کار واخلي.

په ولس کې د کرايي مشرانو اصطلاح عامه شوه، ځکه خو کرايي کښ مشران دولت ته وروپېژندل شول چې په خپل کور کې هم له اعتبار څخه خلاص دي او په ولس کې ذره وزن نه لري او د ملي مسايلو د هوارۍ پر ځای يې خپلو شخصي گټو ته ملا وتړله او په ناروا گټو اخیستو بوخت شول.

د مېټې ملي اجماع يوه برخه به دا وي چې هغه اصول څرگند شي چې پر بنسټ يې ولسي او ديني مشران د دولت له خوا منل

وڅوړه، نو د جهادي لښکر مشري ملا مشک عالم پر غاړه واخيسته، چې هغه وخت يې عمر ۹۰ کلونو ته نږدې و. نوموړی وتوانېده چې انگرېزان مات او هغه طرحه چې افغانستان يې تجزيه کاوه له منځه يوسي.

دیني عالمان د پېړيو په اوږدو کې د خپلو نېکو کارنامو ډېر ژوندي مثالونه لري او روحانيون زموږ په ټولنه کې همېشه د حکومتي سياست د منلو او نه منلو حدود ټاکي.

ولسي او قومي مشران هم څوک د کلي، څوک د ولايت او څوک د ټول هېواد په کچه نېک او وياړلی نوم لري. له انگرېزانو سره په لومړۍ جگړه کې د دوی اتفاق وکولی شول د انگرېز مسلح قوتونه له پښو وغورځوي. وزير محمد اکبر خان، مير مسجدي خان کوهستانی، امين الله خان لوگری او نور ټول مشران په دې وتوانېدل چې د انگرېز متجاوز لښکر ته ماتې ورکړي.

په سلگونو نور داسې مثالونه هم شته چې يادونه يې وکړو. د ميوند د جگړې په ډگر کې د هرات او نورو سيمو غونډونو چې د افغانستان د هر خپل او قوم خلک په کې وو لويه تاريخي سوبه وکړه.

زموږ د ولس او ولسي مشرانو د برياليتوب کارنامې ډېرې دي، خو اصلي خبره دا ده چې ټولنيزه پانگه چې قومي او ديني مشران دي، زموږ په هېواد کې اعتبار لري او زموږ په ټولنه کې د ثبات د ټينگښت او د خلکو د گډون د حتمي کولو لپاره تر ټولو ستره سرچينه گڼل کېږي.

زموږ پر ټولنيزه پانگه په تېرو څو لسيزو کې ډېر ځله يرغل شوی. د شور تر کودتا وروسته د يادو شويو دوو طبقو په زرگونو

داسې پروژې منلي چې هغوی ته د منلو وړ نه وي.

که غواړو چې د اغېزمنې حکومتدارۍ بنسټونه پیاوړي شي، نو لازمه ده چې د ولس برخې اخیستنې ته جدي پام وشي او په دوامداره توګه وارزول شي او د حکومتدارۍ په هره مرحله کې باید د ولس ګټې تأمین شي.

د نادولتي سازمانونو (NGO) او بهرنیو قراردادیانو په پرتله د ملي پیوستون پروګرام لا تر اوسه هم ډېر بریالی دی، مګر د دې پروګرام د بریالیتوب اصل ټولنیز اعتماد او ولسي پیوستون دی، چې د دولت او ولس په منځ کې باید د حقوقو او وجایو پیاوړی او څرګند ټولنیز قرارداد موجود وي، چې ټولنیزه پانګه په همدې توګه وده او پراختیا موندلی شي.

و- مالي پانګه:

زموږ په هېواد کې دا وخت تر نورو وختونو پیسې ډېرې شوي، خو مالي پانګه کمه شوې او یا ورڅخه منفي ګټه اخیستل کېږي. ځینې خلک فکر کوي چې پیسې ګوندي کټ مټ مالي پانګه ده، مګر د پیسو او مالي پانګې تر منځ توپیر شته، ځکه مالي پانګه اقتصادي پراختیا راولي او خلکو ته کاري زمینه پیدا کوي، مګر پیسې ډېر ځله بڼایي ولګول شي، اما دا نه وي څرګنده چې هراړخیز اغېز یې ګټه لري او که تاوان.

د پیسو لګولو دوه ځایونه، فیشني ودونه او فیشني کورونه دي. زموږ ځینې بډای هېوادوال د خپلو زامنو په ودونو کې په یوه شپه یا یوه اونۍ کې په لګونو او ځینې یې ان په میلیونونو ډالر لګوي، دا پیسې زیاتره د هوټلونو او ارایشګرانو جیبونو ته ځي، مګر په ټولنه باندې یې ډېر بد اغېز ښندلی دی.

کېږي، چې دوی به له دولت او ولس سره د څرګندو مسؤولیتونو او صلاحیتونو په رڼا کې کار کوي او د دواړو تر منځ به د یوه مؤثر ارتباطي پل په توګه رول لوبوي.

په افغانستان کې د دولتدارۍ پنځه مرحلې دي: کلی، ولسوالي، ښاروالي، ولایت او دولت. دا پنځه مرحلې باید په زنځیري توګه د ټولنیزې پانګې پر اساس یو له بل سره ونښلي، چې په هره مرحله کې باید څرګند حقوقي او قانوني صلاحیتونه او مسؤولیتونه وي چې د خلکو د ونډې اخیستو رول د ټولنې د هوساینې لپاره تضمین شي.

ما د ملي پیوستون د پروګرام وړاندیز ځکه وکړ، چې په کار کې مشروع مشرتابه په خپله د خلکو له خوا وټاکل شي او هرکلی د دې صلاحیت ولري، چې د اسلامي مشورې او حساب ورکونې د اصولو پر بنیاد له یوې خوا څخه کلي د پیسو لګولو او پرېکړې صلاحیت ولري او له بله پلوه به دولت ته حساب ورکړي. دا تجربه هم ځینې بریالیتوبونه لري او هم په کې یو لړ ستونزې منځته راغلي چې ستونزې یې باید لرې کړي شي.

بریالیتوبونه یې دا دي چې په کلیو کې کوم سم مشر په خپله د کلیوالو له خوا وټاکل شوی هلته ډېرې پروژې په سمه توګه پلې شوې دي. انتخابي مشران ځانونه د کلیو مسؤل ګڼي او په ملي کچه د کلیو مؤثر استازیتوب کوي.

د دې پروګرام عمده ستونزه بیا د همدې دولت اړاګینو رامنځته کړې، ځکه چې د خپل اثر له رسوخ څخه په ناوړه استفادې سره یې پروژې یا څو لوټمارو قراردادیانو ته ورکړي دي او یا یې په انتصابي ډول د کومې مخورې کورنۍ نا امله کسان د مشرتابه په مقام کې راوستي دي او پر کلیوالو یې

قوانینو د اجرا او تنظیم تضمین وکړي او له طبیعي پانګې څخه د روا ګټو اخیستو زمینه برابره کړي چې د ټولنیزې او بشري پانګې پراختیا او پیاوړتیا ته شرایط برابر شي.

د پیسو شته والی څو مثبت اړخونه لري: اول دا چې نن په یو شمېر ولایتونو کې پیسې شته چې دا زموږ په تاریخ کې یو نوی پړاو دی، ځکه پخوا به پیسې یوازې په ښارونو کې وې، د مثال په ډول، د تیموریانو په دوره کې په هرات ښار کې پیسې وې. د احمد شاه ابدالي په دوره کې کندهار ښار ته پیسې راټولې شوې وې او په همدې ترتیب کابل ښار په مختلفو دورو کې پیسې درلودې، مګر اوس نه یوازې دا چې پیسې په هغو ښارونو کې شته چې د پخوانیو امپراتوریو مرکزونه وو، بلکې اوس کلیو او بانډو ته هم رسېدلي دي.

د کونړ په غربي ولایت کې اوسمهال پلازې جوړې شوې، په بدخشان کې هم اوس پیسې شته خو په هېواد کې د دې پیسو سرچینه ځینې ځای مشروع او ځینې ځای نامشروع ده. په دې کې شک نشته چې د اړینو له لارې هم یوه برخه خلک میلیونران شوي دي، اما دا هم د یادولو وړ ده چې په تېرو ۷ کلونو کې له هېواده بهر افغانانو په میلیاردونو ډالر خپلو خپلوانو ته رالېږلي دي. د یوه تخمین له مخې د خوست ولایت ۳۵۰۰۰ کسان د اماراتو د العین په ښار کې مزدوري کوي. دې خلکو په تېرو شلو کلونو کې ډېرې پیسې خوست ولایت ته رالېږلي، چې د نوموړي ولایت خلک پرې ګوزاره کوي.

له تخار ولایت څخه ډېر ځوانان ایران ته د مزدورۍ لپاره تللي دي او دوی هم خپلو کورونو ته پیسې رالېږي. د هېواد په د ننه کې هم یو شمېر خلکو په مشروع توګه پیسې ترلاسه کړې.

که چېرې د کابل ښار د هوټلونو په پیسو باندې شرکتونه، فابریکې او نورې تولیدي او خدماتي مؤسسې جوړې شوې وای، نو اوس به په لسګونو زرو ځوانانو ته مناسب روزګار په لاس ورغلی وای.

زموږ په هېواد کې د ځمکو او کورونو بیه زموږ له اقتصادي وضعیت سره هېڅ اړخ نه لګوي. دا چې په کابل او شاوخوا نورو سیمو کې د ځمکې د یوه جریب بیه له ۱۵۰۰۰ ډالرو څخه نیولې بیا تر ۲۰۰۰۰ ډالرو پورې رسېږي، دا د دې معنی لري چې پیسې د پانګونې معقوله لار نه لري. په هغه ولایت کې چې د کرنې یو جریب ځمکه په کال کې یوازې یو فصل حاصل ورکوي نو ۱۵۰۰۰ ډالر به په څومره وخت کې وګټي.

مجلل کورونه زموږ د ملي ثروت نښه نه، بلکې زموږ د اقتصادي کمزورۍ علامت دی. که په هېواد کې انسجام وي د دا ډول زرو کورونو په لګښت لس زره کورونه یا اپارتمانونه جوړېدای شي، چې د ژوند ټول اساسي امکانات به پکې برابر وي او د کورونو کرایې به یې دومره راټیټې کړي، چې د عام ولس زور به هم پرې رسېدای شي.

که چېرې په افغانستان کې څوک پانګونه غواړي، نو د کور کرایه ورته غټې مالي ستونزې جوړوي او همدا لامل دی چې موږ نه شو کولی خپلو لسګونو زرو بې روزګاره ځوانانو ته کارونه پیدا کړو، همدا راز که چېرې نه توانېږو، چې خپلې په میلیاردونو پیسې په مالي پانګه بدلې کړو، نو څرنگه به خپل مرګوني اقتصاد ته وده ورکړو او څرنگه به په نړۍ کې د سیالۍ خاوندان شو.

یو اغېزمن دولت هغه دولت ته وایي چې وکولی شي د

د ټولو يادو شويو پانگو مرکزيت په بنسټونو پورې تړلی او بنسټونه د يوې کاميابې مشرۍ په موجوديت کې پراختيا او ټينګښت مومي او يا دا چې يو بريالی مشرتابه کولی شي د پانګې د پراختيا بنسټونه رامنځته کړي.

زموږ د ولس منفي ليدلوري دا څرګنده کړې چې له دې ټولو پانگو او فرصتونو سره، سره هم اوسنی دولت په دې نه دی توانېدلی چې بنسټونه رامنځته او پياوړي کړي. په راتلونکو فصلونو کې به په دې بحث وکړو چې دولت، اقتصاد او د ملي هويت بنسټونه څنګه رامنځته کېږي او څنګه پياوړي کېدی شي؟ د افغانستان په ځانګړو شرايطو کې خورا مهمه ده چې په نړيواله همکارۍ او انسجام باندې هم خبرې وکړو.

د پر شمېر خلک د قراردادونو د اخیستو له لارې سرمايه دار شوي. سوداګري، دوکانداري او داسې نور شغلونه هم د پيسو په توليد کې رول لوبوي او ويل کېږي چې اوسمهال په ټول افغانستان کې نږدې ۵۰۰۰۰ کسان د الري تنخواې لري چې دا هم د پيسو زېرمې غښتلې کوي. خو له بده مرغه زموږ پيسې زموږ له هېواده اوس هم بهرته انتقالېږي او زموږ سوداګرو نه يوازې دا چې له ايران، پاکستان او مرکزي اسيا څخه افغانستان ته پيسې نه دي انتقال کړي، بلکې لا هم له افغانستان څخه خليجي هېوادونو ته په منظمه توګه پيسې انتقالېږي.

په (۱۳۸۷ هـ ش) کال کې يو اټکل شوی او دا ثابتوي چې په شپږو مياشتو کې تریو ميليارده الروزياتې پيسې له افغانستان څخه دوبي ته انتقال شوې دي. يو شمېر افغانانو په دوبي کې هغه وخت پيسې په جايدادونو بندې کړې چې جايدادونه د لوړ قيمت اوج ته رسېدلی و، مګر په نړۍ کې د مالي بحران د راتلو له امله اوس د هغو کورونو او جايدادونو بيه ډېره را پرېوتې ده او دوی ته يې دروند مالي زيان ور اړولی دی. دا چې ولې له افغانستان څخه پيسې د فرار په حالت کې دي، دليل يې څرګند دی او هغه دا چې اوسنی دولت نه د خلکو د مال ساتنه کولی شي او نه د سراو کله چې څوک خپل ځان او مال په خطر کې وويني نو حتمي ده چې له هغه ځايه به پښې باسي.

همدارنګه د دولت کمزوري د دې لامل شوې چې نه شي کولی پيسې په پانګه بدلې کړي او يا داسې تشبث ته زمينه برابره کړي چې خلک په ازادانه توګه خپلې مالي سرچينې پياوړې کړي.

مسئولیتونو حدود ټاکي، زور هغه مهال په یوه مشروع قوت بدلېږي چې د استعمال حدود او انسجام یې د قانون له خوا وضاحت ولري.

که قوت به له کوم روادلیل څخه وکارول شي، نو په دولت کې له مسئولو چارواکو په فوري ډول پوښتنې کېږي. که نولسمې پېړۍ ته وګورو دا به راته څرګنده شي، چې په دې پېړۍ کې د دولت او قوت استعمال ورو-ورو د قانون په چوکاټ کې راغی، خود دواړو نړیوالو جګړو په ترڅ کې د قوت استعمال په ځینو اروپایي هېوادونو کې ناقانونه بڼه پیدا کړه، د دې ناقانونۍ پیل لومړی په روسیه کې وشو او وروسته په اسپانیا کې د کورنۍ جګړې له کبله ډېر ملکي وګړي ووژل شول او په همدې ترتیب د فاشیزم او نازیزم له خوا په میلیونونو انسانان شکنجه او له منځه ولاړل.

د دې فجایعو دویمه برخه بیا په شلمه پېړۍ کې په جاپان او اروپا کې تکرار شوه، خو په همدې وخت کې په تدریجي توګه د قوت استعمال قانوني بڼه ومونده او اوس د دې هېوادونو وګړو ته دا د باور وړ خبره نه ده، چې ګوندې د دوی پوځونه دې د دوی پر ضد استعمال شي.

ب- ملکي او اداري صلاحیتونه او وجایب:

د دولت ملکي او اداري صلاحیتونه او وجایب د قانون په بنیاد تعیینېږي.

په یوه هېواد کې چې دولت حاکم وي د دولت د مامور مکلفیت د ملت پر وړاندې څرګند وي او نه شي کولی چې د دولت له څوکۍ نه د خپل ځان، کورنۍ او دوستانو په ګټه کار

درېیم فصل:

د معاصر دولت څرنگوالی

الف- د زور او قوت استعمال:

د دولت په اړه چې لومړی کوم ټکی ذهن ته راځي هغه زور دی، ځکه چې له یوې خوا د تاریخ په اوږدو او له بله پلوه په وروسته پاتې هېوادونو کې همېشه یوه وړه ډلګۍ د زور له لارې ځان قدرت ته رسوي او دولتي اقتدار تر لاسه کوي، مګر د دولت په معاصره پېژندنه کې د زور له لارې منځته راغلي دولتونه معاصر نه ګڼل کېږي.

د یوه عصري دولت تر ټولو منلی تعریف د قانون واکمني ده. په تېر فصل کې مو ولوستل چې موږ د یوه ملت په توګه د سترو پانګو خاوندان یوو، مګر تر اوسه مو ترې نه لازمه ګټه اخیستې او نه په دې توانېدلي یوو، چې دا پانګې په یوه مناسب چوکاټ کې تنظیم کړو، ځکه چې موږ په هېواد کې د قانون د پانګې کمۍ دی او قانون داسې چوکاټ دی چې ټولې پانګې په ترتیب سره راټولوي، تنظیموي او تشکل ورکوي.

د قانون د واکمنۍ او حاکمیت نښې نښانې دا دي چې په لومړي ګام کې د قوت استعمال ته چوکاټ جوړوي، یعنې د خلکو پر وړاندې د وسله والو ځواکونو د صلاحیتونو او

درلودای نو بیا به دا هم یو قانوني عمل گڼل کېده خو بې د قانون له اجازې داسې کړنه د قانون ماتونې څرگنده بېلگه ده.

ج- د قانون پر بنیاد د اقتصادي چارو تر سره کول:

ټولې اقتصادي معاملې باید د قانون پر بنیاد تر سره شي. د اسلام په مبین دین کې له ډېر پخوا څخه فردي ملکیت پېژندل شوی او باید له هر ډول تېري او تجاوز څخه په امن وي او دا د دولت دنده ده چې خلکو ته د دوی د ملکیتونو د ساتنې ډاډ ورکړي. که چېرې خلک د خپل جايداد په تحفظ باندې ډاډ ونه لري، نو دوی اړ کېږي چې له نورو لارو چارو کار واخلي او له دولت څخه علاوه د خپل مال او ملکیت د ساتنې په لټه کې شي. د دولت له خوا د شخصي ملکیتونو د ساتنې او هغو ته د ازادۍ ورکولو یو ستر مثال د مایکروسافټ د سافټ ویرو جوړولو کمپنۍ ده. بڼاغلې بیلگیتس چې تل د نړۍ په پنځو پانگوالو کې شمېرل کېږي د خپل فکر سرمایه یې په کار واچوله او د کمپیوټر د سافټ ویرو جوړولو له کبله یې ډېره پانگه ترلاسه کړه. که چېرې دولت د سافټ ویرو جوړول شخصي پانگه نه گڼلې او یا یې د دې پانگې تحفظ د ځان فرض نه گڼلې، نو ممکنه نه وه چې بېلگیتس دې د دومره سترې پانگې څښتن شي.

په همدې ډول که د نویو داروگانو کشف ته پام واړوو، د خصوصي شرکتونو له خوا په سلگونو میلیونو ډالر د نویو داروگانو په کشف او څېړنه لگول کېږي، شرکتونه دا لگښت ځکه کوي چې ډاډه دي، د همدې دوايانو له سوداگرۍ څخه به په څو چنده لوړه گټه ترلاسه کړي.

د قانون له محافظت نه علاوه هم انساني کوښښ او څېړنه

واخلي. همدا راز د دولت قانون د هېواد په ټوله اراضي بې له کوم تغیر څخه یو رنگ عملي کېږي.

که چېرې د یوه حکومت اداري تسلط د هېواد په ډېرو سیمو کې ونه چلېږي هغه ته معاصر دولت نه شو ویلی، ځکه د اداري تسلط معنی شدید مرکزیت نه دی. هر هېواد له اداري پلوه مختلفې درجې لري، د ساري په توگه، کلی، ولسوالي، ښاروالي، ولایت او مرکز عامې اداري طبقې یا تقسیم بندې دي، مگر د دې اداري طبقو تر منځ اړیکي یو له بله توپیر لري او همدارنگه د هریوه واحد، صلاحیتونه د قانون له پلوه په بېلابېلو هېوادونو کې مختلف دي، خو مهمه دا ده چې د هریوه واحد، صلاحیتونه په قانون کې څرگند شوي وي او په هغه حالت کې چې د قانون په تعبیر کې ابهام وي، وگړي او مسئولین کولی شي چې دا ابهام یوازې له قانوني لارې څخه توضیح کړي.

په وروسته پاتې هېوادونو کې د قانون او عمل تر منځ فاصله یوه ستونزه ده. مثلاً په افغانستان کې ټول دولتي عواید مرکزي بڼه لري او د اساسي قانون پر بنیاد باید په یوه واحد مرکزي حساب کې جمع او درج کړی شي او ټول لگښتونه هم له همدې واحد حساب څخه تر سره او هر کال د عوایدو او لگښتونو تفصیلي حساب ولسي جرگې ته وړاندې شي خو بدبختانه داسې نه کېږي او ډېر شمېر والیان په خپل سر له سوداګرو څخه په ناقانونه توگه پیسې اخلي او دا چې دوی په قانوني توگه د دې پیسو اخیستو حق نه لري، نو ځکه ویلی شو چې قانون تر پښو لاندې کوي. که چېرې د دولت د واحد حساب شرط نه وای او والیانو په قانوني توگه د پیسو ټولولو اجازه

جمهوري نظام په اصل شکل باندې منل کېده اساسي قانون څو وارې تغير وکړي، ځکه د دولت د صلاحیتونو په اړه بېلابېلې مفکورې موجودې وې. د فرانسې او سنی اساسي قانون د دوی په پنځم جمهوري نظام پورې اړه لري.

تر دویمې نړیوالې جګړې وروسته په اروپا کې د دولت د صلاحیتونو د تغير په باب سترې تجربې رامنځته شوې. جرمني او فرانسې په نولسمه پېړۍ کې پر فولادو او د ډبرو پر سکرو سترې شخړې وکړې، ځکه هر یوه غوښتل چې عمده معادن دې د دوی تر تسلط لاندې وي، خو د دوی ډېر مدبر سیاستوال تر جګړې وروسته دې پایلې ته ورسېدل چې د دغو معدنونو شریکه کارونه به دا شخړې هوارې کړي، نو ځکه یې د فولادو او ډبرو سکرو یوه ګډه اتحادیه جوړه کړه او د دې بریالۍ تجربې له برکته یې اول شریک مارکیټ ترلاسه کړ او بیا یې په اروپا کې د اروپا اتحادیه رامنځته کړه. په اروپا کې هر هېواد ځانګړي سرحدات درلودل او په لومړي سر کې به چې کله یو اروپایی له یوه اروپایي هېواده بل ته تللو، نو اړ به و چې پیسې بدلې کړي او پاسپورټ ولري، مګر نن زیاتره هغه خلک چې د اروپایي اتحادیې په چوکاټ کې ژوند کوي حق لري، چې په ازاده توګه له یوه هېواده بل ته سفر وکړي او که وغواړي په اسانه توګه هلته کار هم کولی شي.

له انګلستان او یو څو نورو هېوادونو پرته نور ډېر هېوادونه یو پولي واحد لري او د دې پر ځای چې جلا بانکونه ولري اوس د اروپا د پولي سیاست ټول اختیار د اروپا له مرکزي بانک سره دی.

په اروپا کې د قانون د حکومت ستره نښه د اروپا د عدالت

معنوي قیمت لري، ځکه موږ د سترو عالمانو، کاشفانو او خپرونکیو د خپرنو او کشفیاتو قدرداني کوو، خو د نولسمې پېړۍ په وروستیو او د شلمې پېړۍ په پیل کې د نویو قوانینو طرحه کېدل د دې لامل شول چې دغه معنوي ارزښت ته د مادي پانګې د ګټلو زمینه هم برابره کړي او دا قانوني نوښت د دې باعث شو چې انساني کوښښ ته خلک د مادي سرمایې په توګه هم وګوري.

د- د قانون تغير:

د قانون د حاکمیت یو ستر شاخص دا دی چې د اړتیا پر مهال د قانون د تغير لپاره قانوني لاره وي او اهمیت یې دا دی چې قانون هم دومدارت تغير او بدلون ته اړتیا لري. که چېرې د قانون د تغير لپاره څرګند او ټاکلي بنسټونه، نه وي، نو قانون نه شي کولی چې له ټولنیزو بدلونونو سره همګام پرمخ ولاړ شي. د مثال په ډول، د امریکا د متحدو ایالاتو د جوړېدو له پیل څخه تر اوسه پورې د دوی قانون نه دی بدل شوی. دلیل یې دا دی چې د دې هېواد ستره محکمه کولی شي، چې قانون د شرایطو د تغير پر اساس باندې تعبیر کړي.

د ډېرې مودې لپاره د تورو او سپینو وګړو توپیر ته محاکمو قانوني بڼه ورکړې وه، مګر هغه وخت چې یو ستر ټولنیز حرکت د ټولو وګړو د مساوات غوښتنه وکړه، سترې محکمې هغه ټول قیودات لرې کړل چې د وګړیو تر منځ د برابرۍ مانع وو.

په فرانسه کې د امریکې په پرتله د نظام په شکل باندې موافقه نه وه. څو-څو ځله جمهوریت، امپراتوري او شاهي نظامونه یو پر بل پسې راغلل او ولاړل او تردې چې کله

که د اجرا او عملي کېدو له پلوه په کې سستي وشي، نو بیا هم د خلکو باور نه شي تر لاسه کولی او د قانون د حاکمیت ښېګڼې په بد ګڼو بدلوي. لکه په زمبابوې کې چې د رابرت موګابی له خوا قانون تر پښو لاندې شو.

په زمبابوې کې د قانون له مخې ولسمشر باید د عمومي ټاکنو له مخې راشي. ولس هم په دې اصل اجماع درلوده. کله چې په لومړي پړاو کې د ده رقیب ټاکنې وګټلې موګابی ونه منلې او د دویم دور ټاکنو غوښتنه یې وکړه. په دویم دور کې یې دولتي مامورین د سوتي په زور اړ کړل، چې صندوقونه د ده لپاره ډک کړي. همدا سې وشول چې موګابی دوه پښې په یوه موزه کې کړې او د خپل قدرت د ناروا دوام لپاره یې قانون تر پښو لاندې کړ. د موګابی له خوا د قانون ماتولو پایله دا شوه، چې د سوبلي افریقایو کرنیز او شتمن هېواد په تېرو څو کلونو کې په یوه فقیر او ناداره هېواد بدل شو.

د پیسو د پرسوب سلنه یې تر یوه میلون لوړه شوې او په سلو کې نږدې دېرش وګړي یې نورو ګاونډیو هېوادونو ته په کډه کولو مجبور شوي دي.

نړیوالو تجربو ښودلې چې په قانوني بنسټ د مشرتابه بدلون د قانون د ټینګښت لپاره ځانګړی ارزښت لري. په هغو هېوادونو کې چې د دولت د مشرتابه د بدلون قانوني موده نه وي څرګنده او منظم سیاسي حزبونه فعال نه وي، هلته مستبد واکمنان د نوي او ځوان مشرتابه د پیاوړتیا لپاره پانګونه نه کوي، ځکه دوی وېره لري چې نوی مشرتابه به د دوی د ناروا قدرت لرې ختمه کړي. د نامشروع قدرت دغه غریزه د نویو او فعاله انسانانو پر وړاندې ستونزې جوړوي او د دې موقع نه

محکمه ده. د اروپا د براعظم وګړي حق لري چې د خپلو حکومتونو له لاسه عریضې همدې محکمې ته وړاندې کړي او دولتونو هم منلې چې د دې محکمې پرېکړې د منلو او تطبیقولو وړ دي.

د قانون حاکمیت دوی مهمې برخې لري، چې یوه یې د بشپړو قوانینو تقنین او توشیح ده. که قوانین په ناسمه توګه تقنین شي، کولی شي خلکو ته د اسانتیا پر ځای ستونزې پېښې کړي. د ناسمو قوانینو بده پایله موږ په افغانستان کې څو ځلې لیدلې ده، په زیاترو وروسته پاتې هېوادونو کې چې کله نوی قانون رامنځته شي نو له زرو قوانینو سره په تضاد کې وي، چې د دې تضاد د لرې کولو لپاره قانوني لاره ګونګه وي. نو له همدې کبله د ډېرو قوانینو موجودیت د وضاحت پر ځای ابهام او پېچلتیا رامنځته کوي، چې ډېرې ستونزې ترې پيدا کېږي او رشوت خور دولت له دغو تضاداتو څخه په ګټه اخیستو کولی شي، متضادي پرېکړې وکړي او متضاد سیاستونه پلي کړي. نو د تقنین اهمیت او د قانون پر مسودو باندې غور کول او د هغوی عملي اړخونو ته پام کول د قانون د راوستلو او پلي کولو لپاره ډېر ارزښت لري. همدا دلیل دی چې اوس د مقننه، اجرائیه، او قضایه قواوو تر منځ تفکیک او توپیر په یوه نړیوال اصل بدل شوی دی.

هره قوه ځانګړې صفات لري د ځانګړو مهارتونو له مخې ورته بشري قوه ټاکل کېږي، چې هره برخه په بریالیتوب سره پر مخ ولاړه شي.

د قانون د حاکمیت بله ځانګړنه د قوانینو پراختیا کول دي. که چېرې د هېواد قوانین هر څومره اعلی او پر ځای وي خو

کې فیدرالي نظام منل شوی، خو په عمل کې هلته د همدغو گډوډیو او اختلافاتو په نتیجه کې بیا-بیا نظامي ځواک د حاکمیت واگې اخلي او په دې توگه نظام مرکزي بڼه غوره کوي. مگر په هندوستان کې بیا د دې برعکس ولایتونه د قانون له مخې د پرېمانه اختیاراتو خاوندان دي او ډېرې پرېکړې په خپله د قانون په چوکات کې پخپله ترسره کوي. د قانون او عمل د فرق پر بنیاد باید وویل شي، چې مرکزیت او عدم مرکزیت دواړه هم منفي او هم مثبت بڼه غوره کولی شي او حتمي نه ده چې یو یې مضر او بل یې ګټور وي.

په هغو فدرالي نظامونو کې چې قانون نه عملي کېږي مرکزیت منفي اغېز لري، ځکه قانون سیمه ییزو ارګانونو ته په یوه چوکات کې ډېر صلاحیتونه ورکوي، خو په عمل کې فدرالي وزارتونه د یوه سخت مرکزیت بڼه غوره کوي او لازم امکانات سیمه ییزو ارګانونو ته نه ورکوي.

په هغو هېوادونو کې چې په قانوني ډول دولت مرکزي وي او قانون پلي نه شي والیان او ولسوالان په بې وزلو خلکو ناروا حکمراني چلوي، چې دا د ملوک الطوائفی عصري بڼه ګڼلې شو او نن زموږ هېواد په همداسې حالت کې دی.

د قانون د حاکمیت غوره مثال سویډن دی. که څه هم په سویډن کې د قانون له مخې نظام مرکزي دی، خو سیمه ییز ارګانونه په قانوني ډول پراخ اختیارات لري.

هدف دا دی، چې فدرالي او مرکزي نظام د فورمول له مخې نه مثبت دي او نه منفي او یا دا چې هم مثبت کېدای شي او هم منفي، ځکه دواړه بنایي بېلابېلو شرایطو ته برابر وي، یعنې په یوه هېواد کې به مرکزي نظام مناسب وي او په بل کې بنایي

ورکوي، چې په ټولنه کې تبارزو کړي، مگر په هغو هېوادونو کې چې د قدرت قانوني میعاد معلوم وي په طبیعي ډول نوي لیډران وده کوي.

د امریکا د متحدو ایالاتو د ولسمشرۍ د دوو دورو محدودیت له یوه پلوه او د دوو مقتدرو احزابو موجودیت له بله پلوه د دې زمینه برابره کړې، چې هر څلور کاله وروسته یوه نوې خبره رامنځته شي او دا ټولنه د سوکالۍ پر لور سوق کړي.

د ښه او غوره قانون یوه بله ښه داده، چې د دولتي ارګانونو د دندو لویاڅ به ټاکلي او کاري تداخل به په کې نه وي. ځکه هر څومره چې په یوه هېواد کې د وزارتونو او مستقلو ارګانونو شمېره ډېره وي په هماغه اندازه کاري تداخل رامنځته کېږي او ستونزې زیاتېږي. د ساري په توگه، که چېرې په یوه کرنیز هېواد کې د کرنې په ساحه کې پنځه وزارتونه کاري تداخل ولري، نو هر وزیر به فکر کوي چې اصلي مسؤلیت او صلاحیت له ده سره دی او دا ډول ستونزې په اسانۍ یو دولت له پښو غورځولی شي، ځکه هره پرېکړه چې د یوه وزارت له خوا کېږي بل به یې ردوي او کومه قانوني مرجع به نه وي، چې د دوی صلاحیتونه په گوته کړي، نو په دې حالت کې دولت چپه وبولئ.

یو بل علت هم چې د دولت د بې اغېزې کولو لامل کېږي هغه مستقل ارګانونه او محلي دواړدي، چې د خپلو صلاحیتونو په وضاحت پخپله هم نه پوهېږي او کاري تداخل یې د سترو اختلافونو باعث ګرځي، چې په نتیجه کې د ملت کارونه ځنډېږي او نېمګړي پاتې شي. د دې ژوندی مثال په وروسته پاتې هېوادونو کې فیدرالېزم او فیدرالي نظام دی. په پاکستان

د معاصر دولت څرنگوالی ————— ۷۰

فدرالي نظام مؤثریت ولري، خود بريالیتوب اصل بیا هم په قانون باندې عمل کولو او د قانوني صلاحیتونو او مسؤولیتونو په وضاحت پورې اړه لري.

هر څومره چې په یوه هېواد کې د قانون حاکمیت ټینګ شي په هماغه پیمانه سیاسي کره وړه د قانون چوکاټ ته برابرېږي، مګر په هغو هېوادونو کې چې د قانون حاکمیت نه وي او هدف دا وي چې د قانون حاکمیت دې رامنځته شي، نو د نظام پر جوړښت باندې سیاسي اجماع کول خاص اهمیت لري او داسې اجماع په ځانګړي ډول باید په جګړه خپلو هېوادونو کې په دې دلیل رامنځته شي، چې څرګنده کړي د هېوادني سیاست حدود کوم دي؟ د ملي ګټو بریدونه څنګه تعینېږي؟ او هغه اشخاص چې د سیاست په ډګر کې لوبېږي یو له بل سره د کومو اصولو پر بنیاد سیالي کوي او تر ټولو مهمه دا چې دوی ولس ته په کومه سترګه ګوري.

که یو سیاستوال خپل ولس ته د یوې داسې وسیلې په سترګه ګوري چې یوازې خپلو موخو ته ور باندې ځان ورسوي، نو هلته بیا د ثبات ټینګښت او د قانون پلي کول ناممکن دي. ځکه ولس منحیت ولس وسیله نه شي کېدی، بلکې غوښتنې او پېرزوینې یې د نړۍ د بل هر مذهب ولس په څېر وي چې غواړي سوکاله ژوند ولري او بچي یې تر دوی پر مخ ولاړ شي.

که مطرح سیاستوال او دولتداران په دې سر خلاص کړي، چې ولس د نظام رېښه او سیاست وال یې ځانګې دي، نو بیا باید دا هم زده کړي چې ونه به د عدالت پر بنیاد وده کوي او کله چې داسې وي نو بیا هغه اصول عملي کېږي، چې پر بنسټ یې سیاست د مثبت تغیر وسیله ګرځي او د یوه باثباته او منل شوي نظام پایه ټینګوي.

تاو شي نو کولی شي تیرې لري او پټی اباد کړي. دا ډول قدرت ټولنیز قدرت دی.

دولت کېدی شي چې د وېشونکي او یا ټولونکي قدرت بېلگه شي. بېگار یې هم یوه نمونه ده چې دولت یې له دې چې چا ته پیسې ورکړي، په زور خلک اړ کوي چې په کال کې به له دومره څخه تر دومره ورځو پورې په مفت ډول د دولت کارونه کوي، په ځینو نورو امورو کې هم د دولتدارۍ دا بڼه په ډېرو هېوادونو کې شته. بنديان د قانون د پرېکړې پر اساس له ځینو حقونو څخه محرومېږي او اړوي، چې له څو ورځو نه تر عمره پورې د جرم د شدت او دروندوالي په اندازه په زندان کې تېر کړي.

همدارنگه د عسکرۍ د دندې د اجرا کولو لپاره په امریکا او اروپا کې نظامي افسران ډېر درانه تمرینونه کوي او د تمرین پر مهال اړ دي چې بې له کوم دلیل څخه د مسوولو چارواکو او امر ومني.

د معاصرې دولتدارۍ ډېره برخه اوس په ټولنیزه بڼه ترسره کېږي. دا چې دولت باید کومې دندې ترسره کړي؟ دا په ملي اجماع او د اهمیت له مخې د یوې مسألې په ځانگړو شرایطو پورې اړه لري، د ساري په ډول، په تېرو اتمه ویشو کلونو کې د امریکا په متحدو ایالاتو کې د ولس اجماع په دې وه چې دولت باید په اقتصادي امورو کې ډېر کم رول ولري، دا لري د رونالد رېگن د قدرت پر مهال پیل شوه او په دې اصل ولاړه وه چې مارکیټ نه یوازې خپلې ستونزې په خپله حل کوي، بلکې د مارکېټ د حل لاره د دولت له حل لارې نه چټکه، معقوله او اقتصادي ده، خو په متحدو ایالاتو کې اوسنی مالي بحران

خلورم فصل:

د معاصر دولت دندې

دولت کومه اپلاتوني پدیده نه ده، چې تعریف یې له ابتدا څخه تر انتها پورې ثابت پاتې شي او که چېرې په داسې تعریف پسې وگرځو، چې په هر زمان او مکان کې عملي بڼه ولري، نو هېڅ وخت به کومې څرگندې نتيجه ته ونه رسېږو.

دولت ته باید په کوم ډول وگورو؟ د دې لپاره چې دا پوښتنه ځواب کړو په کار دي چې د قدرت په دوو بڼو باندې توپیر ته قایل شو.

د قدرت یوه بڼه دا ده، چې (الف)، (ب) اړ کوي چې د ده حکم ومني ځکه د (الف) په لاس کې داسې وسایل او امکانات شته چې (ب) ورته اړتیا لري، نو ځکه (ب) د (الف) اراده مني، خو سره له دې چې (ب) به په زړه کې خوښه نه وي، اما مجبوره ده چې ظاهراً وښيي چې د (الف) نظریه یې عملي کړې ده، دا یو وېشل کېدونکی قدرت دی.

اما بله بڼه یې دا ده چې (الف)، (ب) او (ج) غواړي په شریکه یو پټی اباد کړي، مگر هلته یوه ستره تیرې پرته ده، چې که (الف)، (ب) او (ج) ډېره خواري هم وکړي، په یوازې ځان یو هم نه شي کولی چې تیرې لري کړي، مگر که په شریکه ور څخه

کله به چې خلک د یوه فیوډال له سیمې څخه د بل سیمې ته تلل، نو اړ به وو چې د ځان او مال د ساتنې لپاره یا مالیه ورکړي او یا د پیسو په مقابل کې بدرگه ولري او یا هم د جگړې په وسیله تېر شي.

دغو مرکزي دولتونو منظمه او معاصره اردو رامنځته او دا پلې اردو یې په داسې وسیلو سمبال کړه چې د فیوډالانو سپرې لښکرې یې ماتې کړې او پرېکړه وشوه چې له اردو نه علاوه بل څوک د وسلې د کارونې حق نه لري.

سیاسي او اقتصادي قوه له نظامي قوې څخه بېله شوه او د وخت په تېرېدلو د قوت د استعمال صلاحیت د قانون په چوکاټ کې د مرکزي دولت په لاس کې شو او د دولت د تعریف یوه برخه داسې شوه چې د مشروع قوت د کارونې انحصار د معاصر دولت تر ټولو ستره نښه ده.

په دولت کې د قوت تمرکز او بیا ورته په قانوني چوکاټ کې ځای ورکولو څو مهمې پایلې درلودې:

۱- دا چې دولت د وگړو د ازادانه سفر مسؤلیت پر خپله غاړه واخیست، نو له یوه ځای څخه بل ځای ته د وگړو ازادانه سفر د خلکو حق وگڼل شو. هر هغه دولت چې په نننیو شرایطو کې پخپله ساحه کې د وگړو د ازادانه تګ راتګ امنیت نه شي تأمینولی معاصر دولت نه گڼل کېږي.

۲- سیاسي فعالیت د قوت د استعمال له تهدید څخه بېل شو. کله چې د قوت د استعمال انحصار له دولت سره نه وي، مطرح سیاسي اشخاص کولی شي چې په دوامداره توګه د خپل اثر رسوخ او قوت څخه ګټه پورته کړي او په زور باندې خپلې ګټې تثبیت کړي او کمزوري واکمنان دې ته اړ کړي، چې د دوی

دومره مهم شوی چې د جورج واکر بش په خبریو ولسمشر چې د مارکیټ په مطلقه ازادۍ یې باور درلود هم اړ شو تر څو د ولس پیسې د بانکونو د نجات لپاره په لویه کچه مصرف کړي او دغه دولت او سمهال نېغ په نېغه په اقتصاد کې رول لوبوي.

که دولت په اقتصادي امورو کې د مرستې لاس نه وای غځولی او په دې برخه کې د دولت په رول باندې سیاسي اجماع نه وای شوې، نو دې مالي بحران به په مراتبو ناوړه عواقب درلودل.

که شلمې پېړۍ ته وګورو د شرایطو د تغیر او د ولسونو د غوښتنو پر بنسټ دولتونو مختلفې دندې ترلاسه کړې. د دولتونو تر منځ د دغو دندو اخیستو یوه مشترکه وجه له یوې خوا قانونیت او له بله پلوه د خلکو اجماع وه. که دوو تېرو پېړیو ته نظر وکړو د دولت په دندو کې به ځینې اصلي تغیرات راته څرګند شي، په ځانګړې توګه راتلونکې درې دندې هغه بنسټونه دي چې په هغو باندې د نورو دندو د اجرا کولو بنیاد اېښودل شوی دی:

الف- د قوت مشروع استعمال:

د شپاړسمې پېړۍ له پیله د شلمې پېړۍ تر پیل پورې په اروپا کې مرکزي دولتونه را منځته او مستحکم شول. پخوا تر دې د دغو دولتونو څرګنده ځانګړنه د زور او انحصار له لارې د قوت مرکزي کول و.

په فیوډالي دوران کې هر فیوډال ځانګړې قوه درلوده او له همدې قوې نه به یې د نورو فیوډالانو پر وړاندې استفاده کوله. په سیمه کې ازادانه سفر د خلکو حق نه و.

ولسمشر باندې په خاصه توګه قانون تطبیقوي. په هغو هېوادونو کې چې د قانون حاکمیت تثبیت شوی وي ولسمشران له خپل قوت څخه د هېواد او ولس لپاره ګټه اخیستی شي، مګر دا اصل یې باید په پام کې وي چې د خپلو رقیبانو پر وړاندې هېڅکله دولتي قوت نه شي کارولی.

۴- د اردو او پولیس ترمنځه تشکیلاتي توپیر راغی. د اردو اساسي موخه دا شوه چې له ملت او مملکت څخه به دفاع کوي او د پولیس دنده دا شوه چې د خلکو د حقونو او وګایو ساتنه او څارنه وکړي، ځکه پولیس په دوامداره توګه له ولس سره مخ وي او له خلکو سره د هغوی کره وړه او اخلاق د دولت د مؤثریت ستر معیار ګڼل کېږي. د معاصر پولیس بڼه بېلګه په انگلستان کې څرګنده ده او هغه دا چې وسله نه لري، مګر د ولس او پولیس ترمنځ ټینګ توافق موجود دی او د یو بل احترام کوي.

ب- بیت المال یا عامه شتمني:

د قوت مرکزي کول یو مالي اساس غواړي. یوه منظمه او په قانون متکي قوه منظم معاش او امکاناتو ته اړتیا لري. د تاریخ په اوږدو کې ډېر ځله لیدل شوي چې هر هغه دولت چې د خپلې قوې لپاره یې لازم معاش او امکانات نه دي برابر کړي د همدغو اردوګانو له خوا نسکور شوي دي.

جګړه لګښت غواړي او هر څومره یې چې موده اوږدېږي لګښت یې هم ډېرېږي. د نولسمې او شلمې پېړۍ په لومړۍ نیمایي کې د اروپایي دولتونو تر ټولو زیات لګښتونه د اردو په تنظیمولو راغلل.

نن هم د جګړې او نظامي چارو تنظیم خورا درانه لګښت ته

د تهدیدونو په پایله کې د دوی منفي ګټې تضمین کړي.

د دې برعکس کله چې د قوت د استعمال واک په قانوني چوکاټ کې راشي او د اشخاصو له انحصاره ووځي، نو بیا د سیاست اصلي توجه د خلکو تنظیم ته اوږي، ځکه ډېر سیاسي احزاب رامنځته کېږي او هر یو کوبښن کوي چې د بریالیتوب پروګرامونو په جوړولو د خلکو رایې خپلې کړي او د قانون په چوکاټ کې واک ترلاسه کړي.

که څه هم زموږ په هېواد کې بدبختانه دا پروسه په تېرو کلونو کې پلې نه شوه، خو نتیجه یې په هغو هېوادونو کې څرګنده ده چې د داسې واک خاوندان دي.

۳- د قانون تطبیق عملي جنبه ونیوله. کله چې په یوه ټولنه کې د قوت تمرکز په دولت کې نه وي، نو د محاکمو پرېکړې په اسانه او شفافه توګه نه عملي کېږي. ځکه زورور خلک په دوامداره توګه کمزوري خلک تهدیدوي او له منځه یې وړي، اما کله چې قوت په دولت کې تمرکز ولري زور واکان او ټوپکماران که هر څومره شتمني، شهرت او وسایل ولري، نه شي کولی چې پر کمزورو انسانانو پښې کېږدي او یا د محاکمو پرېکړې رد کړي.

د قانون پر وړاندې د هېواد د خلکو برابرې هغه وخت تأمینېدای شي چې ټول وګړي په دې پوه شي چې دوی برابر حقوق او وګايب لري.

نن په ټولو معاصرو دولتونو کې د کمزورو خلکو د حقونو د ساتنې لپاره منظم ترتیبات موجود دي، ځکه یې دا د قانون د تطبیق معیار ګرځولی، چې پر شتمنو او سیاسي خلکو او په ځانګړي ډول د دولت پر لوړ پوړو اراکینو باندې په عامه او په

بڼه يې خپله کړې ده، مگر که د اسلامي خلفاوو ځلاندي دورې ته پام وکړئ دا به درته څرگنده شي چې دې شعارونو د حضرت عمر فاروق (رض) د خلافت په زمانه کې عملي بڼه لرله، ځکه په هغه زمانه کې د بيت المال اساس کېښودل شو، په اعمالو کې د شفافيت او حساب ورکولو اصل ته پام وشو او د ولس پر وړاندې د دولت دنده تر ټولو ستره او درنه وگڼل شوه. دوه مثالونه د دې اصل څرگندوی دي چې دلته به پرې رڼا واچوو:

وايي چې د يوه غنميت مال تر تقسيم وروسته حضرت عمر فاروق (رض) مسجد ته تشریف يووړ، خلکو وليدل چې امير المؤمنين نوې جامې اغوستې دي. د يوه صحابي (رض) په زړه کې وگرځېدل چې دا څرنگه کېدی شي، چې زما قد تر امير تيت دی زما له هغه غنميت رخت څخه کالي ونه شول او امير چې قد يې تر ما ډېر لوړ دی ده ترې جامې وگنډلې. د ټولو خلکو پر وړاندې يې په زړورتيا پوښتنه وکړه: امير المؤمنين! زما قد ستا تر قد تيت دی زما له هغه رخت څخه چې په غنميت کې مو رسېدلی و جامې ونه شوې تا ترې څرنگه جامې جوړې کړې؟ امير په ډېره حوصله مندی او شجاعت خپل زوی ته وفرمايل: ده ته ووايه چې ولې داسې وشول! د امير زوی وويل: د امير ټولې جامې زړې شوې وې، نو ما خپله برخه ټوکر هم امير ته ورکړ، چې جامې ترې وگنډي. هغه مهال چې د امير زوی دا خبرې کولې زړې جامې يې پر تن وې.

د حضرت عمر فاروق (رض) د عدالت يو بل مثال دا دی: د امير عادت و چې د شپې له خوا به د خلکو له احواله خبرېدو په موخه د ښار په کوڅو کې گرځېده، يوه شپه يې د ماشومانو نرۍ

اړتيا لري، په ۲۰۰۲ ميلادي کال کې دولتونو يو زريو سل او شپېته ميليارده ډالر پر نظامي چارو لگولي دي. د دې رقم ۲۴٪ يعنې ۵۲۸.۷ ميليارده ډالر يوازې د امريکا نظامي بودجه وه. ناټو په خپلو افرادو او نظامي تجهيزاتو باندې چې د ۱۸ هېوادونو مشترک تړون دی ۳۰۰ ميليارده ډالر په ياد شوي کال کې لگولي دي.

د دولت د عوايدو اساس د صنعتي ټولنې تر رامنځته کېدلو وړاندې په عامه شتمنۍ، کرنې، سوداگرۍ او خصوصي تشبثاتو باندې درېدلی و، نو د قوت د مرکزيت يو مهم دليل عامه شتمني هم وه، چې په دولت کې يې تمرکز درلوده. ورپسې داسې قوانين وټاکل شول چې د دولت شتمنۍ ته منظمه بڼه ورکړي او د دولت پر وړاندې د خلکو مالي مسؤليتونه څرگند کړي. د دولت شتمني په دوو اساسي اصولو باندې ولاړه ده، چې يوه برخه يې د عايداتو تنظيمول او بله يې د لگښتونو ترتيبول دي. د يوه دولت بودجه د دولت د لومړيتوبونو هېنداره ده. يوه بودجه په ډېره ساده، اما معاصره توگه دا په ډاگه کوي، چې د عايد سرچينې کومې دي، په څومره مؤثريت عايدات راټولېږي او د دولت پر وړاندې د يوه هېواد د وگړو مالي مسؤليتونه او سهميه څه ده.

همدارنگه د دولت لگښتونه د دې څرگندوی وي، چې دولت څه شي ته لومړيتوب ورکړی، د دې لگښتونو مؤثريت څومره او ولس تر کومه بريده قانع دی چې دا لگښتونه د دوی د ژوندانه د بهترولو لپاره تر سره کېږي.

په وروستيو دوو لسيزو کې په نړۍ کې د شفافيت، مؤثريت او حساب ورکولو کلمې ډېرې لاندې باندې کېږي او يوه شعاري

فعالیت (GDP) ټول کړی و، چې په دولتي مالیاتو کې ۵۰.۲٪ و. په اروپایي ټولنه کې دا عدد ۴۰.۵٪ و او د امریکا په متحدو ایالاتو کې دا رقم بیا ۲۵.۲٪ و. په متحدو ایالاتو کې فردي مالیه په ۱۹۲۲ میلادي کال کې ۲.۵۰ میلیارده ډالره وه، اما په ۲۰۰۲ میلادي کال کې دا مالیه زر میلیاردو ډالرو ته لوړه شوه.

په دولتي عوایدو کې دا ستره پراختیا له یوې خوا د بهترو قوانینو او مقرراتو وضع کول دي، اما اصلي دلیل یې په قانونمند دولت باندې د اقتصادي تحرک اتکاء ده او چې داسې ده، نو ویلی شو چې یو متحرک اقتصاد او قانونمند دولت یو د بل لپاره لازم او ملزوم دي.

د عوایدو په برخه کې لاندیني معیارونه هم د تاریخ له نظره او هم اوسنیو شرایطو ته په پام سره د اهمیت وړ دي:

۱- ګمرکي سیاست او د هغه انسجام:

کله چې سوداګري د دولت د عایداتو مهمه برخه جوړوي، د دولت ګمرکي سیاست او د هغې مؤثر او قانوني عملي کول په عایداتو باندې ستر اغېز لري، ځکه که دولت د مؤثریت او اغېز خاوند وي، سوداګر د قانون په چوکاټ کې عمل کوي او مالیه یې په شفافه توګه د دولت حساب ته ورځي.

د ګمرک مامورین د منظمو تخنیکي شرایطو پر اساس تعینېږي او کړه وړه یې په ډېره دقیقه توګه د ولس له خوا تر څارنې لاندې وي.

د وارداتو او صادراتو اصول هم په شفافه توګه څرګندېږي او ولس ته دا زمینه په لاس ورځي، چې په منظمه توګه معلوماتو ته لاسرسی ولري، چې د هېواد په بېلابېلو سیمو

ژبا تر غوږو شوه، چې یوه مور خپل ماشومان کراروي او ډاډ ورکوي چې ډوډۍ پخېدونکې ده، خو امیرو پوهېده چې بوډۍ ښځه په کور کې څه نه لري. سمدستي روان شو او له بیت المال څخه یې بوجۍ اوږه را به شا کړل او د بوډۍ په کور کې یې ښکته کړل.

همدا ډول که چېرې د حضرت علي^(رض) د پیاوړي مدیریت او ادارې توان ته ځیر شو ډېر ستر مثالونه وړاندې کولی شو، حضرت علي^(رض) د عدالت په باب داسې فرمایي:

"کومه ټولنه چې پر عدالت ولاړه وي، له هر راز ناروغیو په امن ده. ځکه عدالت د ټولنیز توازن ساتونکی دی او ټولنې له افراط او تفريط څخه لرې ساتي."

دا مثالونه هغه لوړ عادلانه اصول تمثیلوي، چې د یو ویشتمې پېړۍ دولتونه ورته په دې پېړۍ کې عقیدتمند شوي او شعارونه ورکوي چې قدرت په مشروعیت استوار دی او مشروعیت په حساب ورکولو او شفافیت ولاړ دی.

هر هغه دولت چې عدالت د بنسټ په توګه ومني د یوه ټولنیز قرارداد نمونه ترې جوړه شي. د دولت دنده ده چې خوار وګړي ماره کړي او د دې لپاره چې په دایمي ډول د فقر او لوږې مخه ونیسي، په کار ده چې په هېواد کې داسې اقتصادي خوځښت را منځته کړي چې په پایله کې یې هم د خلکو شخصي ګټې تأمین کړي وي او هم یې په دوامداره توګه د عمومي شتمنۍ د ډېرولو هڅه کړي وي. له همدې کبله اړ دی چې په لګښتونو او عوایدو کې مؤثریت را منځته کړي.

د عوایدو اهمیت په لاندینو ارقامو کې پروت دی:

په ۱۳۸۴ هـ ش کال کې سویډن د ټول هېواد اقتصادي

یوه ناکام دولت کې سره له دې چې قانون شته خو تر پېښو لاندې کېږي او هغه تېل چې سرب ورسره ګډ دي د ماشومانو د مغزي ناروغیو او د هوا د ککړتیا لامل کېږي، مګر د رشوت ورکولو له لارې د دولت چارواکي د انساني ژوند د ښمنانو ته د داسې تېلو د واردولو اجازه ورکوي.

د رشوت اغېز په داسې وخت کې یوازې اخلاقي مسئله نه ده، بلکې تاثیر یې د عامه شتمنۍ پر بریادۍ هم خورا زیات دی. په لومړۍ مرحله کې د قانون د ماتولو پایله داده چې د سالمې سیالۍ فضا له منځه ځي او هغه سوداګر چې په ککړ چاپېریال کې سوداګري نه کوي خپله سرمایه له هېواده بهر وباسي. له بله پلوه د هېواد په میلیونونو وګړي له ککړو تېلو څخه د راپیدا شویو امراضو د معالجه لپاره ډېرې پیسې مصرفوي او ډېر بې وزله خلک یا مړه کېږي او یا هم عمري رنځوران شي، ځکه دوی د علاج پیسې نه لري او له بلې خوا د ښارونو هوا ورځ په ورځ ککړېږي او نور بې شمېره مرضونه هم منځته راځي.

په تېلو چلېدونکي هرانجن او ماشین ډېر زیات عوارض کوي، چې په لوړه بیه جوړېږي او که دوه کاله عمر لري په شپږو میاشتو کې له منځه ځي، چې له مالي پلوه دا هم د ملت د غریبو خلکو پر اوږو یو ستر پټی دی، خو اصلي هدف دا دی، چې بې کیفیته تېل، چې سوداګريې د رشوت په ورکولو سره هېواد ته واردوي او بې چاره ملت یې خورا لوړ قیمت پرې کوي، کنټرول شي. په یوه معاصر دولت کې د تیلو شدید کنټرول د دې ډاډ ورکوي، چې د دولت او ملت په تېلو چلېدونکې ټولې وسیلې خوندي وساتل شي او د هوا د ککړتیا او امراضو مخه ونیول شي.

کې ګمرکونه پرتله او په نړیوالو مقیاسونو یې بررسی کړي. خو ناکام او بې اغېزې دولتونه پر خپلو ګمرکونو باندې سلطه نه لري.

ګمرکي تعرفې د روابطو پر اساس تعینېږي او مقررات له ولس څخه پټ وي. دا چې د ګمرک مامورین د روابطو له مخې مقرر شي، نو اصلي اصول مات او خلک شخصي لارو چارو ته پام اړوي او د دولت عواید د خپلو دولتي چارواکیو تر منځ تقسیم شي.

د معاصرو او یا مفسدو ګمرکونو تنظیم په سوداګرۍ او اقتصادي تحرک باندې ستر اغېز لري. که ګمرک مفسد وي، اقتصادي حرکت سستېږي او که معاصر او له فساد پاک وي، نو اقتصادي حرکت سرعت او پراختیا پیدا کوي.

په یوه معاصر دولت کې سوداګریزه سیالي د شطرنج د لوبې په څېر په سپین میدان د څرګندو اصولو په اساس ترسره کېږي.

سوداګریو له بله سره خپل پلانونه او چانسونه په ډېره دقیقه توګه سنجولی شي او ټول حواس په دې راټولوي، چې څرنگه د مؤثریت له لارې خپل بنسټونه بهتر او قوي کړي چې سیالي وګټي، مګر په یوه ناکام دولت کې سوداګر خپل پام د مؤثریت زیاتولو پر ځای دې ته اړوي چې څرنگه له دولتي چارواکو سره توره معامله وکړي او میدان ځان ته هموار کړي او لوبه د ده په ګټه پای ته ورسېږي. د ساري په توګه، کله چې په یوه هېواد کې د تېلو د واردولو په باب څرګند مقررات وضع شوي وي، نو په هغو تېلو کې چې سرب ګډوي عملاً یې د واردولو امکان نشته، ځکه چې د روغتیا لپاره د زهر و مثال لري او بله دا چې د واردولو لپاره یې باید منل شوي سټنډرډونه موجود وي، خو په

بلې خوا د اوسنيو شرايطو په رڼا کې د عوايدو لويه سرچينه گڼل کېږي، مگر له دې سرچينې څخه گټه اخيستل هم د قانون په حاکميت پورې تړلي دي.

د دې لپاره چې يو دولت وکولى شي، چې له املاکو څخه په منظمه توگه ماليه ترلاسه کړي، نو لازمه ده چې د املاکو د ساتلو او خوندي کولو لپاره هم خپله دنده ترسره کړي. دې هدف ته د رسېدلو لپاره د هغو اصولو وضع کول په کار دي، چې پر بنسټ يې غير منقول املاک قباله شي او په بازار کې په شفاف ډول د ځمکې او کورونو بېې وټاکل شي.

په يوه معاصر دولت کې غير منقول املاک په څرگند ډول ثبت وي، اسناد يې په شفافه توگه د مربوطه مؤسسو او شرکتونو له خوا ليدل کېدى شي او د معاملاتو کار يې په اسانۍ سره د اجرا وړ وي، نو ځکه په معاصرو دولتونو کې د اسنادو تثبيت معياري بڼه غوره کېږي وي، مگر په يوه غير معاصر دولت کې د املاکو اسناد ناقص او تردعوولاندې وي، محکمې متضادې پرېکړې کوي، خلک د دولت پر اسنادو بې باوره وي او د خلکو معاملې په يوه بې باوره او منفي فضا کې ترسره کېږي.

په معاصر دولت کې د کوريا ځمکې بيه د بازار له لارې په اسانۍ تعينېږي او اسناد يې په چټکۍ سره هم د کورد اخيستونکي او هم د دولت لاس ته راځي، مگر په غير معاصر دولت کې د کوريا ځمکې نرخ د دولت په املاکو کې په يوه نرخ ثبتېږي او د خلکو په معاملاتو کې په بل نرخ.

اداري فساد د دغه ناوړه سلوک اصلي شاخص دی، ځکه که په دولتي دوايرو کې فساد اوج ته ورسېږي، نو د ماليې له

دا خو څرگنده ده چې دولت خپل عمده عوايد له لاسه ورکوي او د رشوت له لارې د څو کسانو جېبونو ته ځي، مگر هغه منفي اغېزې چې د دې کرغېړن عمل په نتيجه کې منځته راځي تاوان يې تر دې ډېر لوړ او عميق دی.

۲- پر عوايدو باندې ماليات:

گمرکونه غير مستقيم عايدات دي. په يوه فعال اقتصاد کې د اقتصادي فعاليت ستر معيار پر عايداتو باندې د مالياتو وضع کول دي.

هر څومره چې په يوه هېواد کې د مستقيمو ماليه ورکونکو شمېره لوړه وي په هماغه اندازه په هغه هېواد کې د قانون حاکميت او د عامه شتمنۍ اساس مضبوط وي، دا ځکه چې مستقيمه ماليه د قانوني اقتصادي فعاليت بڼه او علامت دی.

په هغو هېوادونو کې چې اقتصاد غير رسمي بڼه لري او يا په کې د غير قانوني اقتصاد ونډه پراخه وي، د دولت د منظمې ماليې اخيستني اساس خورا کمزوری وي.

د اقتصادي تحرک بنسټ لوی، منځني او واړه شرکتونه جوړوي. په کومه اندازه، چې داسې بنسټونو ته د اقتصادي فعاليت زمينه برابروي، په هماغه اندازه رسمي او قانوني اقتصادي فعاليتونه وده کوي، خو په ناکامو دولتونو کې د داسې اقتصادي تشبثاتو مخې ته خنډونه جوړېږي.

۳- پر املاکو ماليه:

پر املاکو ماليه اخيستل له يوې خوا د تاريخ له نظره او له

په ډېره امانتدارۍ د اوسني او راتلونکي نسل اړتياوې پرتله کړي او د دواړو د تأمینولو لپاره یې ځان مسؤول ګڼلی دی، خو په ځینو نورو شتمنو هېوادونو کې د تېلو پیسو د بلا بڼه غوره کړې، چې ډېرې پیسې یې یا د مجللو ماڼیو په جوړولو او یا هم په ناقصو پروژو مصرفېږي. د عراق ولسمشر صدام حسین هغه مهال، چې پر عراق لس کاله جګړه تېره شوې وه، د ملګرو ملتونو له خوا پرې اقتصادي بندیزونه لګېدلي وو او د عراق میلیونونو خلکو په فقر او افلاس کې ژوند کاوه، له څلوېښتو څخه زیاتې ماڼۍ جوړې کړې وې.

د طبیعي پانګې عایدات ترلاسه کول د قانون له حاکمیت او شفافیت سره ټینګ اړیکې لري، خو که د قانون حاکمیت نه وي، نو دولتي او خصوصي شرکتونه له طبیعي پانګې څخه د ګټې اخیستلو په غرض د رشوت اخیستلو او ورکولو له مخې معاملات کولای شي. لکه په افریقا، لاتینې امریکا او منځني ختیځ کې دغو شرکتونو د دولت ډېر چارواکي په فساد ککړ کړل.

پر دې سربېره، یوه بله مهمه موضوع د قراردادونو ترتیب او تنظیم دی، چې ډېر زیات دقت غواړي. د یو قرارداد څو جملې د دې لامل کېدای شي، چې دولت یا په میلیونونو ډالرو بایلي او یا یې ترلاسه کړي. د قرارداد ترتیب ځانګړې حقوقي مهارت غواړي او د څو جملو په استعمال کېدای شي د دولت هغه مامورین چې مفسد هم نه وي وغولېږي او ستره عامه ګټه ضایع کړي.

د ځینو شرکتونو خاوندان په قراردادي مسایلو کې خورا مهارت لري، مامورین به یې فکر کوي، چې قرارداد یو ډول

مامورینو نیولې تر قاضیانو او پولیسو پورې ټول دولتي دواړه د عامه ګټو پر ضد دریځ نیسي، ولس په ځانځانۍ اخته کېږي او د دولت عواید د څو محدودو مفسدو اشخاصو جیبونو ته لوېږي، خو په معاصر دولت کې له ناحیې او ښاروالۍ نه نیولې تر کلي او بانډې پورې ټول خلک ځان د دولت جز او دولت د خپل ځان جز ګڼي، نو ځکه د دولت د عوایدو تدارکات په سمه توګه تر سره کېږي او خلک د شخصي ګټو پر ځای ملي ګټو ته ترجیح ورکوي. کله چې ولس پر دولت باوري شي او د ملي ګټو په خوندي کېدو ډاډه وي، نو هلته بیا د یوه مفسد مامور د روپۍ ګټې لپاره میلیون عامه ګټه له منځه نه ځي.

۴- پر طبیعي پانګې مالیه:

کوم هېوادونه، چې طبیعي پانګه ولري همدا پانګه یې ستره عایداتي سرچینه وي. د مثال په توګه، په لیبیا کې د دولت ۹۰٪ عواید د تېلو له لارې راځي، ځکه د تېلو استخراج لږو فني کارکوونکو ته اړتیا لري. که څه هم، ډېرو تېل لرونکو هېوادونو د تېلو د خرڅلاو له کبله ډېرې پیسې ترلاسه کړي، خو نه دي توانیدلي، چې په نورو برخو کې اقتصادي فعالیتونه ترسره کړي، ځکه چې زیاتره وخت یوازې د تېلو عوایدو په اقتصادي ودې باندې مثبت اغېزه نه ده لرلې. له همدې کبله اقتصاد پوهان له طبیعي پانګو څخه راغلو پیسو ته هم د نعمت او هم د بلا په سترګه ګوري.

د بېلګې په توګه، په ناروې کې د تېلو اقتصاد د هغه ولس لپاره نعمت دی، ځکه په ځانګړو حسابونو کې یې د راتلونکو نسلونو د هوساینې لپاره د تېلو پیسې جمع کړې دي. دغه دولت

چارواکي نه شي کولی له خپلو کورنیو او خپلوانو سره مراعت وکړي.

۴- طبیعي شتمنۍ ته په پام سره د یو داسې اقتصادي پلان جوړول ضروري دي، چې د نورو اقتصادي فعالیتونو د تحرک او خوځښت سبب وگرځي.

د ساري په توګه، که چېرې یو هېواد مرمر ولري او د ډبرې په نظرونه وګوري، نو هېڅ په لاس نه ورځي، خو که چېرې د مرمر لپاره د هېواد په دننه او بهر کې مارکېټ پیدا کړي، نو دې ته د ارزښت زنځیر وایي، په دې معنی، چې دغه زنځیر له خو کړیو جوړ دی او هره کړۍ یې یوه مرحله ده، نو که دا زنځیر هر څومره اوږد او پلن وي په هماغه اندازه به زیات اقتصادي فعالیتونه ژوندي او متحرک کړي او د کار یابۍ زمينې به ډېرې کړي، خو که دا زنځیر لنډ او کړۍ یې کمې وي په هماغه اندازه به عامه ګټې هم کمې ترلاسه شي.

۵- د جوازونو د پلورلو له لارې راغلي عواید:

د دولت یوه بله مهمه دنده د هغو جوازونو او لایسنسونو ورکول دي، چې پر بنیاد یې د یوې ټاکلې مودې لپاره کورني او بهرني شرکتونه د عامه خدماتو په برخه کې پانګونه کوي او له دې لارې مشروع ګټې ترلاسه کوي، چې پخپله د لایسنس ورکول متعددې ګټې لري.

دولت د عامه خدماتو لپاره خپله پانګه نه لګوي، پیسې په مالي پانګه بدلېږي او په ترڅ کې یې هم خدمات ترسره کېږي او هم خلکو ته کاري زمينې په لاس ورځي. د عاید یوه بله سرچینه یې د لایسنس په بدل کې د ټاکل شوي فیس تادیه، د شرکتونو

دی، خو هغه به له حقوقي پلوه بل راز معنی لري او په کومه برخه کې به یې داسې څو جملې پټې وي، چې د قرارداد د تعبیر اصلي صلاحیت به یا کومې کمپنۍ او یا نړیوالو محاکمو ته ورکوي.

د دې ترڅنګ داسې شرکتونه هم شته چې هېڅ ډول عملي امکانات نه لري، خو د دولت د چارواکو د تېراېستلو ډېره پراخه تجربه لري. دوی په ډېره چالاکی د دولت له چارواکو څخه په ټیټ نرخ قرارداد اخلي او بیا یې په ډېره لوړه بیه په نورو شرکتونو پلوري او بیا یې بېرته حکومت ته په لوړ قیمت ورکوي.

په معاصرو دولتونو کې له طبیعي پانګې څخه په اغېزمنه توګه ګټه اخیستل کېږي، چې د دغو منظمو ترتیباتو څو برخې ډېرې مهمې دي:

۱- د قراردادونو په تنظیم باندې پانګونه کېږي او له هغو نړیوالو مؤسساتو سره مشورې کېږي، چې د شفافیت او حساب ورکولو تعهد او تجربه لري.

۲- په خپل هېواد کې د بشري پانګې د رامنځته کولو لپاره منظم پلانونه جوړوي، چې همدغه ظرفیت د خپلو طبیعي پانګو او عامه ګټو د خوندي کولو لپاره په لنډه، منځنۍ او اوږده موده کې د سم مدیریت او انسجام صلاحیت ولري.

۳- ډېر شمېر قراردادیان د دې لپاره، چې د قراردادونو په وېش او تنظیم کې لاس ولري د دولت د لوړ پوړو چارواکو له خپلوانو او کورنیو سره ځان شریکوي او له دې لارې پرمخ ځي، مګر په معاصر دولت کې د مکافات او مجازات د اصل پلي کول د دغه کار مخنیوی کوي، چې په نتیجه کې یې دولتي

وگړو ژوند له مطلق او مرګوني خطر سره مخ کوي. که چېرې الوتکې د ښه کیفیت لرونکې نه وي او یایې ښه ساتنه او څارنه ونه شي، نور هېوادونه اړ کېږي، چې پخپلو هوایي ډګرونو کې د ناستې اجازه ور نه کړي او تردې زیات خطر دا دی، چې د ناسم حفظ او مراقبت له کبله الوتکې سقوط کوي او غمیزي رامنځته کوي.

همدارنګه بانکونو ته لایسنس ورکول هم د دولت مهمه دنده ده. که چېرې بانکونو ته په سمه توګه لایسنسونه تنظیم شي، نو د دې لامل کېږي، چې د خلکو انفرادي پیسې په مالي پانګه بدلې شي او کله چې شرکتونو ته د پور په توګه ورکول کېږي، نو په ټول هېواد کې د اقتصادي فعالیتونو د خوځښت سبب ګرځي، خو که چېرې بانکونه تر منظمې څارنې لاندې نه وي او د پورونو ورکړه یې په ناسمه توګه دوام ولري، نه یوازې ګټه نه رسوي، بلکې د لس لپاره د تاوان لامل ګرځي.

د دولت له خوا څارنه او مقررات ډېر مهم دي، ځکه اوسمهال بانکداري یو پېچلی مسلک دی او که د پورونو په ورکړه کې دقت ونه شي لوی خطرونه پېښېدای شي. په نړۍ کې د ۲۰۰۸ کال مالي بحران وښوده، چې د دولت د څارنې په نشتوالي کې ډېر ستر اقتصادي قوتونه مات او تاواني شول.

د دولت د ناسمې څارنې پایلې هغه وخت څرګندې شوې، چې په متحده ایالاتو کې یو سړي ډېرو شتمنو خلکو ته قناعت ورکړی و، چې دی کولی شي په امانتدارۍ سره خدمات ترسره کړي، مګر همدې سړي خلکو ته نږدې پنځوس میلیارده ډالر تاوان ورساوه، چې په کې سترو پوهنتونونو، شرکتونو او شتمنو خلکو ډېر زیان ولید.

له خوا په واردېدونکو مالونو باندې ګمرکي ټیکس، د شرکتونو په عوایدو باندې مالیه او د شرکتونو د کارکوونکو په معاشونو باندې د ماليې وضع کول دي.

همداراز په لایسنسونو باندې د بولۍ لګول هم ګټور کار دی، خو د بولۍ د چوکاټ شفافیت تنظیمول او د هغه ګارنټي کول هم د دقت وړ دي، ځکه دلته که له یوې خوا نه د اقتصادي تحرک امکانات شته، له بله پلوه د رشوت خورۍ او فساد زمینه هم برابرېدی شي.

د مثال په ډول هغو هېوادونو، چې په تېرو څو کالونو کې یې د مخابراتو او معلوماتي ټکنالوجۍ په برخه کې په سمه توګه د لایسنس ورکولو چارې تنظیم کړي، هم د ټلیفوني خدماتو په کمیت او کیفیت او هم د دولت په عوایدو کې لوی تغیر راغلی دی، خو برعکس په هغو دولتونو کې، چې د دې چارې د تنظیم لپاره پر ځای لازم ترتیبات نه وو نیول شوي هلته هم د دولت عواید خراب شوي او هم د خدماتو کیفیت صدمه لیدلې ده.

په همدې ترتیب د دولتونو له خوا هوایي شرکتونو ته لایسنس ورکول هم د عایداتو په ډېرښت کې رول لوبوي.

په معاصرو دولتونو کې د داسې خصوصي هوایي شرکتونو ایجاد له یوې خوا سم خدمتونه ترسره کوي او له بله پلوه په یوه رقابتي چوکاټ کې پرمختګ کوي، ځکه هر شرکت پوهېږي، چې د لایسنس موده یې څومره ده او څومره نور شرکتونه د سیالۍ ډګر ته د راوتلو په حال کې دي.

په ناکامو دولتونو کې دا ډول لایسنسونه د شفافو قانوني اصولو په چوکاټ کې نه، بلکې د شخصي روابطو او رشوت ورکولو له لارې ورکول کېږي، چې د هېواد پېژندګلوي او د

هغه صورت کې د پور اخیستونکي اعتماد ډېرېږي.

د امریکا د متحده ایالاتو مالي شهرت د دې هېواد د لومړني مالي وزیر (هملتن) له خوا تثبیت شو. د امریکا د انقلاب په دوران کې دولت له سوداګرو او عامو خلکو څخه پورونه اخیستي وو او په بدل کې یې ورسره ژمنې کړې وې.

کله چې جګړه دوامداره شوه او د نوي دولت تشکیل یو څه وخت ونیوه، نو په بازارونو کې د دغو تعهداتو بیه نیمایي ته راټیټه شوه. د هملتن ملګرو او د دولت ځینو چارواکو به ویل، چې د دې پورونو پرې کول په دولت باندې یو پېټی دی، نو یا دې په ټیټه بیه تادیه شي او یا دې هم ادا نه کړی شي. مګر هملتن پوهېده چې بنایي دولت بیا بیا اړ شي، چې له کورنیو او بهرنیو بانکونو څخه پور وخواړي، نو ځکه یې ټینګار وکړ، چې پورونه باید له ژمنو سره سم په اصلي بیه پرې کړی شي او په همدې اساس یې د نوي دولت ژمنې هم کورنیو او هم بهرنیو بانکونو ته څرګندې کړې.

د امریکا دولت په تېرو څو سوو کلونو کې د پورونو د پرې کولو له کبله ښه شهرت ترلاسه کړی او کولی شي په بېلابېلو سکتورونو کې د پورونو له لارې سترې پانګونې وکړي.

په نړۍ کې بیا ځینې داسې دولتونه هم شته چې دانېک شهرت نه لري او په لسیزو یې پورونه اخیستي، مګر بیا یې د نه ورکولو لپاره د افلاس اعلان کړی دی.

اوسمهال په نړۍ کې د هېوادونو په کچه طبقه بندۍ شته، چې د یوه هېواد شهرت څرګندوي (الف) تر ټولو لوړ او (د) تر ټولو ټیټ معیار دی، اما تردې طبقه بندۍ وتلي هېوادونه بیا بېخي خطرناک دي او که څوک پور ورکوي، نو ستر خطر

که د دولت ټولې عایداتي سرچینې موږ په تفصیل سره ذکر کړو، نو په کار ده چې پر عوایدو یو ځانګړي کتاب ولیکل شي، خو دومره باید ووايو، چې د دولت د عوایدو ټولول هم نظم غواړي هم تخصص او هم امانتداري.

کله که داسې شرایط منځته راشي، چې دولت کولی شي هم ستر اهداف تعین او هم یې سرته ورسوي، کله چې په دولت کې یو ګونی بانکي حساب وي او ټول لګښتونه له همدې حساب څخه ترسره شي، نو د ډېرو بې ځایه پېچلتیاوو او ابهاماتو مخنیوی کېدی شي. د اوسنۍ معلوماتي ټیکنالوجۍ پر مټ د دولت چارواکي په ډېره اسانۍ کولی شي، چې هره اونۍ له بېلابېلو سرچینو څخه راغلي عواید معلوم کړي او پر اساس یې خپل لګښتونه عیار کړي.

۲- لګښتونه:

که عواید د عامه شتمنۍ د بودجې یوه خوا ده، نو لګښتونه یې بله خوا ده. څنګه چې په یوه کور کې د عوایدو او مصارفو تر منځ اړیکه وي، نو په همدې توګه باید په یوه هېواد کې هم د عوایدو او مصارفو تر منځ تعادل په پام کې ونیول شي او د یوې باتدبیره اقتصادي پالیسۍ په چوکاټ کې عیار شي، لکه یو کور یا یو شرکت چې په مالي لحاظ د اعتماد خاوند وي دولت هم باید د همداسې مالي بنسټ پر اساس د نړیوال اعتماد خاوند واوسي.

که یو دولت پوراخلي، نو دا باید څرګنده وي، چې سبا ورځ دغه پور پرې کولی شي، که نه؟ که پور په معقول ډول اخیستل شوی وي او په اصولي ډول تعهدات سپارل شوي وي، نو په

څلویښت کاله وړاندې د شیخ محمد پلار، چې هغه مهال یې تېل نه درلودل او عایدات یې ډېر کم وو پرېکړه وکړه، چې په دوبي باندې پانگونه وکړي او په سوداګریز مرکز یې بدله کړي. دا چې پیسې یې نه لرلې د کویټ له دولت څخه یې پور واخیست او د دوبي ټول عایدات یې په تضمین کې ورکړل، خو پروژې ده تر مستقیم نظارت لاندې ترسره شوه او د ده د ښه مدیریت له کبله ډېر ژر د کویټ پورونه ادا شول او د بندر له لارې راغلي عواید یې بېرته د بندر په پراختیا او نورو بنسټیزو پروژو لکه هوایي ډګر او نورو ولګول.

۷- د پیسو ثبات او یا پرسوب:

هغه دولتونه چې مصارف یې تر عوایدو لوړ وي، په ناسمه توګه د پیسو چاپ ته اړ شوي دي او یا یې داسې ناکام پولي او مالي سیاستونه غوره کړي، چې د پیسو ارزښت یې ورځ په ورځ او ځینې وخت ګړې په ګړې د تغیر په حال کې وي. په برازیل کې د پیسو د پرسوب سلنه په ۱۹۸۰ میلادي کال کې ۲۵۰٪ ته رسېدلې وه او په ۲۰۰۸ کې په زمبابوې کې دا سلنه له یوه میلیون څخه لوړه ښودل شوې وه. په افغانستان کې هم د شوروي تر اشغال وروسته چې پولي او مالي سیستم وجود نه درلود، د پیسو بې خرته چاپ ته ملا وتړل شوه او په روسیه کې به کانټینر کانټینر چاپېدلې او دلته به څو محدودو کسانو ته په لاس ورتللي.

په همدې کشمکش کې خوار ولس له پښو ولوېد، ځکه شتمنو خلکو خپلې شتمنۍ په ډالرو او نورو با ارزښته پیسو ساتلې او غریب خلک به له هر څه خلاصېدل.

قبلوي د پورا اهمیت په دې کې دی چې دولتونه د خپلو پراختیایي کارونو د ترسره کولو لپاره اړ کېږي پور واخلي، خو د بېرته ورکولو لپاره هم مجبورېږي، چې په لومړیتوبونو کې ځای ورکړي.

د یو معیار په توګه باید دا څرګنده شي، چې د بهرنیو پورونو تادیه د یوه هېواد د صادراتو د فیصدي څویمه برخه تشکیلوي. په ۲۰۰۸ کال د نړۍ تر ټولو لوړه فیصدي د برازیل وه، چې ۴۵٪ یې د بهرنیو پورونو تادیې ته ځانګړې کړې وه.

په قزاقستان کې ۲۴٪ په ترکیه کې ۳۹٪ په پولینډ کې ۲۹٪ په اندونیزیا کې ۱۷٪ په نایجریا کې ۱۲٪ په هندوستان کې ۱۲٪ او په مراکش کې ۱۱٪ وه، نو اوس باید پوه شو، چې پور پر بودجه باندې ډېر لوی اغېز لرلی شي. په بېلابېلو هېوادونو کې بودجې په مختلفو ښو جوړېږي او د شفافیت اندازه یې فرق لري.

په پاکستان کې د پورونو د ادا کولو پروسې دویم مقام درلود، ځکه لومړی مقام امنیتي مصارفو ته ورکړل شوی و. په ځینو هېوادونو کې داسې خبیثه حلقي (د بدو افرادو ډلې) شته چې د زړو پورونو د پرې کولو وخت پوره شي، نو دوی نوي پورونه واخلي، د زړو پورونو یوه برخه پرې کړي او نور بیا ارام کېږي، خو په سمه توګه د پور پرې کولو کار ته ملا نه تړي.

ځینې دولتونه نه شي کولی بې له پوراخیستلو بنسټیزې پروژې بشپړې کړي، خو د پوراخیستل هم منفي او هم مثبت اړخونه لري. که دولت اغېزمنه پانگونه ونه کړي، نو پرې کول یې ډېر سخت دي، خو په تېرو څلورو لسیزو کې د دولت د اغېزمنې پانګونې دوه ستر مثالونه د دوبي او سینګاپور سمندري هڅې دي.

برابرېږي. سينگاپور د دغې نجيبه حلقې ستره بېلگه ده.

کله چې په ۱۹۶۵ کال کې سينگاپور له ماليزيا څخه بېل شو زيات مبصرين په دې فکر وو، چې ښايي سينگاپور ډېر دوام ونه کړي، ځکه دغه سيمه هېڅ طبيعي پانگه نه لري او اداري فساد ورته په ميراث پاتې و، خو داسې ونه شول، ځکه د سينگاپور رهبري چې په سر کې يې يو پاک، باکفائيت او وطن دوست ټيم و وتوانيدل، چې په ډېرش کالو کې سينگاپور په يوه هوسا او بسيا هېواد بدل کړي.

په تېره لسيزه کې د نړيوالو مؤسساتو د معيارونو پر اساس سينگاپور د شفافيت له لحاظه د نړۍ په پنځو پاکو او برياليو دولتونو کې و شمېرل شو. او سمهال په سينگاپور کې د يوه وزير کلنۍ معاش تر يوه ميليون امريکايي ډالرو څخه لوړ دی، اما کله يې چې مشرانو د هېواد جوړونې پر بکړه وکړه، نو د چا خبره د زړه په وينه يې گوزاره کوله. ښاغلی (ليکوانيو) چې څو لسيزې د سينگاپور صدر اعظم و او اوس د مشر سياستوال لقب لري په خپلو خاطراتو کې ليکي، چې ما به تل رسمي سفرونه په تجارتي الوتکه کې کول او ما ته به د حيرت ځای و، چې حتی د ډېرو فقيرو افريقايي او اسيایي هېوادونو مشران به دغو غونډو ته په شخصي الوتکو کې راتلل او د مجالسو په دوران کې به الوتکې د دوی په انتظار ولاړې وې. نو که چېرې د دولت لوړ رتبه چارواکي د عامه شتمنۍ په لگولو کې امانتداري ولري څرگنده ده، چې د ټيټ رتبه مامورينو لپاره به د عبرت مثال وي.

په ۱۹۹۸ کال کې ما پخپله د روسيې خلک وليدل، چې د پيسو د انفلاسيون له کبله به يې ۱۰۰ ډالر ميده کړل او په هغه به يې خپل ورځني لگښتونه کول، خو نوره ټوله پانگه يې په ډالرو ساتله.

۸- د دولت د کارمندانو معاشات:

هر دولت د دولتي دندو د اجرا لپاره مسلکي کارمندانو ته اړتيا لري. که دولت غواړي چې د دولت دندې په سمه توگه اجرا شي، نو اړ دی چې خپلو کارمندانو ته مناسب معاش ورکړي او په منظمه او دوامداره توگه يې پر خپل وخت ورورسوي. د دولت د مناسب معاش معيار دا دی، چې له يوې خوا د بهرنيو هېوادونو د مامورينو له معاش او له بله پلوه د ازاد بازار له نرخونو سره پرتله شي، خوراکي توکي، د کور کرایه، ټرانسپورټ، د برق مصارف او داسې نور بنسټيز اقلام بايد و سنجول شي، چې د مامور معاش ورته کفايت کوي او که نه؟

يوه خبيثه حلقه (د بدو افرادو ډله) هغه وخت منځته راځي، چې د دولت مامور د معاش د کمبود له کبله په لوی غله بدل شي، چې په نتيجه کې يې د دولت عايداتي سرچينې د عامه پانگې پر ځای په شخصي پانگه بدل شي او د دولت څوکۍ د عايداتي سرچينې په توگه نيلا م کړای شي. هر څومره چې د فساد کړۍ پراخه شي په هماغه اندازه عامه گټې زيانمنې کېږي، د يوې نجيبه حلقې (د ښو افرادو ټولگي) په پراختيا سره عامه گټې پراختيا مومي، د عايداتو او لگښتونو تنظيم منځته راځي، د مؤثرو عامه گټو له پراختيا سره اقتصاد وده کوي او د دولت د کارمندانو په معاشونو کې د زياتوالي زمينه

ترميم نه كړې شي او له مسؤولينو سره يې د ترميم صلاحيت نه وي، نو په نتيجه كې د برېښنا جريان قطع كېدې شي او تاوان يې د ولس كمپنيو، دوكانونو او نورو مراکزو ته رسېږي. له اوبو توليد شوې برېښنا د ولس لپاره تر ټولو ارزانه ده او كه د نشتوالي په صورت كې يې د جنراتور په وسيله برېښنا توليد شي، نو مصرف او ضرر دواړه يې ډېر لوړېږي.

د جنراتور د لگښت پيسې ټولنه پرې كوي او دا پرې د بې كفايته دولت له خوا تپل شوی لگښت دی، چې د ټولنې ملا ماتوي. بل مثال يې د سړك حفظ او مراقبت دی، كه چېرې د يوه سړك لپاره د حفظ او مراقبت ترتيب موجود وي او داسې اصول ولري، چې پر سړك به له لس ټنو څخه د زيات وزن لاريو او باروړونكو موټرو ته اجازه نه ورکول کېږي، نو د سړك حفظ او مراقبت به د لومړي ځل لپاره د (۷)، (۱۰) او (۱۴) کالونو ترمنځ سړك ترميم كړي او تر شلو کالو وروسته به سړك په اساسي ډول له سره ورغول شي، خو كه د حفظ او مراقبت برخه فعاله نه وي او خلك له ۳۰ څخه تر ۴۰ ټنو پورې بارونه په سړك راوړي، نو په هغه صورت كې به دولت اړ كېږي چې اته كاله وروسته سړك له سره جوړ كړي.

عامه پانگې لكه برېښنا او سړك نه يوازې ساتنه غواړي، بلكې څارنې ته هم جدي اړتيا لري. كه دولت مؤثر نه وي، نو هلته به بيا د ترانسپورتي شركت د ډېرې لږې گټې لپاره د ميليونونو ډالرو عامه گټه په سيند لاهو كېږي.

د دولت بودجه د دولت د دندو او د ولس ترمنځ د تړون هېنداره ده، ځكه د لگښتونو طبقه بندي دا ښيي چې لومړيتوبونه كوم دي.

۹- حفظ او مراقبت:

هره پانگه ساتنه او څارنه غواړي او كه د حفظ او مراقبت پروسه سمه عملي نه شي، نو پانگه ډېر ژر او په اسانۍ سره له كاره لوېږي.

د ساري په توگه، كه چېرې د ميليونونو ډالرو په ارزښت يوې فابريكې يوه عادي پرزه، چې بيه يې زر ډالروي د نه ساتنې او څارنې له كبله خرابه شي، نو فابريكه به په ټپه ودرېږي او بيا چې كله د فابريكې مشر و غواړي دغه پرزه بدله كړي او نوې واخلي، نو اړ به وي چې مسؤولو مقاماتو ته وړاندیز وکړي، دا چې څومره ژر به يې وړاندیز اجرا شي، په هغه دولت پورې تړلې ده چې دولت څومره فعال دی يا نه دی.

كه چېرې د پېرلو اصول پېچلي وي، نو فابريكه به په اونیو او مياشتو درېدلې وي او تاوان به يې دولت ته رسېږي، نو ځكه لازمه ده چې د حفظ او مراقبت اصول او مقررات داسې وضع شي، چې هم په كې حساب وركول وي او هم ورسره دا صلاحيت وي، چې د داسې عواملو له مخې فابريكه ونه درېږي.

په وروسته پاتې هېوادونو كې د دولت چارواكي د حفظ او مراقبت برخې ته هېڅ پاملرنه نه كوي او هر كله، چې په بودجه باندې فشار راشي دوی د حفظ او مراقبت بودجه، چې خورا حياتي ده، كموي. د يوه هېواد د شتمنۍ لپاره دغه وضعيت ډېر مضر تمامېږي، ځكه هغه ستره پانگونه چې شوې له منځه ځي او بيا بيا د پانگونې اړتيا وي، چې په پايله كې يې ډېر ستر مالي تاوان منځته راځي.

كه د برېښنا بندونو ته پام و كړو د برېښنا توليد د بند په حفظ او مراقبت پورې اړه لري. كه چېرې توربينونه پخپل وخت باندې

بود چې اصول د بنسټيزو پروژو د اجرا له کار سره په ټکر کې واقع کېږي، ځکه چې يوه پروژه بېل مراحل لري او جلا ترتيبات غواړي.

ځينې هېوادونه په دې توانېدلي، چې د داسې دندو د سمو اجرااتو لپاره په خپل بودجوي نظام کې اساسي بدلونونه راولي، مګر نه يوازې په ډېرو هېوادونو کې، بلکې په ډېرو نړيوالو کمپنيو کې لاهم ستونزې پېښوي.

په عمومي ډول د کال په پيل کې په پيسو باندې هجوم وي، د کال په منځ کې که ادارې ډېرې فعالې نه وي، نو کارونه سربېرې او د کال په پای کې هره اداره کوبښن کوي، چې د روان کال پيسې په هره توګه چې وي مصرف کړي. د دې دليل دا دی، چې هر دفتر که هغه خصوصي شرکت وي يا کومه دولتي اداره وي غواړي، چې کم له کمه د خپل تېر کال بودجه خوندي وساتي. که سم تنظيم نه وي، نو د يوې ادارې ګټه چې د هغې د افرادو د دندو ساتنه ده له عامې ګټې سره په ټکر کې راځي، ځکه عامه ګټه هغه وخت تأمينېداى شي، چې يو دولت هم پخپلو موخو کې وضاحت ولري او هم يې اصول او مقررات د موخو د ترسره کولو لپاره عيار شوي وي، خو که چېرې داسې وضاحت نه وي، نو بودجوي مقررات له موخو سره په ټکر کې راځي، ځکه هغه اشخاص، چې د پيسو د حساب ورکولو مسؤول دي هغوی خپله دنده د بودجوي مقرراتو اجرا ګڼي او هغه کسان، چې د پروژو مسؤول دي، هغوی د پروژو بشپړاوى خپله دنده بولي.

کله چې په بودجوي اصولو او مقرراتو کې انعطاف نه وي، نو د پروژو مسؤولين د يو کلنې بودجې په چوکاټ کې ځان اړ ګڼي، چې له مؤثريت پرته پيسې مصرف کړي، ځکه چې له لاسه

همدارنگه عوايد د دې ښودونکي دي، چې عمده سرچينې کومې دي او په کومه توګه ترې ګټه اخيستل کېدای شي. د يوه هېواد بودجه هم تخنيکي اړخونه لري او هم سياسي، ځکه په هغه هېواد کې چې ازادي وي هلته سياسي فعالان ولس ته مختلفې طرحې وړاندې کوي او ژمنې کوي، چې که چېرې دوی قدرت واخيست، نو لومړيتوبونه به يې څه وي.

د امريکا د متحدو ايالاتو د ۲۰۰۸ کال د انتخاباتي مبارزې په جريان کې ښاغلي جان مکين او بارک اوباما د دولت د عوايدو او لګښتونو په اړه بارز توپيرونه درلودل، خو کله چې اوباما ټاکنې وګټلې، نو د ده د حکومت بودجه د ده د انتخاباتي پروګرام په اساس تعين شوله.

همداراز، د يادولو وړ ده چې ځينې مصارف او عوايد له پخوا څخه موجود وو او په راتلونکي کې به هم دوام ومومي، ځکه هغه پروژې چې پيل شوي او په اړه يې ژمنې شوي بايد سرته ورسېږي.

د بودجې سياسي اړخ دا ايجابوي، چې په بودجه باندې د دولت، ولسي جرګې او خلکو تر منځ اساسي بحثونه ترسره شي، چې څرګنده کړي د دولت لومړيتوبونه کوم دي او په څه ډول يې عملي کوي، همدا دليل دی، چې په ډېرو هېوادونو کې پارلمانونو ته د دولت له خوا بودجه وړاندې کېږي.

د بودجې يوه بنسټيزه او ميراثي ستونزه د هغې کلنۍ لري، ده، ځکه بودجه بايد هر کال له قطعې سره ترتيب شي، کله چې د دولت دندې يوازې د امنيت په ساتنه او ادارې پورې تړلې وي، نو کلنۍ بودجه مناسبه وي. مګر کله چې دولت په زېربنايي پروژو او يا په نورو دندو بوخت وي هغه مهال بيا د روانې

شته دولت، ټولنیز مؤسسات او عام خلک په ډېره اسانۍ کولی شي د افغانستان له هر ګوټ څخه په یوه شېبه کې معلومات ترلاسه کړي. که چیرې برېښنا د ومداره شي او په دولتي ادارو، کورونو، بنسټونو او دوکانونو کې کمپیوټر رایج شي، نو د معلوماتو هره نوعه به د انټرنټ په وسیله په ډېر لږ وخت کې د نړۍ هر ګوټ ته انتقال کړای شي.

د معلوماتي ټیکنالوژۍ په دغه عصر کې به دا ډېره ساده خبره وي، چې د بودجوي مقرراتو دقیقه ژغورنه وشي، چې په صلاحیتونو کې لازم تغییرات راشي او وطن پرست مسئولین وټوانېږي، چې د ملي لومړیتوبونو د پلي کولو لپاره لازم اقدامات وکړي.

ج- امنیت او ثبات:

د دولت تر ټولو مهمه دنده د ثبات ساتل دي. او ثبات د قانون د حاکمیت په رڼا کې تأمینېږي. امنیت د ثبات یوه برخه ده، خو چېرې چې خلک خپل ناموس، ځان، مال او د بیان ازادي په خطر کې وويني، نو هلته بیا قانون یوازې د کاغذ پر مخ لیکل شوی متن دی چې هېڅ بل ارزښت نه لري، ځکه د خلکو یاد شوي حقوق د ثبات ضروري عوامل دي، چې د امن په فضا کې تأمین وي او په خلکو کې دا یقین پخوي چې د دولت امنیتي ارګانونه د قانون په چوکاټ کې د دوی د ناموس، سر، مال او افکارو د ازادۍ تحفظ کوي.

د ثبات او امنیت تر منځ توپیر موجود دی. امنیت د قوت د استعمال له لارې او په زوره هم تأمیندای شي، لکه د فرانکو دیکتاتورۍ د اسپانیا تر جګړې وروسته یو دیکتاتوري امنیت

یې تلونکې وي، نو که چېرې داسې اصول رامنځته شي، چې د پروژو مسئولین ډاډه حاصل کړي چې پیسې د ډېرو وخت لپاره محفوظې دي د غیرموثر لګښت مخه نیوله کېږي. او د دې د مخنیوي لپاره لازمه ده، چې د بودجې په تخنیکي مقرراتو کې داسې تغییر راشي، چې پر بنسټ یې لازمه صلاحیت او مسئولیت یوله بله سره ټینګ اړیکې ولري او تخنیکي مقررات له موخو سره په ټکر کې واقع نه شي.

د دې مخنیوی، ځکه ډېره مهم دی چې زیات وخت ډېر فني او صادق خلک اړ کېږي، چې د ناسمو مقرراتو له کبله داسې مصارف وکړي، چې د عامه ګټو د تأمین پر ځای د عامه ګټو په ضرر تمام شي.

په تېرو زمانو کې د معلوماتو لاس ته راوړل ډېر ګران کار وو. په افغانستان کې ځوانۍ په کار وې، چې یو څوک دې له هرات څخه په اس باندې کابل ته معلومات راوړي او یا دې له کابل څخه بلخ ته معلومات انتقال کړي.

د ډېرو دولتي چارواکو چې په اسانۍ سره یې د خپلو مامورینو په اړه معلومات نه شول ترلاسه کولی، نو بیا یې د سزاګانو ډېر درانه حدود وټاکل او که څوک به له دغو حدودو وتل، درنه سزا به یې لیدله. له نیکه مرغه، ننني معلوماتي انقلاب اوس د معلوماتو د شریکولو کار ډېره اسانه کړی دی.

په ۱۳۸۲ هـ ل کال کې په افغانستان کې یوازې سل موبایل ټلیفونونه موجود وو، نو هغه وخت د معلوماتو ټولول ساده نه وو، که چېرې به چاله یوه وزارت څخه له بل وزارت سره تماس نیولو، اړ و چې یو څوک ورولېږي او یا پخپله ورشي. مګر اوس چې په هېواد کې شاوخوا اووه نیم میلیونه موبایل ټلیفونونه

د امنیتي مؤسسو تنظیم د ثبات په راوستلو کې ډېر ستر رول لري. د شلمې پېړۍ په دویمه برخه کې په وروسته پاتې هېوادونو کې یو شمېر کودتاګانې وشوې، ځکه چې په پوځي تاسیساتو باندې یې پانګونه شوې وه، تشکیلات یې برابر وو، مګر اقتصادي، سیاسي او اداري اړخونو ته یې پاملرنه نه وه شوې. کله چې سیاسي مشران د ټولنیزو بحرانونو د حل کولو توان له لاسه ورکړي او د خلکو تر منځ باور بایلي، نو بیا د نظامیانو له خوا د قدرت خلا ډکېږي.

په نړۍ کې څو محدود نظامي رژیمونه، چې بېلګه یې جنوبي کوریا ده، وټوانډل چې په خپلو هېوادونو کې بنسټیز تغیرات راولي، مګر په افریقا، لاتین امریکا او سویلي اسیا کې ډېر پوځي رژیمونه د تغیراتو د نه راوستلو تر څنګ په دې هم ونه توانېدل، چې د خپلو خلکو امنیت وساتي.

یو مثال یې د کانګو جمهوري دولت دی، چې له ډېرې طبیعي پانګې سره سره یې خلک د افلاس او لوږې بې خونده ژوند تېروي. د افغانستان نن او پرون هم دا په ډاګه کوي، چې ثبات په زور نه شي ټینګز دی.

په دې هېواد کې د ثبات په ټینګښت کې قومي مشرانو، صوفیای کرامو او دیني عالمانو ستره ونډه لرلې ده. زموږ دیني عالمان د نظام په مشروعیت او یا د هغه په ردولو کې همېشه لوی رول درلودلی دی.

د مبارکې جمعې لمونځ د عبادت، ټولنیز یوالي او د نظام د مشروعیت په باب د افکارو د ټولولو یوه ستره بېلګه ده، ځکه په همدې مبارکه ورځ په هر جامع جومات کې د نظام په نامه خطبه لوستل کېږي او که علمای کرام د نظام مشروعیت ونه

ټینګ کړي، مګر د اسپانیا وګړي له سیاسي ازادۍ او د افکارو د اظهار له ازادۍ څخه محروم وو او د همدې مبارزې له کبله یې ډېر کلونه په زندانونو کې تېر کړل.

اسپانیا د جنرال فرانکو تر مړینې وروسته په یوه دیموکراتیک هېواد بدله شوه او د غربي اروپا قوانین او اصول یې ومنل. په پاکستان کې مارشال ایوب خان هم دیکتاتوري نظام راوست او په دې بریالی شو، چې یو اقتصادي حرکت رامنځته کړي، خو دا چې ده نظام ثبات نه درلو، خلکو سختې مظاهرې وکړې او دی یې له اقتداره لرې کړ، د پاکستان چارواکونه شو کولی، چې داسې اصول وټاکي چې شرقي او غربي پاکستان په کې په مساوي ډول ځانونه شریک وبولي.

یحیی خان غوښتل چې شرقي پاکستان د قوت د استعمال له لارې وساتي، مګر کله چې په لکونو خلک له شرقي پاکستان یا ننني بنگله دیش څخه هند ته وتښتېدل او هند خپل عسکر راولپېړ پاکستاني پوځ ماتې وخوړه او شاوخوا نوي زره عسکر یې هند ته تسلیم شول، خو د اسپانیا برعکس په پاکستان کې هېڅ وخت د پوځي حکومت تر ماتېدلو وروسته سیاسي ثبات ټینګ نه شو او تر یحیی خان وروسته بیا هم دوه ځلې هلته پوځي جنرالان د کودتا له لارې واک ته ورسېدل.

په یوه هېواد کې د پوځي کودتاګانو، سیاسي فریبونو او یا په زوره د زعامت بدلول د ثبات د نشتوالي ستره نښه ګڼل کېږي. د ثبات حکم دادی چې یو مشر د قانون په اساس تعین شي او تر ټاکلې مودې حکومت کولو وروسته په قانوني توګه بدل شي. داسې چې حقوق او وجایب یې هم د اقتدار پر وخت او هم تر اقتدار وروسته معلوم او تأمین وي.

نوبیا د هېواد په یوه یا بل ګوټ کې هرومرو ګډوډي راځي او د ثبات ستنې نړوي.

مستبد و حکومتونو همېشه دا کوښښ کړی، چې د دې وطن دغه شپرازه ورانه کړي. غټ مثال یې د خلقیانو او پرچمیانو حکومت و، چې په لکونو قومي متنفذين او مشران یې د خپل نظام ضد وبلل، څوک یې ژوندي په خاورو کې ښخ کړل، څوک یې په زندانونو کې په شکنجو ووژل او څوک یې له هېواده فرار کړل.

که څه هم، عبدالرحمن خان هم ډېر صوفیه کرام، علما او د طریقي پیروان شهیدان او یا بندیان کړل، مګر له پرچمیانو او خلقیانو سره یې دا توپیر درلود، چې هغه یوازې څپرې بدلې کړې، مګر د پرچم او خلق ګوند غوښتل، چې مؤسسات له منځه یوسي. همدا دلیل و چې د عبدالرحمن تر سلطنت وروسته دا درې واړه بنسټونه پخپل ټول قوت پاتې شول، خو د خلقیانو او پرچمیانو تر ښکېدلو وروسته زموږ ستره ستونزه دا وه، چې زموږ دې ډول ټولنیزو بنسټونو ته د ودې ورکولو او بیا احیا کولو په موخه هېڅ پاملرنه ونه شوه، نو ځکه په اوس وخت کې په اساسي توګه د ثبات په راوستلو کې له مشکلاتو سره مخ یو.

د بن تر پروسې وروسته له ټولو ناخوالو سره سره بیا هم په تېرو اتو کالو کې ځینې پخواني بنسټونه ژوندي شوي او ځینې نوي بنسټونه د ودې په حال کې دي او علایم یې هغه خودجوشه شوراګانې او ټولنې دي، چې د دولت له توجه پرته د هېواد په هر ګوټ کې منځته راغلي دي.

همدغه شوراګانې د یوې سرتاسري ملي اجماع او ثبات په راوستلو کې لویه برخه اخیستې شي. د څلورو نویو عناصرو

مني، نو په خطبه کې یې نه یادوي او د نظام د مشروعیت په باب په خپلو خطبو کې تبصرې کوي.

که په مدرنه اروپا کې خلک له نورو لارو د نظام په مشروعیت بحث کوي، خو زموږ په هېواد کې په اړه هره جمعه یوه مکمله ارزونه روانه وي.

د نظام د مشروعیت په اړه د دیني عالمانو د اغېز تر ټولو روښانه انځور مغل امپراتور، جهانگیر، وړاندې کړی دی. دی وايي: "علما د دعا پوځ دی او د هېواد د ثبات په ټینګښت کې د دوی اغېز یا له جنګي پوځ سره مساوي او یا هم ترې ډېر دی." پوه او ځیرک مشران مساجدو ته په غور سره ګوري او د حکومتونو کره وړه د همدې قضاوتونو په رڼا کې عیاروي.

د علمای کرامو او صوفیانو ځانګړې اهمیت دا دی، چې هر قوم په کې ګډون لري. همداراز، نه یوازې د نارینه وو بلکې د ښځینه وو په منځ کې هم زموږ د خاورې ډېر داسې مشهور صوفیان شته، چې ډېر پیروان لري. د دوی د تصوف حلقات تل د پراختیا په درشل کې وو او په خود جوشه ډول د هېواد هر ګوټ ته، چې زړه یې غوښتل تللی شول او د هر کلي، خانقاه، جومات او کاروانسرای دروازې یې پر مخ خلاصې وې، دوی کولی شول په اسانۍ سره احوال او پرېکړې له یوه ځایه بل ته انتقال کړي.

د دیني عالمانو او صوفیای کرامو سازمانی قوت په بېلابېلو وختونو کې څرګند شوی دی. قومي مشران بل ستر بنسټ دی، چې د ثبات په راوستلو او یا له منځه وړلو کې یې درنه ونډه اخیستې ده. هرکله چې د دوی او دولت ترمنځ د مسایلو په اړه نظر شریک وي، نو ثبات ټینګ وي او هرکله، چې د دوی او دولت ترمنځ په اساساتو کې توپیرونه رامنځته شي،

ثبات دایمي ټینګښت زموږ له عنعنوي او نویو مدني بنسټونو له شریک فعالیت څخه پرته ناشونی دی، ځکه نوي او پخواني بنسټونه د دولت او ولس ترمنځ د ارتباط کړۍ دي.

۴- ملي سوداګر:

په راتلونکي فصل کې به د اقتصاد او سوداګرۍ په اړه تفصیلي بحث وکړو، خو دلته به په لنډیز سره ووايو، چې هم په پخوانیو زمانو کې او هم اوسنۍ هغې کې د ثبات په ټینګښت کې سوداګرو هم منفي او هم مثبت رول درلودلی دی. مثبت رول یې دا دی، چې پیسې پر مالي پانګه اړوي او په نتیجه کې یې هم خلکو ته کاري زمینه په لاس ورځي او هم اقتصاد وده کوي، خو منفي رول یې هم څرګند دی او هغه دا چې د قاچاق، رشوت، بې قانونۍ او ګډوډۍ لامل هم ګرځي او د خپلو شخصي ګټو لپاره ملي ګټې په خطر کې اچوي.

د- ملکي اداره:

د نړۍ هر دولت د خپل هېواد د اصولو پر اساس په مختلفو انواعو طبقه بندي کوي. افغانستان یو ګونی مرکزي نظام لري، چې په مرکز، ولایت، کلي، ولسوالۍ او ښاروالۍ باندې تنظیم شوی دی، په دې اداري نظام کې هره اداره ځانګړې دندې لري، چې د قانون د لواړیو پر بنا ټاکل شوي دي.

څرنگه چې مو په تېر فصل کې د فېوډالي او مرکزي اداري نظامونو په اړه بحث وکړ، چې د صلاحیتونو د تنظیم په برخه کې توپیر لري. د شکل له مخې نظامونه توپیر لري، خو هره ټولنه باید د خپل اداري نظام په اړه یوې اجماع ته ورسېږي،

وده په کې د ځانګړې یادونې وړ ده:

۱- ځوانان:

په اوس وخت کې د ټولنې زیاتره ځوانانو هم د مېرمنو په څېر د مشرتابه وړتیا ترلاسه کړې او د هېواد په اړه د مېرمنو په څېر رغنده او سالم نظریات لري.

۲- مېرمنې:

افغان مېرمنو د هېواد په پلازمېنه او ولایتونو کې د ټولنیز مشرتابه او ټولنیز باور د پام وړ ظرفیت ترلاسه کړی دی.

۳- حرفوي تشکیلات:

په داسې حال کې چې یو شمېر شوراګانې د سمتي او قومي هویت په اساس جوړې شوي، خو یو شمېر بیا داسې هم شته چې په حرفوي اساس منځته راغلي دي او د حرفوي ګټو څارندوی دي. یو مثال یې د متقاعدو افسرانو او بل یې د ازاده ګانو شوراوې دي.

د ازده ګانو شورا د هغو ذواتو له خوا جوړه شوې، چې ډېر عمري یې په زندانونو کې تېر کړي او اوس یې ځانونه د ملي یووالي او ثبات د ټینګښت لپاره وقف کړي دي. د دې شوراګانو جوړښت دا په ګوته کوي، چې دلته بالاخره د یوې داسې مدني ټولنې، چې له خود جوشو حرکتونو څخه منځته راغلې، د بنسټ ډبره کېښودل شوه او موږ اوس د یوې مدني ټولنې د خاوند کېدلو په حال کې یوو.

د مدني ټولنې د ودې لپاره امنیت لازمي شرط دی، مګر د

یا ترې کمه گټه اخیستل کېږي.

۲- د اداري او شخصي مقام توپیر:

په یوه اداري چوکاټ کې هر شخص ځینې صلاحیتونه او مسؤولیتونه لري، چې دا صلاحیت او مسؤولیت د هېڅ چا شخصي پانگه نه گڼل کېږي، د یوې اغېزمنې ادارې چارواکي خپل مسؤولیت او صلاحیت د قانون په چوکاټ کې برابر وي او هېڅ وخت له دغه چوکاټ څخه بهر عمل نه کوي.

اداري فساد هغه وخت منځته راځي، چې د ادارې مسؤلین د زورواکو، رشوت ورکوونکو او یا مقاماتو د خپلوانو په گټه پرېکړې وکړي، مگر په اغېزمنه اداره کې د کور او ادارې ترمنځ غوڅ توپیروي، ځکه چارواکي په کور کې د دفتر پرېکړې نه کوي او پوهېږي، چې د دولت پرېکړه باید په لیکني ډول په دفتر کې تر سره او ثبت شي، چې تر قانوني څارنې لاندې وي. که د اساس القضاات کتاب ووينئ د خپل هېواد د قضايي نظام ماضي په کې لیدلی شئ، د امیر عبدالرحمن په وخت کې قاضي حق نه درلود، چې د دولت پرېکړه په کور یا مسجد کې وکړي.

هره پرېکړه باید په مشخص کتاب کې ثبت شوې وای او ددې ترڅنګ د نورو تدابیرو په توګه قاضي دا حق هم نه درلود، چې څوک دې ورته مېلمستیا وکړي او یوازې یې له امیر یا هغو خپلوانو څخه ډالۍ اخیستې شوای، چې ده یې په اړه د قضاوت حق نه درلود.

دا چې د قانون په چوکاټ کې د چارواکو صلاحیت روښانه وي دا د سکې یوه خوا ده او دا چې د کار پرمهال او تر تقاعد وروسته دولت اړوي، چې د چارواکي د امنیت ساتنه وکړي، د

مګر اساسي هدف دا دی که نظام د شکل له مخې هر ډول وي محتوایي باید اغېزمنه او مؤثره وي، چې د ولس د هوساینې او سعادت سبب وګرځي.

د دې موخې د لاسته راوړلو لپاره ځینې اصول شته، چې د نړیوالو تجربو له مخې یې خپل مؤثریت ثابت کړی موږ به د داسې څو عمده اصولو یادونه وکړو:

۱- څرګند مقررات:

د یوه اداري نظام هره برخه باید څرګند صلاحیتونه او مسؤولیتونه ولري. د مکافات او مجازات اصل، چې زموږ په سیاسي کلچر کې خورا ارزښت لري، بې د څرګندو مقرراتو له وضع کېدلو منځته نه شي راتلی. زموږ د هېواد په اوسني نظام کې دوه ستونزې، د وزارتونو ترمنځ کاري تداخل او د سیمه ییزو ادارو د دندو په تفکیک کې نه وضاحت، داسې ستونزې دي، چې هره ورځ په زرګونو نورې ستونزې زېږوي، ځکه د وزارتونو کاري ساحې ډېرې نږدې دي او کله چې یوه مسئله ور وړاندې شي، نو یو وزارت دعوا کوي، چې په دوی پورې اړه لري او بل وزارت وايي، چې ددې صلاحیت په دوی پورې اړه لري او بالاخره هغه کار په میاشتو او کلونو وځنډېږي، خو حل نه شي.

همدا ډول په سیمه ییزو ادارو کې هم د دندو تفکیک لازم وضاحت نه لري او د دې لامل دا کېږي، چې د ولایت یا ولسوالۍ په سطحه یوه څرګنده او مشخصه موخه نه رامنځته کېږي، چې د دولت کارکوونکي یې په اساس له یوې خوا مسؤل او له بله پلوه په لازمو امکاناتو سمبال وي. د همدې ابهام په نتیجه کې یا ډېر امکانات له لاسه ځي او

سیستم غځیدلو ته لار نه ورکوي.

۳- شایسته سالاري:

هغه خلک چې د حکومت دندې پرمخ بیایي اقلیت دی، خو د ولس پروړاندې د همدې اقلیت اغېزې پر ستردي، ځکه دوی د ځینو اصولو له مخې مقام ته رسي او د ځینو اصولو پر بنیاد ترفیع کوي.

د شایسته سالاري مفهوم دا دی چې کارپوه، رنستیني او په روښانه اصولو ولاړ خلک باید د دولت د اصلي اقتدار په سر کې واقع شي. زموږ په ژبنۍ محاوره کې دې اصل ته د (کار اهل کار ته سپارل) وایي. په یوه هېواد کې، چې د قانون حاکمیت ټینګ وي هلته زیاتره لوړې څوکۍ د امتحانونو په وسیله ورکول او بیا د کاري وړتیا په اساس د مراتبو په سلسله یو څوک پرمختګ کوي.

د دولتونو کابینې او نور لوړ پوستونه په زیاترو هېوادونو کې سیاسي دي، یعنې دولت سیاستوال د آزادو ټاکنو له لارې ګماري، چې عمده مسؤلیت یې د پالیسیو ټاکل وي، ځکه د ټاکنو په جریان کې ولس ته خپلې پالیسۍ شرحه کوي او د همدې په ترڅ کې ولس انتخاب کړي دي، نو د ټاکنو پر اساس د دې حق لري چې دغه پالیسۍ عملي کړي. په یوه اغېزناک دولت کې ملکي او نظامي ادارې اړې دي، چې په قانوني توګه د یوه سیاستوال د پالیسیو عملي کولو ته متې راوځاري او له هغه سره همکاري وکړي. د دغو ادارو لپاره دا توازن ساتل ګران کار دی، مګر دې پر ضروري دی، ځکه که چېرې ولس له یوې پالیسۍ سره موافق نه وي، نو د پالیسۍ د بدلولو قانوني لاره همدا ده.

سکې بله خواده. که چېرې چارواکي پرېکړه کوي او د زور او زر خاوندان یې تر تهدید لاندې نیسي دولت اړ دی، چې د چارواکي او د هغه د کورنۍ امنیت وساتي.

یو قاضي که کله تقاعد اخلي او د زورواکانو پر خلاف سمې پرېکړې کړې وي، نو د دولت له لوري باید په بشپړه توګه ډاډه وي، چې ساتنه او پالنه یې کوي او د زور خاوندان ترې غچ نه شي اخیستی. د کار پر مهال او تر تقاعد وروسته د یوه چارواکي په وړاندې د دولت یواځینۍ دنده دا نه ده، چې د چارواکي فزیکي امنیت وساتي، بلکې دولت په دې هم مکلف دی، چې متقاعد چارواکي ته د تقاعد داسې شرایط فراهم کړي، چې تر کار وروسته هم وکولی شي په ابرو منډانه توګه ژوند وکړي او دغه ترتیب جوړول په ملي کچه د اقتصادي ودې لپاره یوه ملي موخه او د عملي پلان جوړول غواړي.

د بېلګې په توګه، په سینګاپور کې اوسمهال د یوه وزیر معاش د امریکا د متحدو ایالاتو د ولسمشر له معاش څخه دوه نیم چنده ډېر دی، ځکه سینګاپور غواړي، چې همېشه د نړیوالو معیارونو پر بنسټ د نړۍ د ډېرو بریالیو هېوادونو په لومړي کتار کې وشمېرل شي. د دې هېواد د بریالیتوب راز په دې کې دی، چې له یوې خوا یې د دولت مامورینو ته د تقاعد یو ډېر منظم ترتیب نیولی او له بلې خوا یې د یوه اغېزناک پلان له مخې مامورینو او عامو خلکو ته د اوسېدو ځایونه جوړ کړي، چې ویل کېږي د دې هېواد ۹۰٪ اپارتمانونه د دولت له خوا جوړ شوي دي.

د دولت مامورین ډاډه دي، چې د دوی د ماشومانو راتلونکي تضمین دي او همدا ستر دلیل دی، چې دوی د اداري فساد الوده

کړل، بلکې تر څنګ یې د ملي مشارکت او متوازن انکشاف په منظور د تورپوستي نژاد د ظرفیت لوړولو لپاره بې دریغ تلاش وکړ. دغه پروسه یې د یوه لس کلن پراختیایي پلان په جوړولو پیل کړه. د ښاغلي مانډیلا د دولت هغه اغېزمن اقدامات، چې د یوه اکثریت قوم لپاره په تدریجي اما اساسي ډول حیاتي وو، عملي شول او د یوې لسیزې په تېرېدلو سره د شایسته سالارۍ اصل پیاده او هغه تورپوستي خلک چې په ادارو کې له کار څخه محروم وو له یوې مخې په دندو وګمارل شول.

په سوېلي افریقا کې د ښاغلي نیلسن مانډیلا دغه ګټور اقدام زموږ د نامتجانسې ټولنې لپاره هم یو غوره مثال کېدی شي، چې پرې عمل وکړي.

۴- امکانات او وسایل:

یوه اغېزمنه اداره بې له امکاناتو او وسایلو څخه کار نه شي کولی. د دولت د مؤثریت یو معیار دا دی، چې باید په لږه موده کې پیسې او کاري تجهیزات د مرکزي دولت له خوا سیمه ییزو ادارو ته واستول شي او ولس خبروي، چې څومره امکانات او وسایل د دوی محلي ادارې ته رسېدلي دي. د پیسو د رسېدلو لومړۍ ګټه مامور ته رسېږي، لومړی اقدام، چې باید وشي د مامور د معاش په اړه دی. که مامور ته پوره او پراخه معاش ونه رسېږي معنی یې دا ده، چې دولت یا نظم نه لري او یا په کې رشوت، غلا او فساد موجود دی.

د دولت هره اداره بېلابېلو وسیلو ته اړتیا لري. ځینې ادارې تعمیر، څوکی، میزونو او ځینې نورې یې موټر، کمپیوټر، ټیلیفون، انټرنټ او نورو ته ضرورت لري. هرکله که دا وسیلې نه

چې دوی سیاستوال کامیاب کړي او هغه پالیسي بدله کړي. دلته د نظامي چارواکو بې طرفي دا خبره حتمي کوي، چې د ولس معقولې پرېکړې د قانون له لارې عملي شي او دغه عمل کولی شي، چې د دولت اغېز او بریالیتوب تثبیت کړي.

کله چې د شایسته سالارۍ اصل تر پېښو لاندې شي پر دولت د ولس اعتماد ختم او د ثبات تداوم هم له منځه ځي. د شایسته سالارۍ اصل کله بیا د تعدیل وړ شي. لکه په یوه نامتجانسه ټولنه کې، که چېرې، ټولو اقوامو ته په مساوي ډول د لوړو زده کړو زمینه نه وي برابره شوې او خلک داسې فکر وکړي، چې دولت د یوې اقلیتي ډلګۍ له خوا په نا مشروع ډول انحصار شوی او ضروري ده چې د ملي مشارکت لپاره د نورو قومونو خلک هم په اقتدار کې برخه ولري. په دغه صورت کې بیا کېدی شي چې په یوه قوم کې د افرادو د لازمې وړتیا پیدا کولو تر وخته د هغه قوم غړي ته په دولت کې اقتدار ورکړل شي، خود دولت مهمه دنده دا ده، چې په هغه قوم کې افراد تر جدي روزنې لاندې ونیسي او د هغوی په مقررولو بېرته د شایسته سالارۍ اصل ته رجوع وکړي، یعنې دولت ته په کار ده، چې ټولو اقوامو ته په هراړخیزه توګه د متوازنې پراختیا شرایط برابر کړي، چې د شایسته سالارۍ اصل په دوامداره توګه ژوندی او پیاوړی پاتې شي. د مثال په ډول، په سوېلي افریقا کې اقلیت سپین پوستو اکثریت تور پوستي له علم او معلوماتو محروم او لرې ساتلي وو، خو کله چې د دې هېواد پیاوړی تورپوستی مشر، نیلسن مانډیلا، له زندان څخه ازاد شو او بېرته تر اوږده بنده وروسته د سوېلي افریقا ولسمشر وټاکل شو، نو سپین پوستي چارواکي یې له دندو ګوښه نه

څارنه کې د ولس پیاوړې ونډې ته ډېر اهمیت ورکړل شي. دغه طريقه څو گټې لري یوه دا، چې که چېرې ولس خپل لومړیتوبونه تعین کړي، نو د دولت کار اسانهېږي. په دې معنا چې که یوه ولسوالي د څښلو اوبه غواړي او دولت ورته سرک قیرکړي، سره له دې چې قیرسړک ډېر مفید دی، خو بیا به هم ولس له دولت څخه نه وي راضي. بله گټه یې دا ده چې ولس به په دې پوه شي چې د یوې پروژې بشپړېدل څومره وخت او پیسو ته اړتیا لري، نو ولس اړ دی چې خپل لگښتونه کم کړي او له پیسو څخه په اغېزمنه توگه گټه ترلاسه کړي. که پیسې دولت پخپل سرمصرف کړي د ولس په زړه کې دا شک پیدا کېږي، چې دا به په سمه توگه لگول شوې وي او که غلاغدی به هم په کې شوې وي.

د لومړیتوبونو په تعینولو کې یوازې د ولس برخه اخیستنه هم بسنه نه کوي، که دولت غواړي، چې مؤثر عمل وکړي، نو په کار ده چې ولس ته د څارنې حق ورکړي. دغه راز څارنې ته ولسي څارنه وایي، چې د دولت د کارونو او دندو په اړه له خلکو څخه په کې منظمې پوښتنې کېږي.

د ساري په ډول، په هره اداره کې چې خلک له دولتي مامورینو سره مخ کېږي، نو مامورین ترې پوښتنې کوي، په لیکلې توگه یې ثبتوي او د ادارې د لا اغېزمنېدلو لپاره یې د ادارې له نورو کارکوونکو سره په غور تر څېړنې لاندې نیسي.

د دې ترڅنګ د ولسي څارنې بل اصل دا دی، چې که چېرې په یوه کلي کې د دولتي ځمکو یا نورو انحصاري امتیازاتو په اړه له ولس سره پوښتنې پیدا شي، نو دولت د ټولنیزو بنسټونو مسؤلین د کمیسونونو په توگه ټاکي او هغوی ته د موضوع د

وي، نو د ادارې کارکوونکي لومړی زړه توري کېږي او بیا ورو ورو ناقانونۍ ته ملاتړي.

دا چې د دولت د مامورینو اصلي دنده ولسي خدمت دی، نو په کار ده چې په بودجه کې ولسي خدمت ته ځانگړې شوې پیسې پروخت هغو ځایونو ته ورسول شي، چې چېرې ورته ضرورت وي. داسې هېوادونه شته، چې له پلازمېنې څخه کلي ته د لېږدول شویو پیسو ډېره برخه نه رسېږي او په لاره کې د مفسدو چارواکو جیبونو ته لوېږي. د دې درغلی د مخنیوي لپاره دولت باید ولس ته د ورکول شویو امکاناتو په اړه کره معلومات ورکړي، چې ولس پوه شي، چې د څومره برخې حقدار و او څومره ورته ورسېده.

۵- د خلکو ونډه اخیستل:

په ډېرو هېوادونو کې ملکي ادارې په یوې مستبدې قوې بدلې شوې دي. په پخواني شوروي اتحاد کې ولس حق نه درلود، چې له چارواکو څخه د چارو په هکله پوښتنه وکړي او برعکس ددوی ټول اعمال په نامناسبه توگه د دولت له خوا تر څارنې لاندې وو.

په همدې ترتیب له فاشیستي جرمني او ایتالیا یې څخه نیولې تر افریقایي او اسیایي دیکتاتورپو پورې ټولو مستبدو رژیمونو به په درواغو د حکومت مشرانو، اتل او ستر شخصیت باله او ادارې به یوازې د حکومت مشرتابه ته ځان مسؤل گانې، خو ولس ته به یې په ډېره سپکه سترگه کتل. په تېرو څلویښتو کلونو کې په اغېزمنو دولتونو کې دې اصل ډېره وده وکړه، چې د دولت د لومړیتوبونو په ټاکنه او د لگښتونو په

دولت عوايد هم له محدودو وزارتونو څخه لاس ته راځي. په افغانستان کې گمرکونه له پخوا څخه لږه عايداتي منبع ده، چې اوس ورسره د مخابراتو او معلوماتي ټيکنالوجۍ پر سکتور وضع شوې ماليه هم يادولی شو، خو په راتلونکي کې به د دې هېواد عوايد وستره سرچينه د معادنو وزارت له خوا ترلاسه شي.

که غواړو چې په ډاډمنه توگه د ولس او دولت ترمنځ اعتماد فضا منځته راشي، نو په کار ده چې ولس او دولت دواړه پوه شي، چې بيت المال د ولس امانت دی او دولت مکلف دی، چې په شفافه توگه ولس ته حساب وړاندې کړي او د خلکو اصلاحي نظرياتو ته غوږ ونيسي او عملي يې کړي.

که څه هم د څارنې پيل له ذکر شويو برخو څخه په کار دی، خو دا د دې معنی نه لري چې په نورو برخو څارنه دې نه کېږي، مگر مهمې برخې تر څارنې لاندې نيول په ولس کې دا باور ټينگوي، چې دولت د اصلاحاتو عملي کولو لپاره ژمن دی او ټينگه اراده لري.

۲- رسمي حساب ورکونه:

په رسمي توگه د حساب ورکولو اصول په درې برخو وېشلی شو. لومړی دا چې په هره اداره کې بايد د محاسبې اصول او مقررات وضع وي، چې په مستنده توگه ټول عوايد او لگښتونه درج کړي او تر څنگ يې د څارنې ځانگړې کمېټې، چې له مسلکي اشخاصو څخه جوړې وي او د دولت په بودجوي واحد کې د څارنې مسؤليت پر غاړه لري موجود دي وي.

دويم دا چې د تفتيش او محاسبې مستقلې ادارې او کميسيونونه،

ارزونې او شفافې څارنې صلاحيت ورکوي. ښه حکومتداري هغه ده، چې خلک په کې برخه ولري، چې ددوی دغه گډون دا باوري کوي، چې خلک د دولت د لگښتونو او عوايدو په باب د دقيقو معلوماتو د ترلاسه کولو حق لري.

معلوماتي ټکنالوجۍ د داسې څارنې کار ډېره اسانه کړې. هغه مهال چې د معلوماتو ټولونې ډېر وخت نيولو، دا څارنه ساده نه وه، مگر اوس د حساب ډېر شمېر جدولونه د سترگو په رڼه کې د نړۍ له يوه گوټ څخه بل ته انتقال مومي. همدا راز د ميليونونو ټليفونونو په شته والي کې دولت په اسانۍ سره د معاشونو او پروژوي لگښتونو په اړه په کم وخت کې معلومات ترلاسه کولی شي. همدا راز کولی شي د ټليفونونو د مراکزو په پرانيستلو له ولس سره نېغ په نېغه تماس ونيسي، چې د لگښتونو د مؤثريت او نه مؤثريت په اړه خپل نظريات وړاندې کړي.

په ذکر شويو پروسو کې د خلکو برخه اخيستل د اداري فساد د مخنيوي تر ټولو غوره لاره ده. که محلي مامورين په دې پوه شي، چې د دولت تر مقاماتو ولسمشر، وزيرانو او نورو پورې د ولس غږ رسېدای شي او هغوی د مکافاتو او مجازاتو د اصل له مخې له دوی سره چلند کوي فوراً خپلو کړو وړو ته تغير ورکوي. د دې لپاره چې ولسي څارنه په يوه کلتور بدله شي لازمه ده، چې له مهمو عايداتي او مصرفي ادارو څخه يې پيل وشي. زما د معلوماتو پر بنسټ محدود وزارتونه او ادارې داسې دي، چې لگښتونه کوي او عوايد لري، مثلاً ۲۰٪ دولتي ادارې ۸۰٪ لگښت کوي.

د دفاع، داخله او پوهنې وزارتونه ډېر لگښت لري. همدا

پرېکړه وروستی پرېکړه ده او دا باور هغه وخت قوي کېږي، چې محاکم له فساد نه خالي شي او په قضاييه قوي باندې د دولت له خوا ستره پانگونه وشي چې په ټولنه کې يې عزت او اعتماد حفظ وي. که چېرې د اجرايي او مقننه قواوو له خوا د قضاييه قوي تعبير يې ومنل شي، نو هېواد ته د دايمي سولې او ثبات په راوړلو کې لويه مرسته کوي.

هـ- زېربنا:

په اسلامي نړۍ کې دولت د زېربنايي بنسټونو په جوړولو او خوندي کولو کې ستره ونډه لرلې ده، څرګند مثال يې د ابو تنظيمول دي. که په تاريخي لحاظ د هرات د هيرود د ابو وېش په پام کې ونيسو، هغه مهال چنګيز د هرات ښار ړنګ کړ او نهري نظام يې له منځه يووړ. اسلامي حکومت له ولس سره لاسونه يو کړل او ړنګ شوی نهري نظام يې بيرته فعال کړ. هرات ته نهري نظام دومره لومړيتوب درلود چې آن مدبر سلاطين يې د مغولو تر دورې وروسته د ويالو په جوړولو پسې راووتل او له ولس سره به يې اوږه په اوږه بېل واهه.

د هرات د ابو عادلانه او عاقلانه وېش د تيموريانو له دورې څخه موږ ته په ميراث پاتې دی او د ابو د خوندي کولو او تنظيمولو نړيواله نمونه ده.

په تېرو ۱۵۰ کلونو کې د امريکا متحدو ايالاتو او اروپايي دولتونو د زېربنا په جوړولو کې ستره ونډه لرله، د مثال په ډول، د امريکا هغه سترې لارې چې د دې هېواد ختيځ او لويديځ يې سره په منظمو شبکو تړلي له ۱۹۵۲ ميلادي کال څخه مخکې نه وې. جنرال ايزن هاور، چې هغه مهال د متحدو ايالاتو ولسمشر

چې ځانګړي صلاحيتونه لري او کولی شي د دولت لوړ رتبه مامورين او د هغوی خپلوان تر څارنې لاندې ونيسي.

درېيم د اجرايي قوي له خوا مقننې قوي ته د حساب ورکولو بهير دی، چې د دولت کابينه د پارلمان غړيو ته حساب ورکړي، ځکه د پارلمان غړي د ولس استازيتوب کوي او لازمه ده چې د ولس په نامه د څارنې حق او وجيبه ادا کړي.

په يوه اغېزمن دولت کې اجرايي قوه په دوامداره توګه مقننه قوي ته حساب ورکوي او دا معلومات د ډله ييزو رسنيو په وسيله ولس ته رسېږي، چې پر بنیاد يې د پارلمان غړي د اجرايي قوي له چارواکو څخه پوښتنې کوي او که چېرې د پوښتنو ځواب د قناعت وړ نه وي، نو اجرايي قوي د مجازاتو د اصل په بنياد خپل وړانديزونه مقننه قوي ته وړاندې کوي او بېرته د خپلو اجرااتو په اړه راپور ورکوي، خو که په قانون کې ستونزې موجودې وي، نو مقننه قوه قانون بدلوي او يا د تعديل په اساس پېچلتياوې لري کوي او که د اجرايي قوي چارواکي ستونزې لري، نو هغوی خپلې ستونزې حل کوي.

په اغېزمنه دولتي ادارې کې د تعادل او توازن اصل ته ډېره پاملرنه کېږي. د سترې محکمې او قضاييه قوي استقلال ساتل د دې اصل ډېر مهم رکن دی، ځکه اغېزمن دولت د قانون د حاکميت پر بنسټ ولاړ وي، نو ځکه په دولت باندې د قانون تعبير او تطبيق د قانونمندی په لحاظ پخپله ډېر لوی څارونکی دی.

په عامه توګه ټول محاکم او په خاصه توګه ستره محکمه بايد د قانون بيانګره وي. ولس بايد کلک باوري شي، چې په ټول هېواد کې د قانون د اعتبار له مخې د سترې محکمې

زېربنا او د ودې امکانات له لاسه ورکړي او که دا وژونکې جگړه نه وای، نو اوس به دې نادره هېواد ۲۴۰۰ میلیاردو ډالرو په اندازه زېربنايي پانگه درلوده.

د زېربنا د جوړولو بله نتیجه دا ده، چې جغرافیه د اقتصاد تر اغېز لاندې راځي او ځایونه د زمان له نظره یو له بل سره نږدې کېږي، مگر جگړې د زمان په لحاظ زموږ د هېواد ځمکه یوله بله ډېره لرې کړې وه، په (۱۳۵۵ هـ ل) کال له کابل څخه جلال اباد ته په درې نیمو او کندهار ته په شپږو ساعتونو کې خلک تلل راتلل، خو په (۱۳۸۳ هـ ل) کال کې برعکس له کابل څخه جلال اباد ته لس ساعته او کندهار ته دوه ورځې لاړه.

د هراړخیزې پراختیا لپاره په زېربنا باندې پانگونه کول ضرور دي، مگر اغېز یې د موخو په ټاکلو او د پلان په عملي کولو پورې تړلی دی. که هدف د دوو ښارونو تر منځ د لارې لنډول وي، نو بیا باید د دواړو تر منځ یوه ډېره لنډه لار انتخاب شي او که موخه د ټولیزې اقتصادي ودې تأمینول وي، نو بیا باید د ښارونو تر منځ پراته ټول کلي هم د دغه مواصلاتي زنځیر په وسیله وتړل شي او دا چې کلي له ښارونو سره د سرکونو په وسیله ونښلول شي، نو څرگنده شوه چې دلته مهمه موخه د کلیو د نښلولو وه، نه د لارې د لنډولو.

د بېلگې په ډول، د سردار داود خان له جمهوریت څخه وړاندې تردې چې د هرات-کندهار سرک پوخ شو، لویه لار د فراه له ولایت څخه تېرېدلې چې د دې ولایت ډېرې مرکزي نقطې یې له هرات او کندهار سره تړلې، مگر کله چې افغان حکومت او روسي انجنیرانو د دغه سرک د پخولو کار پیل کړ، پرېکړه یې وکړه چې لاره باید له دښتې تېره کړي، ځکه چې لنډه وه، خو

وټاکل شو، یو وخت د خپلې ځوانۍ پرمهال له خپلو عسکرو سره په ډېره سختۍ له ختیځه لویديځ ته تللی و. نوموړي پرېکړه وکړه چې دا حیاتي لارې باید په اساسي ډول جوړې شي. ښاغلي ایزن هارډ هېواد مقننه قوه دې ته قانع کړه، چې دا پرېکړه ومني او د میلیاردونو ډالرو په بیه دا لار جوړه شوه، چې له برکته یې اوس ټول هېواد د یوه داسې اقتصادي نظام په لمن کې ژوند کوي، چې په ډېر کم وخت کې خلک خپل تولیدات له ختیځ څخه لویديځ ته انتقالولی شي.

نوموړي دولت په تېرو ۱۰۰ کلونو کې په زېربنا بندونو باندې ډېرې پیسې لگولي دي، چې په نتیجه کې یې د دې هېواد په لویديز کې د اوبه خور اوبه له خپلو سرچینو څخه په سوونو کیلومتره لرې کرنیزې ځمکې خړوبوي. په جاپان او اروپا کې د رېل پټلۍ جوړونه هغه زېربنايي پانگونه وه، چې د دې هېوادونو د ریل سیستم یې ډېر موزون او منظم گرځولی دی. چین د زېربنا په اړه د خپلې دقیقې پلان گذارۍ او لگښت په نتیجه کې وده او پراختیا ومونده.

په ډېرو هېوادونو کې داسې ډېر طبیعي خنډونه شته، چې د اقتصادي حرکت او اداري تنظیم پر وړاندې رامخې ته کېږي، خو د زېربنايي کارونو پر وړاندې د ستونزو لرې کول په دې مهم دي، چې له یوې خوا د یوه هېواد اوسېدونکو ته دا زمینه برابروي، چې تر خپله منځه اقتصادي اړیکې ټینګ کړي او له بلې خوا نړۍ ته د داسې اړیکو لمن پراخه کړي.

په تېرو پانوکو کې موږ افغانستان د زېربنا د تباها کېدو په اړه د نړیوال بانک تخمین ولوست. د بدبختۍ ځای دا دی، چې دې جگړه خپلې هېواد په څو لسیزو کې د ۲۴۰۰ میلیاردو ډالرو په بیه

چې په څرگند او بنسټیز ډول بدیلونه برابر او د هرې سترې زېربنایي پروژې گټې او تاوانونه یوله بله سره پرتله شي، نو په همدې اساس باید په وروسته پاتې هېوادونو کې د دې ظرفیت د ایجاد لپاره ستره پانگونه وشي. که چېرې د یوې زېربنایي پروژې ټول مطالعات د بهرنیو شرکتونو له خوا وشي، نو یو شرکت به د بل له مطالعې نه خبر نه وي او ولس به هم د هغوی له مطالعاتو څخه پوهه نه شي ترلاسه کولی، چې بالاخره جنجالونه هم پېښېدای شي.

د زېربنایي پروژو د مطالعې ظرفیت ته د سترو پروژو اداره وایي. د داسې ادارو مهمې دندې او ونډې دا وي، چې منظمې پروژې تیارې کړي او کله، چې پیسې لاسته راشي په فوري ډول دې ددې تصمیم ونیسي، چې د لومړیتوبونو په رڼا کې کوم نظریات لومړی عملي بڼه غوره کړي.

برېښنا د افغانستان ستره بنسټیزه اړتیا ده او موږ د پرېمانه اوبو په لرلو کولی شو پر ګاونډیو هېوادونو هم خپله برېښنا وپلورو، خو په دې هم باید وپوهېږو، چې که چېرې موږ په کامه، کونړ، کوکچه او پنجشېر بندونو باندې پانگونه کوو په لومړي تخمین کې پرې له ۵۰۰ څخه تر ۱۵۰۰ میلیونو ډالرو پورې لگښت راځي، نو که چېرې له موږ سره د پورتنیو ذکر شویو امکاناتو په اړه بشپړ معلومات، چې د مطالعې پر مهال تیارېږي نه وي، نو په هغه صورت کې تصمیم نیول به یې ځایه کار دی. له دې نه علاوه موږ ونډه او مسؤلیت یوازې د څو سیندونو پر ارزونې نه بشپړېږي، بلکې موږ باید د هر سیند د برېښنا د تولید په اړه منظمه بررسی او دقیق پلان ولرو، چې هر بند مو په یوه ستره طبیعي پانگه بدل شي.

د فراه ولایت ډېرې مهمې سیمې له سړک څخه بهر پاتې شوې، چې په منځمهاله او اوږدمهاله دوره کې یې په اقتصادي لحاظ ډېر منفي اغېز درلود، ځکه فراه منزوي شوه او ښه فرصتونه یې له لاسه ووتل، خو اوس چې د زرنج-دلارام سړک بشپړ شوی هېله ده چې د یوه مهم اتصالي موقعیت په حیث فراه له دغه سړک سره په نښلېدلو یو ځل بیا خپل نوم او شهرت ترلاسه کړي. همدا ډول د سروبي-جلال اباد سړک له غرونو او دښتو څخه تېرېږي خو زړه لاره له سروبي څخه جلال اباد ته د ډېرو کرنیزو سیمو تر منځ تېریدله او چې اوس د دې سیمې خلک پر پاڅه سړک نه دي پراته اړ دي چې د خپلو زراعتي تولیداتو د انتقال لپاره لومړی جلال اباد ته لاړ شي او بیا کابل ته رامخه کړي.

نوله همدې کبله باید زېربنایي پلان گذاري داسې وشي، چې د خلکو پراقتصادي ژوندانه ښه اغېز وکړي. د حلقوي سړک په وسیله موږ ته له ګاونډیو هېوادونو سره نښلېدل خورا حیاتي اړتیا ده، مګر که چېرې همدا سړک زموږ ولسوالۍ او کلي او ولایتونه لکه فاریاب، بادغیس، فراه، پکتیکا، کونړ، بدخشان، بامیان، دایکنډي، ارزګان او نور یوله بله سره ونه نښلوي هېڅکله یو بانظمه اقتصادي ژوند نه شي تأمیندی.

نو ددې لپاره چې د زېربنا سم انتظام رامنځته شي لازمه ده، چې هغو اصولو ته پام وکړو، چې د نړیوالو تجربو پر اساس ډېر بریالي وو، دلته د داسې څو اصولو یادونه کوو:

۱- مطالعاتي ظرفیت:

په عمومي توګه د زېربنایي پروژو ایجاد ستره پانگه غواړي. د دې لپاره چې دا پانگونه په سمه توګه وشي په کار ده،

وې، چې په پایله کې د دې پروژو تمویل وونکي نړیوال بانک او اسیایي پراختیایي بانک داسې مقررات وضع کړل، چې د خلکو د ژوندانه پر وړاندې منفي اغېزې کمې کړي او د هغو خلکو لپاره پر ځای ترتیبات ونیسي، چې د پروژو د تطبیق له کبله یې ژوند یا جایداد په خطر کې و.

په ټولنیز لحاظ د سترو پروژو منفي تاثیرات اوس تر ډېره حده کمېدای هم شي. انجنیران دې ته متوجه شوي، چې پروژې باید په داسې توګه ډیزاین شي چې په ټولنیز لحاظ یې منفي اغېزې کمې وي. د مثال په توګه، که د سترو بندونو ارتفاع کوزه شي د هر متر په کوزېدو یې منفي تاثیرات کمېږي. بله طریقه داسې ده، چې د یوه ستر بند پر ځای څو واړه بندونه جوړ شي، چې د یوې شبکې په وسیله یې بېرته برېښنا راټولېږي او په هماغه اندازه برېښنا تولیدوي. اما په ټولنیز لحاظ یې منفي اغېزې لس ځله تر لوی برېښنا بند کمې دي. بل اصل چې تر ټولو ډېر ګټور ثابت شوی هغه له خلکو سره مفاهمه او په بنسټیز ډول د هغوی د ژوندانه د بهترو لو لپاره ځانګړي اقدامات دي. که چېرې د رشوت او فساد لاس نه وي غځېدلی، نو دولت کولی شي د خلکو پر ځمکو باندې یوه مناسبه بیه کېږدي او کله چې خلکو ته د ځمکو قیمت په لاس ورشي په خوښۍ سره د پروژو تطبیق ته غاړه ږدي. که متضررو خلکو ته داسې ژمنه ورکول شي، چې د پروژې تر بشپړېدو وروسته به دوی هم د ګټو په اخیستلو کې لومړیتوب ولري کېدای شي مخالفت ونه کړي، مګر موږ د یوه هېواد په توګه اړ یو، چې د سترو پروژو د مطالعاتي ظرفیت تر څنګ د هغو د منفي اړخونو په تحلیل هم پوه شوو او خلکو ته تر قناعت ورکولو وروسته هغوی په ګټو

که د نړیوالو متخصصینو له موجودیت نه علاوه موږ د سترو پروژو مطالعات نه شي کېدای، نو په کار ده چې په عاجله توګه پر خپلو خلکو پانګونه وشي چې د داسې مطالعاتو د ترسره کولو وړتیا پیدا کړي او ترمنځ یې کاري تداوم په دوی کې د تطبیق ظرفیت هم غښتلی کړي.

د ارزونې د ظرفیت اهمیت یوازې په دې کې نه دی، چې د لویو پروژو مطالعات وشي، بلکې ډېرې داسې وړې پروژې هم شته چې که داسې ظرفیت ولرو د دې پروژو بیه به د اوسنۍ بیې نیمایي ته راټیټه کړي.

د برېښنا د وړو بندونو ایجاد د ښوونځیو او وړو ادارو تعمیرات د دې پروژو څرګندې بېلګې دي، چې زیاتره وخت د یوه اساسي انسجام او ارزونې په بنیاد نه پلې کېږي، چې له یوې خوا پیسې ضایع کېږي او له بلې خوا ولس ناخوښه وي.

۲- د زېربنایي پروژو د منفي اغېزو مخنیوی:

زېربنایي پروژې په عمومي ډول دوه عمده منفي اغېزې لري، چې کېدای شي داسې پروژې د ډېروخت لپاره وځنډوي او یایې ناکام کړي. د دې پروژو لومړۍ ستونزه ټولنیزه ده.

کېدای شي د یوې سترې زېربنایي پروژې د تطبیق لپاره د خلکو ځمکې ته اړتیا پېښه شي او یو کلی یا ښار له خپله ځایه بې ځایه کېدلو ته اړ ایستل شي.

په شلمه میلادي پېړۍ کې په زیاترو زېربنایي پروژو منفي ټولنیزې اغېزې پرېوتې او خلکو یې پر وړاندې سخت احتجاجونه وکړل، چې لوی مثال یې په هند کې د اوبو د سترو بندونو د جوړولو پر وړاندې د خلکو پراخې احتجاجي مظاهرې

اپارتمانونه د ماشومانو د لوبو د کورکیو په څېر یو په بل پسې ونږېدل، خو تر څنګ یې په څو متره کې یو لږ اپارتمانونه پر ځای ولاړ پاتې شول. کله چې کارپوهانو څېړنه وکړه څرګنده شوه، چې پرېوتې اپارتمانونه د ساختماني مقرراتو له چوکاټه بهر جوړ شوي وو او د قراردادیانو بې کیفیته کار او د مامورینو د اداري فساد له امله درانه ځاني او مالي تاوانونه پېښ شول، مګر هغه تعمیرات چې مستحکم وو د مستحکمو اصولو او قوانینو پر بنسټ جوړ شوي وو مستحکم پاتې شول. دغه مثال دا په ګوته کوي چې په زېربنایي پروژو کې د ساختماني اصولو مراعت کول څومره لوړ حیاتي ارزښت لري.

هغه اشخاص چې په لنډ مهالو ګټو زړه خوشحاله کوي په حقیقت کې په منځ مهاله او اوږد مهاله موده کې هم خپل ځان او هم هېواد والو ته ستر زیانونه وړاوي. یوه ساختماني پروژه، چې په هره اندازه لویه وي په هماغه اندازه په ساختماني اصولو باندې عمل کول ضروري دی.

که په یوه هېواد کې د برېښنا یو بند د ناقص کار له امله وښوېږي، نو منفي اقتصادي اغېز یې د ټول هېواد لپاره مرګونی دی. د دې لپاره چې د یوه هېواد پانګه په زېربنایي پروژو خوندي کړي شي باید د نړیوالو تجربو پر اساس د ساختمان اصول وضع شي، د دولت چارواکي د دغو اصولو په زده کړه سمبال شي او ټول قراردادیان او فني ماهرین ورسره سم اشنا شي او د زړه له کومې بې ومني.

که یو هېواد خپل منظم ساختماني اصول ولري، نو قراردادي دې ته نه اړ کېږي چې د سترو پروژو د تطبیقولو لپاره د خاصو بین المللي بنسټونو او مرستندویانو په اصولو عمل

کې شریک کړو، چې له یوې خوا د خلکو ژوند بهتر شي او له بله پلوه په هېواد کې زېربنا ایجاد کړو.

د زېربنایي پروژو تطبیق د ټولنیزو ستونزو تر څنګ په طبیعي پانګه هم اغېز کولی شي. هره لویه پروژه په یوه طبیعي سیستم باندې اغېزه کوي، چې کله ښه او کله ناوړه وي. کله چې په یوه سیند باندې بند جوړېږي، نو له امله یې د هغه ځای کېان وده نه شي کولی او د کېانو د ودې مخنیوی د یوې طبیعي پانګې په توګه منفي اغېزه ده او د دې منفي اغېزې د مخنیوي لپاره لازمه ده، چې د کېانو د ساتنې په برخه کې د نړیوالو اصولو په اساس ترتیب او تنظیم ونيول شي.

بل منفي اغېز یې د ډبرو له سګرو څخه د برېښنا تولید دی، چې د هوا د ککړتیا لامل کېږي امله او ښو څخه د برېښنا تولید بیا د هوا په څرنگوالي باندې ښه اغېز لري، ځکه د نړۍ د تودوخې درجه ورځ تر بلې تودېږي او کارپوهان وایي چې له باد او لمر څخه د انرژۍ تولید د اقلیم لپاره ډېر ګټور دی. د همدې دلیل پر اساس ځینې نړیوال اصول وضع شوي، چې برېښنا باید له سګرو څخه تولید نه شي، ځکه د نړۍ د اقلیم په تغیر کې ناوړه پایلې لري.

۳- ساختماني کوډونه او مقررات:

زېربنا هغه مهال خاصه ګټه لري چې په دوامداره توګه پاتې شي او د دې لپاره لازمه ده چې په یوه هېواد کې منظم ساختماني کوډونه او مقررات موجود وي او عملي ښه ولري.

د ترکیب په استامبول کې د شلمې پېړۍ په نویمه لسیزه کې ډېره ستره زلزله راغلله او د حیرت وړ وه، چې ډېر لوی

سيالۍ لامل شي او د ښه كيفيت كار په ټيټه بيه ترسره شي. په عملي توگه په ډېرو هېوادونو كې د مناقصې اصول د كثافت او فساد سرچينه گرځي. يوه برخه يې دا وي چې د دولت مامورين له كورنيو او نړيوالو شركتونو سره شراكت كوي او د شخصي گټو لپاره ملي گټې تر پښو لاندې كوي. د اداري فساد بله بڼه داسې وي، چې ډېر شركتونه پخپلو كې يو داسې تړون كوي، چې قيمتونه تر قرارداد اخيستو مخكې وټاكي او په نوبت يې يو يو گټندوی شي، چې دا عمل هم له عامه گټو سره په ټكر كې دی.

بله بڼه يې دا ده چې قرارداديان له دولتي چارواكو سره شريك شي، د احتمالي گټونكو قرارداديانو ادرس معلوم كړي. د زور يا زړه په وسيله يې له ميدانه وباسي. يو مثال يې داسې هم دی چې ډېر قرارداديان قرارداد په سمه توگه لاسليك كړي، خو په نيمايي كې له دولتي مامورينو سره شريك شي او په پټه د قرارداد شرايط بدل كړي.

ډېرې نورې لارې هم شته چې په وسيله يې د قرارداد مناقصې اصول تر پښو لاندې كېږي او دا ډول اعمال هم په سيمه او هم په نړۍ كې ډېر ځله ترسره شوي دي.

د داسې ناجايزو اعمالو د مخنيوي لپاره لازمه ده، چې يو هېواد د مناقصې ټينگ اصول، لوايح او قوانين جوړ كړي او د افرادو په روزنه او ساتنه پانگه واچوي. كه چېرې لس تنه ايمانداره كسان د مناقصې د نظام په راس كې راشي هېواد ته به په ميليونونو ډالره گټه ورسوي.

كه چېرې په كوم مرسته اخيستونكي هېواد كې د مناقصې سم اصول نه وي، نو هلته ټول مرسته كوونكي هېوادونه هريو

وكړي. كله چې نړيوال كار كوونكي يوه ستره پروژه بشپړه كړي، نو په دويم گام كې يې حفظ او مراقبت د ملي بنسټونو په غاړه وي، نو په داسې حال كې د دولت چارواكي مجبور دي، چې د يو ډول اصولو پر ځای مختلف اصول زده كړي او دا د دوی كار پېچلی كوي، نو لازمه ده چې اصول ډېر څرگند او يو ډول وي او په يوه ډول تطبيق شي. زموږ په هېواد كې د څرگندو ساختماني اصولو د نشتوالي نښې يې په حلقوي سړكونو كې ليدل كېږي. د كابل-جلال اباد سړك په يوه معيار، خود كابل-كندهار سړك، دې ته په پام سره چې قرارداديان يې مختلف شركتونه وو، په مختلفو معيارونو جوړ شوی دی.

همدا ډول د هرات-اسلام قلعه او كابل-شمالي او داسې نور ټول سړكونه يو له بل سره غوڅ توپير لري او د مختلفو شركتونو له خوا د مختلفو معيارونو په اساس او بڼو جوړ شوي دي. د دې سړكونو بېلابېل كيفيتونه دا په گوته كوي چې د حفظ او مراقبت او د دوام له كبله نوموړي ټول سړكونه په يوه سټنډرډ نه دي جوړ شوي او په هغه اندازه گټور نه دي، چې يو نوی سړك گټور وي، نو ويلاى شو چې ملت ته له دې كبله هم لازمه گټه نه ده رسېدلې.

۴- د مناقصې يا قرارداد اصول:

د زېربنايي پروژو يوه مهمه برخه د مناقصې يا قرارداد اصول دي.

دا چې زياتره پروژې اوس د خصوصي سكتور له خوا اجرا كېږي، نو په همدې بنياد دولت ته په كار ده، چې د مناقصې داسې اصول وټاكي، چې د شركتونو تر منځ د رغنده

شریکه د شرکتونو د ظرفیتونو ارزونه کوي.

دولت ته هم په کار ده، چې د دې اتحادیې د ظرفیتونو د لوړولو او تخنیکي تقويې لپاره پانگونه وکړي او د اصولو په مراعت کې پرې ټینګار ولري. لکه څرنګه چې باید د دولت پر کارمندانو باندې د مکافات او مجازات اصل عملي شي، د همدې اصل تطبیق پر قراردادیانو باندې هم ضروري دی او د دې تر څنګ له دغه بهیر څخه د خلکو د څارنې پروسه هم ډېره ضروري او مهمه ده.

۲- تدارکات:

په وچه پروت یو هېواد د شرایطو په لحاظ له هغو هېوادونو سره ډېر توپیر لري، چې بحري بندرونه لري. دا ډل هېوادونه سیمه ییزې همکارۍ ته تر بل هر هېواده زیاته اړتیا لري، چې په دې توګه وکولی شي د خپل ضرورت ساختماني مواد په مناسب وخت او لازم کیفیت ترلاسه کړي. که چېرې یې په سمندري بندرونو کې د اړتیا وړ اجناس له یوې تر درې میاشتو پورې تال وڅوري، نو په بازارونو کې یې د اجناسو بیه ډېره لوړېږي، چې په وچه پروت افغانستان داسې ترڅې تجربې کړې دي او د ګاونډیو په بحري بندرونو کې یې په میاشتو میاشتو د اړتیا وړ مواد ځنډېدلي دي.

د بحري بندرونو لرونکي هېوادونه په وچه پرتو هېوادونو سره ډېر توپیر لري او دا توپیر موږ د کابل - پېښور، کندهار - کویتې او هرات - مشهد تر منځ په اسانۍ پرتله کولی شو، په ګاونډیو هېوادونو کې د یوه کیلو متر سړک د قیر کولو بیه ۱۲۰ زره امریکایي ډالره کېږي، مګر زمونږ په هېواد کې د یوه

خپل خپل اصول تطبیقوي، چې په پایله کې ټول قراردادونه د بهرنیو شرکتونو لاس ته لوېږي او ګټه له هېواده بهر ځي، چې په دې صورت کې ملي قراردادیان په وچ ډاګ پاتې وي او زېربنایي پروژې نیمګړې یا هم پر خپل وخت نه پیلېږي.

۵- ملي ساختماني ظرفیت:

د اغېزناکو دولتونو د بریالیتوب یو لامل دا دی چې دوی کولی شي په سمه توګه په زېربنایي پروژو باندې پانگونه وکړي، چې له همدې لارې خپلو خلکو ته کاري موارد ډېر او عامه ګټې تضمین کړي.

څېړنو ثابتې کړې، چې همدا اوس په نړۍ کې ځینې داسې هېوادونه شته چې په مؤثریت سره هم خپل ملي عواید او هم نړیوالې مرستې مصرفوي. په دې هېوادونو کې د ملي ساختماني ظرفیت شته والی د زېربنایي لګښتونو لپاره ضروري شرط ګڼل کېږي. جاپان، سینگاپور، ایرلنډ، اسپانیا، سویلي کوریا، مالیزیا او دوبي د دې هېوادونو غوره مثالونه دي، ځکه دغو هېوادونو د ملي ساختماني ظرفیت د ودې لپاره پانگونه وکړه، څرګند اصول او مقررات یې وټاکل او په همدې توګه یې له خپلو ملي عوایدو او نړیوالو مرستو څخه اغېزمنه استفاده وکړه.

د دې ظرفیتونو د ایجاد لپاره د خصوصي او دولتي سکتورونو تر منځ کلکه همغږي او همکاري لازمه او ضروري ده او ښه لاره یې دا ده چې ټول شرکتونه دیوې اتحادیې په ښه سره راټول شي او یوه منظمه ساختماني ټولنه جوړه کړي، چې د اصولو او مقرراتو د پیروي ټینګه ژمنه وکړي او د کمیت او کیفیت په لحاظ معیارونه وضع او د اخلاقي اصولو له مخې ورته پابند پاتې شي. همدا ډول یوه اتحادیه به له دولت سره په

سرکونه له ۷ څخه ۱۰ تنه وزن ته جوړ شوي دي، که چېرې دا په مقرر ډول تعقيب شي، موږ به له ستر تاوان څخه خلاص يوو او که دا اصول په پام کې ونه نيول شي او لکه اوس چې له بده مرغه له ۵۰ تنو نيولې ان تر ۱۰۰ تنو پورې بار کړې لارې زموږ پر سرکونو را روانې دي او سم حفظ او مراقبت يې نه کېږي نو موږ اړ يوو، چې ۷ کاله وروسته دا سرکونه له سره اباد کړو، چې دا ډېر ستر تاوان دی. که څه هم د لاريو څو خاوندان د درنو بارونو راوړلو له کبله څو روپۍ پيدا کوي، خو د ولس لپاره يې زيان په دقيق ډول تر ميليونونو ډالرو رسېږي.

په بې اغېزې او ناکامو دولتونو کې همېشه يا د حفظ او مراقبت بودجه پر وخت نه رسي او يا هم دا مهمه برخه په بودجه کې نه داخليږي، چې په پايله کې يې د ولس ستر زېربنايي بنسټونه له منځه ځي. لکه د برېښنا بندونه، چې يوه پرزه يې خرابه شي په لومړي سر کې يې قيمت ښايي شل زره افغانۍ وي، خو که جوړه نه شي نو د فشار په نتيجه کې نورې پرزې هم له کاره لوېږي او بيه يې لکونو او بالاخره ميليونونو ته لوړه شي، چې د ولس ملا ماتوي. اغېزناک دولتونه دې برخې ته کلکه پاملرنه کوي او د ساتنې او څارنې په نتيجه کې د ولس له زېربنايي پانگې څخه د اوږدې مودې لپاره گټه اخلي.

که د دولت په دې برخه باندې دقيق فکر وکړو دا په گوته کېږي، چې د افغانستان په څېر د يو غريب هېواد لپاره د ساتنې او څارنې برخه خورا مهمه ده. دولت اړ دی، چې د دې برخې د انسجام لپاره داسې اصول وټاکي، چې زموږ له اوسنيو شرايطو سره اړخ لگوي. په دې فصل کې مو اصل اصول طرحه کړل خو په راتلونکي فصل کې به د کار د پيدا کولو او د زېربنا د ترتيب په

کيلومتر سړک د قير کولو بيه له څلورو لکو ډالرو هم اوږې، نو دا چې له موږ سره د نړۍ مرستې کمې دي او که موږ د زېربنايي پروژو بيه راټيټه او کيفيت لوړ نه کړو دا مرستې زموږ د اساسي اقتصادي بدلون سبب نه شي گرځېدای.

۷- حفظ او مراقبت:

دا هغه برخه ده چې د هرې کچې اشخاص يې په اهميت پوهېږي. د ساري په توگه، که چېرې يو بزگر ځمکه وکړي او بېرته يې په سمه توگه خشاوه، او به خور او نوره لازمه څارنه ونه کړي، نو به له شکه به يې د پټي حاصل هغومره نه وي، چې توقع ترې کېدی شي او که يو مالدار د خپلو څارويو سمه پالنه او روزنه ونه کړي، نو يا به خوار ډنگروي او يا به يې ترې لېوان وځوري.

همدارنگه تر څټين بام لاندې او سپدونکي خلک اړ دي، چې د موسمي بارانونو تر ورنښت د مخه خپل بام اخېر کړي او که داسې ونه کړي يا به پرې را ولوېږي او يا به يې سر له بارانه نه پټېږي.

زېربنا د ټول ولس شريکه پانگه ده. کله که سرکونه خراب وي ټول سرتېکوي، چې په سمه توگه اقتصادي فعاليتونه نه شي تنظيمولی. د ترانسپورت بيه لوړه وي، توليدي او سوداگريز اموال په اسانۍ سره انتقال نه مومي او وسايط يې د ډېرو عوارضو پېښولو له کبله تاوانونه کوي. برېښنا هم داسې زېربنا ده چې که نه وي، تاوان يې ټولو ته يو ډول دی. د ساتنې او څارنې ستر اهميت دا دی، چې د اصولو په تعقيب سره ډېرې لويې پانگې له خطر څخه نجات پيدا کوي او تر ډېره وخته ترې گټه اخيستل کېږي، چې مثال يې سړک دی. زموږ زياتره

شو، هدف يې دا دی چې د مختلفو ولايتونو، ښارونو، کمپنيو او شرکتونو او يا د ټول هېواد په کچه خلک راټولېږي او د هېواد راتلونکي انځور وړاندې کوي او په دقت سره خپل اوسنی حالت له راتلونکي انځور سره پرتله کوي، چې وپوهېږي د دوی د مستقبل د موخو د بشپړولو په لاره کې د دوی حال کوم خنډونه لري، چې د هغو موخو مخنيوی کولی شي او کله چې دا خنډونه ورته معلوم شي، نو د لرې کولو لپاره يې د ظرفيتونو ايجاد ته ملا تړي او منځمهاله موخو ته د رسېدو لپاره يې څرگندې نتيجې ته رسېږي.

ډاکټر مهاتير له شل، شل څخه يو بل هدف هم درلود، نوموړی د سترگو ډاکټرو او د سترگو په طبابت کې د شل، شل اصطلاح دا معنی افاده کوي چې بويه دواړه سترگې په بشپړه توگه کار کوي او هغه څوک چې د شل، شل ليد توان لري عينکو ته اړتيا نه لري، معنی دا چې روښانه ليد د يوه هدف د تعين لپاره ډېر اړين دی، چې يوه ټولنه په نظم او تقوا سره د هغې موخې د عملي کولو لپاره څرگند معيارونه ولري او په اگاهانه توگه وپوهېږي چې څرنگه د هدف د لاس ته راوړلو لپاره حرکت کوي.

موږ هم د يوې ټولنې په حيث د بشري پانگې د رامنځته کولو لپاره داسې يوه څرگند پلان ته اړتيا لرو او که په همداسې شدت کار ونه کړو په عمومي توگه به د ولس او په ځانگړې توگه به مو د ځوان نسل استعداد ضايع کړی وي. که موږ غواړو چې د بهرنيو سلاکارانو شمېر چې د مرستو لويه برخه د دوی په معاشونو او لگښتونو له هېواده وځي کم کړو، نو په کار ده چې پر خپلو ځوانانو پانگونه وکړو او د خپل کور څښتنان شو او په

اړه يولي وړاندیزونه وکړو.

و- بشري پانگه:

اوسنی اقتصاد د علم پر ته داب ولاړ دی، د ښې کریم (ص) مبارک حديث دی چې فرمایي: (د علم طلب وکړئ ولو که په چين کې وي). د مخه مو په عباسي او غزنوي دورې کې د علم د ودې او پراختيا په باب معلومات وړاندې کړي دي. د پورتنی مبارک حديث په رڼا کې هغوی د نړۍ علوم راټول او بېرته يې د نړۍ ډېرو برخو ته ورسول، خوله بده مرغه په راوړوستو وختونو کې اسلامي حکومتونو پر خپلو خلکو لازمه پانگونه ونه کړه او د دې نتيجه دا وه چې ورو، ورو يې دولتونه بې اغېزې او له اغېزناکو دولتونو سره يې ورځ تربلې توپير په زياتېدو شو او د اسلامي نړۍ زياتره خلک له ثروتمندو څخه په بې ثروته خلکو بدل شول، چې بشري پانگې په کې د پام وړ وده ونه کړه، مگر يواځينی اسلامي هېواد ماليزيا. و چې د بشري پانگې په اهميت پوه شو او په دې برخه کې يې له خپل ولس سره ډېر کار تر سره کړ، د ماليزيا د مشر (ډاکټر مهاتير محمد) دومداره هڅې د دې باعث شوې، چې په دېرشو کالونو کې ماليزيا له يوه فقير هېواد څخه په امير او سرمايه دار هېواد بدل کړي. د ډاکټر مهاتير پياوړی ابتکار دا و چې د شل، شل (۲۰-۲۰۰) پلانونه يې ترتيب کړل.

ډېر خلک د شل شل تعبير داسې کوي، چې دا د شل ميلادي کال دی، يعنې په کومو ولايتونو او ښارونو کې چې د شل پلان خبره مطرح ده، هدف يې د شل ميلادي کال منځمهاله موخې دي. دا پلانونه چې لومړی يې په ماليزيا کې اساس کېښودل

پوهنتونونه او د لوړو زده کړو نور تاسیسات باید یا له نړۍ او یا هم کم له کمه د سیمې له هېوادونو سره د سوبې په لحاظ سیالي وکړي.

په ۲۰۰۵ کال کې چې ما د کابل پوهنتون له محصلانو سره درې میاشتني بحث درلود، ټول د دې غوښتونکي وو، چې د عالي تحصیلاتو د ظرفیت لوړولو لپاره دې ځینې اصول وضع شي، چې پر اساس یې دا څرگنده وي چې افغانستان په راتلونکو ۱۰ او ۲۰ کالونو کې کوم ډول ظرفیتونو ته اړتیا لري او د اقتصادي ودې اساس یې په کومو سکتورونو باندې ولاړ دی. کله چې دا اصول روښانه شي، نو بیا به د اړتیا او ودې د پلانونو په اساس په پوهنځیو کې تقسیمات صورت ونیسي. دا باید جوتنه شي چې کوم پوهنځی باید یو له بل سره گډ شي او کوم پوهنځي دې نوي رامنځته شي؟ کوم ډیپارټمنټونه دې د پوهنځي کچې ته لوړ شي او کوم پوهنځي دې د ډیپارټمنټ کچې ته راوړل شي.

د مثال په توګه، افغانستان اړتیا لري چې د کمپیوټر داسې پروګرامونه جوړ کړي چې زموږ له شرایطو سره برابر وي، نو د دې مسلک لپاره دې یا داسې ډیپارټمنټونه جوړ شي چې دا ظرفیت په همدې هېواد کې ایجاد شي او یا دې داسې څو پوهنځي منځ ته راشي چې دا کار سر ته ورسوي.

همدارنگه د یوه داسې اسلامي پوهنځي جوړول حیاتي دي، چې وکولی شي افغانان د ځلانده اسلامي تمدن له پېژندګلوي سره پوره اشنا کړي.

زموږ د پوهنتونونو یوه بله ډېره غټه ستونزه دا ده، چې نصاب یې یو ډول نه دی، د انجنیري پوهنځي نصاب امریکایي

دې مورد کې د اغېزمنو هېوادونو له تجربې ګټه واخلو او پر بنا یې د خپل هېواد د راتلونکي انځور په اړه یوې سراسري ملي اجماع ته ورسېږو، چې په بنسټیزه توګه خپلې موخې تعین کړو. په دې اړه ځینې اصول په لاندې ډول تشریح کوو:

۱- د لوړو زده کړو اهمیت:

اداره، اقتصاد او مدني ټولنه هر یو په ځانګړې توګه مدیریت، تخنیکي پوهې او مشرتابه ته اړتیا لري، او دا پوهه یې له دې چې په یوه هېواد کې د لوړو زده کړو داسې بنسټونه چې نړیواله سويه ولري نه رامنځته کېږي.

په پخوا زمانو کې مواصلاتي امکانات دومره پرمخ نه وو تللي، چې د اسیایي هېواد یو پوهنتون د امریکا یا اروپا له کوم پوهنتون سره نېغ په نېغه تماس ونیسي، نو ځکه دولتونو د لوړې پوهې د حصول لپاره خپل ځوانان دغو هېوادونو ته لېږل چې داسې ظرفیتونه پیدا کړي چې نه یې لري. دا طریقه په هغه وخت کې مناسبه وه، مګر تاثیر یې ډېر کم و، ځکه په شپېتمه میلادي لسیزه کې افغان حکومت د ګوتو په شمېر ځوانان بهر ته د زده کړو لپاره ولېږل، خو د دې برعکس د کابل پوهنتون د انجنیرۍ پوهنځي چې د امریکا له لوړو پوهنتونونو سره توامیتونه درلودل په همدې هېواد کې ګڼ شمېر محصلان وروزل.

اوسمهال د نړۍ شرایطو تغیر کړی او بدبختانه هغه افغانان چې بهر ته د زده کړو لپاره ځي، په کم تعداد کې بهر ته راستنېږي، اکثریت یې په هماغو هېوادونو کې پاتې کېږي او بیا هېواد ته نه راځي.

اوسمهال زموږ بحث پردې دی، چې زموږ د هېواد

هویت په دې پېړۍ کې د دې معنی نه لري چې بویه د دې هېواد واره قومیتونه له منځه ځي، بلکه د دې برعکس زموږ کلتوري شتمنۍ زموږ د ملي یووالي قوي بنسټ جوړوي، ځکه چې د دې شتمنیو په پیاوړتیا کې به هر افغان هم پر خپل افغاني هویت افتخار کوي او هم به په دې باوري وي، چې د ده مورنۍ ژبه محفوظه او د احترام وړ ده. د دې تر څنګ باید د افغانستان پر نورو ژبو هم څېړنې وشي او د اساسي قانون د هدایت مطابق دې د لوړو زده کړو بنسټونه په دې اړه لازمي هڅې وکړي. لوړې زده کړې باید انسان په درې صفاتو وروزي:

اول دا چې یو انسان باید د لوړو زده کړو په حصول کې د یوه اسلامي او ملي هویت نمونه او مثال جوړ شي، ځکه که یو انسان ډېره لوړه تخنیکي پوهه ولري، خو که له اسلام څخه ناخبر او په قومي تعصب کې غرق وي، نو څه فکر کوئ چې هغه به د یوه ملت او هېواد لپاره څه خدمت وکړي؟

دویم دا چې انسان ته دې تخنیکي پوهه وښيي چې له دې لارې هم خپل ځان ته روزي وگټي او هم هېواد ته خدمت وکړي.

دریم اصل دا دی چې یو تعلیم یافته انسان باید د یوه وطنوال په حیث د خپلو هېوادوالو پر وړاندې تر نورو ډېر خپل و جایب وپېژني او عمل پرې وکړي، ځکه لوړې زده کړې زموږ په هېواد کې د ولس په پیسو تأمینېږي، نو ځکه تعلیم یافته ځوانان اړ دي چې د ولس خدمت وکړي او لازمه ده، چې په ډېره ایماندارۍ دا پور پرې کړي. تر ټولو مهمه دا ده چې موږ ډېر څه له لاسه ورکړي او اوس زموږ ځوانان مجبور دي، چې په یوه وخت کې ملت، دولت او اقتصاد درې واره په پښو ودروي او کله چې دا درې مسؤلیتونه پر مخ بیایي، نو په کار ده چې درې

دی او د اقتصاد پوهنځي نصاب یې په زاړه جرمني سیستم عیار شوی دی او په همدې ترتیب د نورو پوهنځیو نصابونه هم په نورو سیستمونو پورې اړه لري.

که موږ غواړو چې د مالیزیا په څېر د راتلونکي لپاره منظم پلان ولرو، نو د عالي تحصیلاتو نصاب باید په داسې توګه جوړ شي، چې ټول پوهنځي په مشترکه توګه وکولی شي د محصلانو تر منځ ملي روحیه، ملي ژمنه او کاري کفایت ایجاد کړي. دا چې په لېسو کې زموږ متعلمین په لازمو امکاناتو سمبال نه دي، دې ته ژور فکر په کار دی او زما په نظر باید یو کال د دوی لپاره اساسي طبیعي علوم، لیکوالي، کمپیوټر، ژبې، تاریخ او کلتوري زده کړې په پام کې ونیول شي.

له بهر څخه د طبیعي علومو لپاره اوس د بعید درس یعنې په لاین زده کړه باندې ډېر کم لګښت راځي، خو ټولنیزې او کلتوري زده کړې په خپلو ژبو او هېوادني تاریخ باندې د نه پوهېدو په صورت کې نه شي حاصلېدی، نو په همدې دلیل پر پنځو ژبو باندې له کلتوري لحاظه پانګونه کول ډېره ضروري ده، پښتو، دري، ازبکي، عربي او انګریزي، هغه ژبې دي چې د پورتنیو موخو د ترلاسه کولو لپاره پرې پانګونه حیاتي ده. موږ د یوه نوي نظام په توګه د ډېرو قوانینو لیکلو ته اړتیا لرو او د قانون د لیکلو لپاره اړیو چې په هېواد کې د عربي ژبې پیاوړي مراکز ولرو، چې له یوې خوا د دیني زده کړو د حصول او له بلې خوا د قانون د لیکلو لپاره یواځینی منبع ده.

همدا ډول پښتو، دري او ازبکي زموږ د هېواد درې عمده ژبې دي او د ملت جوړولو د پروسې عملي کېدل دا غواړي چې په دغو دریو ژبو اساسي پانګونه وشي. د واحد افغان ملي

لوړو زده کړو په خوا کې دا وخت د هغو دوه کلنو کالجونو جوړولو ته هم شديده اړتیا لرو، چې کولی شي د کرنې، اوبو او برېښنا په برخه کې د هېواد په هر ګوټ کې کاري ظرفیتونه لوړ او ګڼ شمېر ځوانان وروزي. نړیوالو تجربو ثابته کړې، چې داسې دوه کلن تخنیکي بنسټونه د کرنې، صنعت او خدماتو د پراختیا لپاره ډېر ګټور ثابت شوي دي.

۲- د مېرمنو د زده کړو اهمیت:

د اسلام په سپېڅلي تمدن کې مېرمنو ډېر ځلاند رول لوبولی دی، حضرت خدیجة الکبریٰ (رض) لومړنۍ مېرمن وه، چې د اسلام پر مېن دین مشرفه شوه. حضرت عایشه صدیقه (رض) لومړنۍ مېرمن وه، چې د نبوي احادیثو په انتقال کې یې ستره ونډه واخیسته او حضرت بي بي فاطمة الزهرا (رض) د نبی کریم (ص) لور بي بي هم د اسلام له هغو عالي مېرمنو څخه ده، چې ډېرې کارنامې لري.

په غربي نړۍ کې ښځو یوازې په شلمه پېړۍ کې د دې اختیار ترلاسه کړ چې د ملکیت حق ولري، خو څوارلس سوه کاله وړاندې یوه مسلمان مېرمن د مکې د ښار ستره سوداګره وه. بي بي خدیجه (رض) د اسلام په لومړي پړاو کې د حجاز له ټاپوګانو څخه خپل سوداګریز مالونه د نړۍ نورو امپراتوریو ته لېږل. همدا راز په تیموري عصر کې ملکې ګوهرشاد ډېر لوی جايدادونه لرل، چې د عامه تاسیساتو د جوړولو لپاره یې خپل ډېر جايدادونه وقف کړل. د هندوستان په سلطنتي دوران کې سلطان رضیه په دې وتوانېده چې د درباریانو پر وړاندې د اولوالامر په توګه ودرېږي. د امیر دوست محمد خان خور د

واړه پوهې یې حاصلې کړې وي. د داسې یو نصاب ایجادول اړین دي، چې یو انجنیر د ملت په جوړولو وپوهوي او همدا ډول یو ادیب ته د اقتصاد د جوړولو طریقې ورزده کړي، چې ملت په راتلونکو سلو کلونو کې د دې نصاب روښانه پایله وويني، نو ځکه باید د اوسنیو عالي تحصیلاتو په محتوا کې اساسي بدلون راشي.

د هېواد ټول پوهنتونونه باید په بنسټیزه توګه سمبال شي، چې د اوسنیو مواصلاتي امکاناتو پر مټ د نړۍ له معتبرو پوهنتونونو سره وتړل شي او محصلان وتوانېږي، چې د هغو پوهنتونونو له امکاناتو څخه ګټه واخلي.

د شپې پوهنځي باید د فعال حرکت په نتیجه کې د ورځې د پوهنځیو په څېر ټول امکانات ولري، ځکه د دولت هغه کارمندان چې د جګړو له کبله ورته د لوړو زده کړو زمینه نه وه برابره شوې باید په اساسي توګه زده کړې ترسره کړي.

د لېسو هغو فارغانو ته چې پوهنتونونو ته یې د داخلېدو چانس نه دی ترلاسه کړی، باید بعید درسونه (په لاین زده کړه) پیل شي او د بانظمه کارکوونکو له خوا دا ترتیب پر مخ یووړل شي، که ځوانان ثابته کړي چې معیارونه یې پوره کړي، پوهنتون باید شهادتنامې ورکړي.

د پوهنتونونو نصاب باید په دوو، څلورو او شپږو کلونو تقسیم شي، چې زیاترو ځوانانو ته هم د زده کړې او هم د کار کولو زمینه برابره شي. دوه کلن پروګرامونه ډېر مهم دي او د تخنیکي مدیریت هغه پوهه په کې ترلاسه کېدی شي، چې د پروژې اړتیا ده. د دې تر څنګ باید شپږ کلن پروګرامونه هم رامنځته شي چې د ماسټرۍ اخیستو لپاره مهم دي، خو موږ د

دا چې د اسلام په مبارک دین کې د ښځې ملکیت خوندي دی، نو اوس اصلي مسئله د حقوقو نه، بلکې د امکاناتو برابرول دي. په ننني ژوند کې د روزی گټل له ښځو او نارینه وو دواړو څخه غواړي چې کار وکړي، خو له علمي او تخنیکي پوهې څخه علاوه کار کول ناممکن برېښي، که برېښنا تولید شي په اسانۍ سره د وړو نجونو او هلکانو لپاره د ټلويزيون له لارې داسې پروگرامونه جوړېدای شي، چې د هغوی تخنیکي پوهې ته وده ورکړي، برېښنا یوې مور ته هم د دې زمینه برابروي، چې خپل ماشومان په سمه توگه وروزي. که چېرې اخلي پخلی، د کالیو مینځل، د کور جارو کول او نور کارونه چې اوس یې مېرمنې په لاسونو کوي د برېښنا په وسیله ترسره شي، نو مېنډې به ډېر وخت وسپموي چې له خپلو اولادونو سره کار وکړي. همدارنگه د مالونو ساتنه، د مېوو وچونه او لاسي کارونه ټول د مېرمنو ځانگړي وظایف دي، چې کورنۍ ورته اړتیا لري، خو له دې کارونو څخه مېرمنې په مستقیمه توگه عایدات نه شي ترلاسه کولی. که غواړو چې د کلیو او ښارونو مېرمنو ته په اساسي ډول عایدات په لاس ورشي، لازمه ده چې په دغو ټولو امورو کې د دوی تخنیکي روزنې ته زمینه برابره کړو.

دا چې په کلتوري لحاظ زموږ مېرمنې نه شي کولی له کوره ووځي او بهر له نارینه وو سره یو ځای کورسونه تعقیب کړي، نو د اوسنیو تخنیکي امکاناتو پر مټ اوس دا چاره ډېره اسانه شوې او د ټلويزيون له لارې هم داسې ډېر امکانات برابرېدی شي، چې د ښځو د تخنیکي ظرفیت په لوړولو کې مرسته وکړي او یا دا چې په کلتوري چوکاټ کې ورته د چټکو زده کړو داسې

افغان ـ انگلیس تر هغې جگړې وروسته چې د دې ورور یې له واکه لرې کړ او هند ته یې ولېږه، وکولی شول چې د غازیانو په تشویق او تمویل کې لویه برخه واخلي.

د روښاني نهضت وروستی رهبره بي بي عاليه وه، چې په کلونو یې مغول تر فشار لاندې ونيول او په دې یې قانع کړل چې د دې کورنۍ ته لوړ منصبونه ورکړي.

دا چې په ځلانده اسلامي تمدن کې د مېرمنو د زده کړې اهمیت څرگند شوی اوس نوره نړۍ هم په دې عقیده ده چې که مېرمن زده کړه ونه کړي ټولنیزه پراختیا ناشونې ده. په پراختیایي بنسټونو کې اوس دا خبره یوه مقوله گرځېدلې چې وایي که یو هلک با سواده شي یو نسل ورسره تغیر کوي او که نجلۍ با سواده شي کم له کمه پنځه نسله ورسره مثبت تغیر کولی شي. ځکه مور د اولاد په روزنه کې تر ټولو مهمه ونډه لري او خپل بچي ته له شیدو سره د پوهې او معرفت مینه ترزیقوي. مور خپل ماشوم ته ژوند ښيي، اوبه، جامې او راشه درشه یې تنظیموي.

کله چې مور نیا شي، نو بیا لمسیو ته لارښوونه کوي او که ژوندۍ پاتې شي تر دریم نسله ټول کور پالي، خو دا حقیقي خبره ده چې تر پنځم نسله پورې یې ډېر تاثیرات پاتې وي.

که اړتیا پېښه شي یوه مور له یوې خوا خپل اولاد ته ډوډۍ هم گټي او له بلې خوا یې سم مدیریت هم کوي. د یوه کورني کلتور په حیث مور همېشه د نسلونو په خاطراتو کې ژوندۍ وي او همدا دلیل دی، چې په یوه اسلامي او افغاني کورنۍ کې د مېرمنو او نارینه وو تر منځ په متقابل احترام ولاړ اړیکي قایم وي.

چې مېرمنې د ژوند په هغو ټولو څانگو کې، چې دوی یې غواړي او هېواد ورته اړتیا لري، لازمه برخه واخلي. مګر په روغتيايي چارو کې د مېرمنو ونډه ډېره حیاتي ده، ځکه مېرمنې او ماشومان په لویه پیمانه ناروغۍ لري.

د مېرمنو د پوهې بل ډګر مارکیتینګ یا بازار موندنه ده، چې لاسي کارونه، مالداري او زرګري په کې د مېرمنو د عمده عایداتي سرچینو په توګه یادولی شو.

افغانه مېرمن د دې وړتیا لري چې د نړۍ د بل هر هېواد د مېرمنو په څېر تخنیکي ظرفیت پیدا کړي، خو که چېرې د مارکیت د پیدا کولو سم ترتیب ونیول شي، د دوی لاسي زیار او زحمت به ډېره ښه نتیجه ورکړي او خپلې کاري بېلګې به د نړۍ ټولو بازارونو ته ورسوي، خو دا خبره د یادولو وړ ده چې په اوسنیو شرایطو کې دا ظرفیت او انتقال یې بیا هم په برېښنا، کمپیوټر او ټیلیفون پورې تړلی دی.

۳- تخنیکي پوهه:

موږ په خپل هېواد کې له عجیبو ناخوالو سره مخامخ یوو. له یوې خوا په میلیونونو انسانان د کار په تلاش ګاونډیو هېوادونو ته روان دي او له بله پلوه په پلازمېنه او ځینو ولایتونو کې د عادي تخنیکي کارونو لپاره د همسایه هېوادونو وګړي استخدا مېږي.

هر څوک چې کور، مارکیت، او هوټل جوړ کړي، ژر پوهېږي چې د ساختمان تر جوړېدو وروسته باید وخت پر وخت د ساختمان او په کې د کارېدلو وسایلو ترمیم وشي او په دې توګه موږ هر کال په میلیونونو ډالر پانګه ضایع کوو، خو زموږ

کورسونه جوړ شي چې مېرمنې وروزي.

د مثال په ډول، په بامیان ولایت کې د روغتیا په برخه کې یوې افغانې ډاکټرې ډېره بریالۍ تجربه ترسره کړه. له بده مرغه په هېواد کې د زوکړې پر وخت موږ ډېر ځله مور او ماشوم له لاسه ورکوو او د ناوړه صحي چاپېریال او لازمو امکاناتو نه لرل ډېر وخت د پنځه کلنۍ مودې ماشومان هم تلف کوي. یوه افغانه ډاکټره و توانېده چې د یوه کلي میندې او ځوانې ګانې یې یوه ځای ته راټولې کړې، له دوی سره یې پر له پسې د زوکړې پر مهال د مور او ماشوم په اړه خپلې تجربې شریکې کړې. کله چې سپین سرې مېرمنې د دغو موضوعاتو په اهمیت پوه شوې خپلو لویو او ننګیانو ته یې اجازه ورکړه، چې ټولې لارې شي او له نږدې څخه په موضوعاتو ځانونه پوه کړي. د دغو ګټورو بحثونو په نتیجه کې داسې پروګرامونه وضع شول، چې د میندو او ماشومانو د مړینې کچه یې راټیټه کړه او د ځوانښو او ننګیانو د ترمنځ د دغو پروګرامونو په وسیله مناسبات هم بهتر شول.

له تخنیکي تعلیماتو علاوه په لېسو او پوهنتونونو کې پېغلونو نجونو ته د داسې زده کړو ترتیب په کار دی، چې په پورتنیو مواردو کې ترې ګټه واخلي او وکولی شي ښې استادانې وي.

په ۱۳۸۵ کال کې په کابل پوهنتون کې د ښځینه محصلانو ۲۰٪ سلنه وه او په ۱۳۸۸ کې د ځینو تخمینونو پر بنیاد ۳۰٪ ده، خو موږ باید د یوې سالمې ټولنې د رامنځته کولو لپاره په ډېره بېړه دا سلنه ۴۰ او بیا تر پنځوسو واړوو، خو مسئله په دې هم نه حل کېږي چې یوازې سلنه لوړه شي، بلکې کونښن په کار دی

۴- منځنۍ زده کړې:

د یوې ټولنې د اقتصادي پرمختګ معیار په منځنیو زده کړو پورې تړلی دی.

هر څومره چې یو هېواد وده کوي په هماغه کچه په کې لومړی د منځنیو زده کړو او بیا د لوړو زده کړو اهمیت را څرګندېږي. زموږ د منځنیو زده کړو نصاب باید هم زموږ د لنډمهالو، منځمهالو او اوږد مهالو شرایطو سره سم او هم د نړیوالو تجاربو په اساس رامنځته شي، چې درې برخې په کې ډېرې مهمې دي.

لومړۍ دا چې د ملي او اسلامي هویت تهداب په منځنیو زده کړو کې ټینګښت مومي. ځکه د یوه ځوان احساسات په همدې وخت کې لوری پیدا کوي، چې د دې لوري ځینو دریځونو ته بیا په اسانۍ تغیر نه ورکوي، نو لازمه ده چې په همدې وخت کې په نصاب کې ملي او اسلامي هویت په روښانه توګه منعکس شي او ځوانانو ته د هویت په برخه کې د مؤثرې څېړنې او ودې زمینه برابره شي.

دویم دا چې نړیوالو تجربو بنودلې، چې د منظم عقلاڼي فکر تهداب الجبر او ریاضي علوم دي، نو د مخه مو ویلي چې د دې علومو په تکامل کې اسلامي پوهانو ستره ونډه درلوده او دا چې موږ یو ځل بیا دا علوم حاصل کړو د منځنیو زده کړو په نصاب کې ورته مهمه ونډه ورکول په کار دي.

په درېیم قدم کې تخنیکي پوهه هغه وسیله ده، چې کولی شي د منځنیو زده کړو یو فارغ د ټولنې با اهمیت غړی کړي او په نصاب کې د تخنیکي پوهې شمولیت د ښوونځي فارغ ته دا

په هېواد کې په تخنیکي تعلیماتو اساسي فکر نه دی شوی او ضروري تخنیکي مهارتونه اوس هم یو شاګرد له استاد څخه په کلونو وروسته زده کوي. نجاري، نلډوانی او معماري لا تر اوسه هم پلارنۍ پېشه ګڼل کېږي او دا چې په تېرو جګړو کې داسې مهارتونو ته اړتیا نه وه، نو ځکه یې د ماهرینو شمېره هم کمه ده.

مګر اوس له نېکه مرغه د دغو لنډمهالو تخنیکي مهارتونو د روزنې لپاره یوه ډېره بریالۍ نړیواله تجربه شته، چې په شپږ میاشتو کې کېدای شي په لکونو کسان وروزل شي او بیا بیا ورته د داسې تعلیماتو زمینه برابره شي. څرنگه مو چې د ماشومانو او مېرمنو د زده کړو په باب وویل همدا ډول حرفوي تعلیمات د ټلو یز یون له لارې هم په اسانۍ زده کېدای شي، خو دا خبره مهمه ده چې له دې کارګرانو څخه دې په شفاف ډول د ازموینې اخیستو طریقې برابره شي او د لومړۍ څخه تر پنځمې درجې دې ورته سندونه ورکول شي، چې بیا د یوه ساختمان مالک په اسانۍ وپوهېږي، چې د استخدام شوي کارګر سوبه څومره او په بدل کې یې باید څومره مزدوري ورکول شي.

تخنیکي پوهه یوازې په لومړیو عملي کارونو نه تر لاسه کېږي، ځکه له حسابدارۍ څخه نیولې د وړو پروژو تر مدیریت پورې ټول بهیر تخنیکي روزنه غواړي.

که موږ غواړو چې دا اړتیا پوره کړو، نو لازمه ده چې په لومړي ګام کې له نهم ټولګي څخه تر دولسم ټولګي پورې ډېر شمېر تخنیکي ښوونځي ولرو او د پوهنتونونو په چوکاټ کې داسې دوه کلن پروګرامونه ولرو، چې ډېر استعدادونه د دې کارونو د ترسره کولو لپاره په سمه توګه وروزي.

تر څنگ دا خبره هم مهمه ده، چې ماشوم په څه ډول محیط کې ژوند کوي. پخوا چې به د کلیو هلکان په ښاري پوهنتونونو کې وروزل شول، نو بیا به کلیو ته نه ستنېدل، ځکه کلیو د ژوندانه پر ابتدايي اسباب درلودل او هلکان به په ښارونو کې مېشتېدل. اوس موږ ته په هېواد کې د متوازن انکشاف راوستل لازمي دي او موږ باید په هغو سیمو باندې چې په تاریخي لحاظ یې تر څو ژوند درلود پانگونه وکړو او داسې پراختیا ورکړو چې د ژوند تېرولو لازم امکانات پیدا کړي.

موږ په هېواد کې د دولتي مکتبونو تر جوړېدو مخه چې لومړۍ یې حبیبیه لیسه وه. جوماتونه، مدرسې او صوفیه طریقي د علم د حصول مراکز وو. دا دود عام و چې یو مستعد ماشوم به لومړی د کلي له ملا صاحب سره لومړنۍ زده کړې کولې او تر هغه وروسته به د علم په تلاش ولسوالۍ، ولایت، پلازمېنې او بهرنیو هېوادونو ته تلو.

د پرداسې افغانان وو چې د درس د حصول لپاره یې ځانونه بخارا، بغداد، مکې معظمې او مدینې منورې ته رسولې وو. تر دې وروسته چې کله د عصري زده کړو محدود مراکز جوړ شول د عنعنوي تعلیماتو فارغانو به د ۲، ۵ او ۷ ټولګیو ازموینې په یوه ځل ورکړې او په ښوونځیو کې به شامل شول، مګر په دې پېړۍ کې د برېښنا، ویدیو او ټلوېزیون شته والی او له بلې خوا په کلیو کې د باسویه مشرانو موجودیت د ماشومانو او مېرمنو د روزنې چاره تر ډېره اسانوي.

په فزیکي توګه د ښوونځیو جوړول ډېر مهم دي، مګر معلم، نصاب او درسي وسایل تردې هم د اهمیت وړ دي، چې د ماشوم د ودې لپاره هراړخیزه زمینه برابره کړي، نو ځکه لازمه ده چې

چانس ورکوي چې په ټولنه کې مؤثر فعالیت وکړي. موږ باید د خپل هېواد تر څنگ د نورو هېوادونو له ترڅو تجربو څخه مثبت درس واخلو. په ډېرو وروسته پاتې هېوادونو کې منځنۍ زده کړې ډېر ځله د ځوانانو د وخت د ضایع کېدو او د دوی تر منځ د بېلابېلو تعصباتو د پیدا کېدو زمینه برابروي.

په میلیونونو ځوانان بې له دې چې بااهمیته پوهه ترلاسه کړي، د ژوند پنځه کلونه یې د دې زده کړو په ټولګیو کې تیرېږي. پر کمیت او تعداد بې له دې چې کیفیت او اهداف په پام کې نیول شوي وي، زور اچول د نوي نسل غولول دي او دا تباه کوونکې چاره باید ترسره نه شي.

۵- لومړنۍ زده کړې:

انسان یوازینی مخلوق دی، چې ماشوم یې د ډېرې مودې لپاره روزنې او پالنې ته اړتیا لري. انسان ډېرې فطري غریزې لري، خود زده کړې رول ورته د خاص اهمیت وړ دی او دا اهمیت په لومړنیو زده کړو کې څرګندېږي. د ماشوم ذهن ډېر مستعد وي او کولی شي هر څه په ډېره اساسي توګه زده کړي چې یو مثال یې د ژبې زده کړه ده.

د پاڅه عمر کس به یوه ژبه یا په اسانه او یا په سخته توګه زده کړي. مګر هېڅکله به هم په هغه صلابت او مهارت ونه غږېږي چې لازمه وي، مګر یو ماشوم هره ژبه د مورنۍ ژبې په څېر زده کوي.

د ماشوم په استعداد او وده باندې چاپېریال دروند اغېز پرېږدي. پخوا به د ماشوم وده د استاد په خواری او زحمت پورې منحصره ګڼل کېده، خو اوس د استادانو د کاري کیفیت

موخې د تر سره کولو لپاره موږ د ملت په حيث اړیو، چې د ابتدايیه زده کړو معلمانو ته د هوسا ژوندانه شرایط برابر کړو، ځکه د دوی نظریات پر نسلونو باندې په مثبت او یا خدای مه کړه په منفي توګه ډېر اغېز کوي.

۲- کرنېزې زده کړې:

په نړۍ کې کرنه د یوې پوهنې په توګه پېژندل کېږي، مګر زموږ په عنعنوي ټولنه کې دا یوه داسې عنعنه ګڼل کېږي چې له اسلافو څخه اخلافت ته په میراث پاتې کېږي او د تېرو نسلونو د تجاربو هغه تسلسل بلل کېږي چې راتلونکي نسلونه ترې ګټه اخلي.

زموږ د ټولنې دا تصور هم سم دی، چې څرنگه په عنعنوي توګه خلک پوهېږي چې په کومو موسمي شرایطو کې کوم حبوبات، مېوې او سبزیجات وده کوي، مګر د دې حقیقت تر څنګ باید په دې مفکوره کې یو څه بدلونونه هم رامنځته شي. څرنگه چې نور علوم د پرمختګ او بدلون په حال کې دي، کرنه هم د بدلون او پرمختګ په حال کې ده. که چېرې یو بزګر عصري وسایل او نوې پوهه ونه لري، نو په مؤثره توګه نه شي کولی له خپلې ځمکې څخه بنسټیزه ګټه واخلي.

زموږ په هېواد کې پېړۍ پېړۍ، وړاندې خلک د کرنې پر اهمیت پوهېدل. په ۹۲۱ هـ ق کال د هرات په ښار کې قاسم بن یوسف ابو نصر هروي د ارشاد الزراعة په نامه یو ستر کتاب ولیکه. د دې کتاب په یوه برخه کې راغلي دي: "هر هغه بزګر چې په یوه فصل کې له خپلې ځمکې زر منه حاصل اخلي او د لټۍ په وجه نهه سوه منه تر لاسه کړي، لازمه ده چې د سل منه ضایع شوې غلې په اړه چې د خلکو له لاسه ووتې ترې پوښتنه وشي."

زموږ د درس د ورکړې او زده کړې په شپوه کې سم تغیرات راشي. د محدودو کتابونو زده کړه د ماشوم له ودې سره ډېره مرسته نه شي کولی، که امکانات پراخ شي ماشومان کولی شي داسې مضامین په انټرنېټ کې هم ومومي، مګر د ماشوم د افاقي پوهې لپاره دا اړینه ده، چې هغوی ته د پوهې سرچینې په ګوته شي او اصلي تمرکز د ماشوم پر فکري وده باندې را ټول شي، چې وکولی شي خپل راتلونکی د پوهې له حصول سره وتړي، ځکه د ماشوم د جذب قوه پیاوړې ده او د فکري ودې لپاره یې باید کمپیوټر په اختیار کې ورکول شي.

په نړیوال مارکیټ کې د کمپیوټر بیه ورځ تر بلې په ټیټېدو ده. دا ارزاني کولی شي له یوې خوا سبب شي چې د بېوزلو هېوادونو ماشومانو ته کمپیوټر ورسېږي او له بله پلوه د پرمختللیو او وروسته پاتې هېوادونو د ماشومانو د امکاناتو تر منځ توپیر کم کړي.

که موږ غواړو چې د امکاناتو د شته والي په لحاظ هغه ۱۵۰ کاله چې له لاسه مو وتلي، جبران کړو، نو لازمه ده چې د خپلو ماشومانو وده د یوه حیاتي لومړیتوب په توګه په پام کې ونیسو، چې د هوسا راتلونکي زمینه ورته برابره شي.

د یوه ماشوم سويه د کورنۍ له پاملرنې علاوه نه شي لوړېدای، نړیوالو تجربو وښودله چې کله میندې د ښوونې او روزنې په بهیر کې مستقیمه ونډه واخلي د ماشومانو سويه ډېره لوړېږي. په نیپال کې چې اقلیمي او جغرافیایي شرایط یې زموږ له هېواد سره اړخ لګوي، میندو او پلرونو د لومړنیو زده کړو په تمویل او اداره کې فعاله ونډه واخیسته.

له ابتدا څخه د ماشومانو لپاره د سپورټ ټولنې جوړول هغوی ته د مشرتابه او ټولنیزې همکارۍ رازونه وربښي، د دې

شوې، نو په میلیونونو بزرگرانو منې تولید کړې چې په پایله کې یې نرخ را پرېوت او ټولو تاوان وکړ.

که د خپل هېواد شاوړو ځمکو ته وگورو نو سملاسي باید لاس په کار شو، د خپلو ځمکو د بشپړازې لپاره په ډیر غور د عملي او علمي پوهې زمینه برابره کړو او خپل ولس داسې سمبال کړو، چې کرنه مو د اقتصادي ودې او د کار پیدا کېدلو سیله وگرځي.

۷- سپورتي پوهنه:

له صدر اسلام څخه په دې خبره ټینګار کېږي، چې (سلیم عقل په سالم بدن کې وي) د سالم وجود او سلیم عقل په ساتنه کې سپورت ډېر مهم رول لري.

زموږ د ټولنې لویه برخه ځوانان دي. د بنسټونو تر درسونو وروسته ورته د سپورتي امکاناتو نشوایي د سپورت د تفریح ډېره لږه زمینه برابره کړې ده، نو ځکه دولت او ټولنیزو سازمانونو ته په کار دي، چې د سپورت وده د دوی د پروگرامونو او اهدافو په سر کې وي.

په اوسنیو شرایطو کې سپورت له یوې خوا د شتمنۍ پیدا کولو او له بلې خوا د ملي شهرت د تثبیت وسیله ده. هغه وخت چې افغان کرکټ لوبډلې د نړۍ مهمې سیالۍ وګټلې، نو د هېواد خلکو په ډېر جوش او خروش د دوی استقبال وکړ، او د ۲۰۰۸ کال د المپیک په سیالیو کې، چې د کابل ښار یوه ځوان روح الله نیکپا مدال وگاټه نو کابلیان یې په ډېر ویاړ مخې ته ورغلل او د یوې سترې ملي خوشحالی باعث شول. که چېرې دا د خوشالۍ خبره ده، نو لازمه ده چې په ټولو عنعنوي او ملي

که چېرې په یوه هېواد کې د بزګر پر وړاندې داسې حسابي چلند وي، نو په ټولنه کې به هرومرو د کرنې او حاصلاتو په برخه کې ښه تاثیر ولري.

ښکاره خبره ده، چې دا د کرنې د اهمیت ستر ثبوت دی چې یوه هېواد ورته په خپلو لومړیتوبونو کې ځای ورکړی دی. موږ به په راتلونکي فصل کې د کرنې په اهمیت تفصیلي بحث وکړو، خو دلته به یوازې دومره ویل بس وي چې د کرنې وده به له دې چې دولت پرې منظمه پانګونه وکړي او بزګر ته په اساسي توګه د کرنې د علم او پوهنې سمه زمینه برابره کړي په رښتینې توګه پرمختګ او حرکت نه شي کولی.

په هرې ولسوالۍ او یا لږ تر لږه په ولایتي مرکزونو کې باید د خاورې نقشې موجودې وي او بزګران وپوهول شي چې د دوی ځمکه څه ځانګړنې لري او کوم فصل څومره اوبه خورته اړتیا لري.

زموږ په کرنیز کلتور کې فصلونو ته زیاتې اوبه ورکول رایج دي، خو که بزګر ته دا قناعت ورکوو، چې فصلونه څومره اوبه ته اړتیا لري، نو په کار ده چې یوازې په توصیه ورکولو اکتفا ونه شي، بلکې عملي روزنه ورکول شي. همدا ډول بزګر باید وپوهېږي چې په مارکیټ کې کوم جنس څه نرخ لري او که دی د منځمهاله مودې لپاره داسې نباتات کړي، چې څلور تر پنځو کلونو وخت نیسي، نو په دومره موده کې به په بازار کې د نرخ او تقاضا په برخه کې څه تغیرات راشي. په ډېرو هېوادونو کې داسې شوي چې څو سوه بزګرو یوه مېوه عرضه کړې او چې کله د نورو له خوا د عرضې کچه لوړه شي، نو نرخونه دومره پریوځي چې د ټولو ملاوې ماتې کړي. په چین کې یو ځل منې ګرانې

ز- د وطنوالو حقوق او وجایب:

یو معاصر دولت هغه وخت مؤثرېږي، چې د اتباعو حقوق او وجایب یې معلوم وي او عملي بڼه غوره کړي. د یوه هېواد د اوسېدونکو په وجایبو باندې مخکې غږېدلي یو، چې پر قانون پابندي، د مالیې ورکړه، د عامه پانګو ساتنه، له تعلیماتو څخه مثبته ګټه اخیستل او د دولت د مشروعیت منل دي.

د وطنوالو حقوق په عمومي توګه په دوه برخو وېشلی شو، چې یوه برخه یې مثبته او بله یې منفي ده. که وطنوال له خپلو روا حقونو څخه ګټه واخلي، نور ولس ته یې ضرر نه رسېږي. په دې حقوقو کې د ملکیت ساتنه، زده کړه، او د حرکت ازادي شامل دي، چې د ګټې اخیستلو په صورت کې یې قانون لاتینګېږي او د ثبات لمن پراخېږي.

بله برخه هغه حقوق دي، چې که چېرې یې په اخیستلو کې محدودیت په پام کې ونه ساتل شي، نو یوه ډله خلک یې اخلي، خو بله ډله زیانمنوي. د مثال په ډول، که چېرې د یوه کلي ترمنځ یو کارېز وي او یا د اوبو لښتی وي، د هغه کلي خلک حق لري، چې ګټه ترې واخلي، مګر که د استعمال طریقه د اصراف خواته لاړه شي او لازم محدودیت په پام کې ونه نیول شي، نو د لاندې پرتو کلیو د خلکو فصلونه ترې پاتې کېږي او زیان ویني. د اوبو د تقسیم په برخه کې بیا هم ابو القاسم هروي ته مراجعه کوو چې هغه په خپل ځانګړي کتاب (طریق آب قلب) کې دا څرګنده کړې، چې د اوبو د تقسیم معیارونه باید ټاکلي وي او ټول بزګران پرې وپوهېږي، چې له شخړو او جنجالونو څخه مخنیوی

سپورتونو له بزکشی نه نیولې تر نېزه بازی پورې پانګونه وشي او د فعالیت ساحه یې پراخه شي. سپورټ له ښوونیزو بنسټونو سره تر ټولو کلکه اړیکه لري، نو په کار ده چې له لومړنیو زده کړو څخه تر لوړو زده کړو پورې د سپورتي امکاناتو په برابرولو کې لازم اقدامات وشي.

سپورټ کومه بې ځايه پانګه نه ده. د ځوانانو د افکارو او جسمونو ساتنه د هېوادونو حیاتي اړتیا ده. زموږ په ټولنه کې له یوې خوا د نشه یي توکو استعمال او له بله پلوه بې روزګاري هغه بلاوې دي، چې ځوانان له کاره باسي او بې کاره ځوانان هم د خپل ځان او هم د ټولنې لپاره ستر خطر ګرځېدی شي.

خو تجربو ښودلې، چې داسې ډېر خطرونه د سپورټ په وسیله کمېږي. دا چې یو دولت د معتادو ځوانانو په علاج پیسې لګوي، زما په فکر باید لومړی د دې په وقایې پیسې ولګوي او سپورټ دی، چې داسې وقایي عملیه یې ګڼلې شو. معتاد ځوانان هغو چینجیو ته ورته دي چې هم خپلې غوښې خوري او هم د خپلو کورنیو هډونه شپېلي، خو تردې خطرناک پړاو دا دی چې په اوس وخت کې له معتادو ځوانانو څخه د ترهګریزو فعالیتونو لپاره هم ګټه اخیستل کېږي.

د سپورټ ټولنونه یوازې د ځوانانو لپاره د تفریح زمینه برابره کړې، بلکې د ټولنیزې همکارۍ، مشرتابه او ګروپي کار داسې زمینه یې برابره کړې، چې ځوانان ورته ډېره اړتیا لري. زموږ په ټولنه کې له بده مرغه داسې عنعنې شته، چې وایي په ښوونځي کې د سپورټ په برخه کې لایق شاګردان په درسونو کې نالایق وي او دا د جسمي او فکري فعالیت ترمنځ تضاد دی چې باید لرې کړی شي.

خوا باید دا گټور اصل تأمین شي او له بله پلوه باید په څو مرحلو کې په قانوني توګه د دې بهیر په سمولو او قانوني کولو یوه اجماع منځته راشي.

یو دولت هغه وخت اغېزمنېږي، چې د خلکو د حقوقو او وګامو تر منځ تعادل راولي. د تعادل د رامنځته کېدلو او د ملي یووالي د ټینګښت لپاره په تجربو ثابت لاندې څو اصول باید په پام کې ونیول شي:

۱- سیمه ییز تعادل:

جغرافیایي موقعیت، ځنې وخت، د متوازن انکشاف پروژاندې ستر ځنډ ګرځي. په هغو هېوادونو کې، چې نامتوازنه پراختیا جریان لري د پلازمېنې او یا څو مهمو ولایتونو په ساحه کې ګړندي کارونه پرمخ روان وي، خو په جغرافیایي لحاظ په لرې پرتو سیمو کې بیا د پراختیا کارنه کېږي، زموږ په هېواد کې هم جغرافیایي ځنډونه څو مهم اړخونه لري، چې پاملرنه غواړي.

سرحدی ولسوالۍ زموږ د ملت د ثبات، پرمختګ، ملي یووالي او ملي هویت ساتندوی دي، که د دې ولسوالیو اوسیدونکي پوه شي، چې دوی ته د افغانستان د نورو خلکو او حکومت توجه ده او د دوی د پراختیا لپاره پلانونه لري، نو په هغه صورت کې ملي تړون ټینګ دی او سرحدونه مصؤون دي او که د دې برعکس هغوی ته توجه ونه شي، نو فکر کوي، چې د دویمه درجه اتباعو په توګه ورسره برخورد کېږي او په هغه وخت کې بیا سرحدی مصؤونیت تخریبېږي.

غربي ولایتونه بله جغرافیایي ستونزه ده، چې د تاریخ په

وشي.

اوس یو تخمین موجود دی، چې وایي د اوبو د تقسیم پسرل کړکېچونو د بشریت د پرمختګ مخه نیولې، او شاوخوا ۱،۱ میلیون وګړي یې په ورځ کې د څښاک د یو ګلاس اوبو څخه محروم کړي دي.

د دې حقونو بل مثال د بیان ازادي ده. تر پېړیو وروسته ولسونو د خبرو کولو، نظریاتو وړاندې کولو او لوستلو ازادي تر لاسه کړه. تر نولسمې میلادي پېړۍ پورې ډیر اروپایي حکومتونه مستبد وو او په شلمه میلادي پېړۍ کې هم په المان، ایټالیا، شوروي او سویلي اروپا کې د بیان پر ازادی سخت بندیزونه وضع وو. که شمالي امریکا او اروپایي اتحادیې ته وګورو د بیان د ازادۍ ممثلین دي، خو د ازادي محدودیتونه لري او یو وګړی نه شي کولی له دغه حق څخه په ګټه اخیستلو د نورو وګړو وقار، ژوند او ګټې په خطر کې واچوي او که داسې عمل وکړي، نو بیا د قانون له مخې جرم ګڼل کیږي.

له همدې کبله، د نړۍ مشهورې ورځپاڼې که کله د یوه شخص پروژاندې په کومه لیکنه کې اتهامات وارد کړي د قانونپوهانو په وسیله تر څېړنې لاندې نیول کېږي او که قانون صلاحیت ورکړي، نو خپاره یې کړي او که وپوهېږي، چې د نشر حق یې نه لري له خپراوي یې ډډه کوي؛ خو له بده مرغه په هغو هېوادونو کې، چې د بیان ازادي په ناڅاپي ډول منځته راشي هلته بیا ډېر وخت بې له سمې څېړنې د ټولنې په مختلفو خلکو تورونه لګول کېږي. او بې له دې، چې غور وشي نشر ته سپارل کېږي. په داسې وخت کې ډېره حوصله پکار ده، ځکه له یوې

شي، چې د فقيرو طبقو پر وړاندې خپل و جايب ترسره کړي؟ زموږ په هېواد کې زياتره خلک فقيران دي او د بريې بيا د جگړو له کبله معذور شوي دي او د وجود اندامونه يې له لاسه ورکړي دي، خو لا تر اوسه پورې هم موږ د مصنوعي اندامونو د جوړولو لپاره کوم ترتيب نه لرو.

په امريکا کې د مصنوعي اندامونو تيارول د پېرگران دي، خو د هندوستان په جېپور نومې سيمه کې بيا په څلوېښت دالره مصنوعي پښه جوړېږي، چې د ښه کيفيت له کبله يې نړيوال شهرت ترلاسه کړی دی. د هند په څېر د غسې ارزانه مصنوعي اندامونه زموږ د ټولنې د پرمخو انسانان پر پښو درولی شي.

همداراز بايد زموږ په طبي نصاب کې د دا ډول زده کړو لپاره خاص اقدامات وشي او د معلولينو د مرستې لپاره په کار ده، چې د اختصاصي مرستو ځانگړي امکانات برابر کړای شي.

کونډې او يتيمان زموږ د ټولنې بل هغه بې وزله قشر دی، چې ځانگړې پاملرنه غواړي. د يوه تخمين له مخې يوازې په کابل ښار کې پنځوس زره کونډې دي او په لسگونو زره داسې يتيمان دي، چې له شپږ کلنۍ څخه د شلو افغانو په پيدا کولو پسې د ښار په واټونو کې سرگردان گرځي او کوبښن کوي، چې خپلې کورنۍ ته نفقه پيدا کړي.

څلور کاله وړاندې ما د فرانسې د ماشومانو په نوم د شلو هغو افغان ماشومانو لیکونه ولوستل، چې د يوې افغاني مؤسسې له خوا ورته د ليک-لوست د زده کړې زمينه برابره شوې وه. په دې ليکونو کې د نېستۍ هغه انځور و، چې فقير و افغان ماشومانو د فرانسې د ماشومانو لپاره کښلی و. دا په داسې حال کې، چې د افغانستان د دولت په سونو ميليونه ډالر

اوږدو کې ورته د متوازن انکشاف په برخه کې هېڅ پام نه دی شوی او دا، چې د افغانستان د پرمخو قومونه په غرونو کې پراته دي ددې، نو ستونزې د هوارې په موخه بايد دولت د متوازنې پراختيا په برخه کې دغه سيمې په خپلو لومړيتوبونو کې شامل کړي؛ ځکه له نورو سيمو سره يې د نسبي توازن جوړولو لپاره مؤثره پانگونه پکار ده. دا چې دا يوه مهمه مسئله ده د پرمخو غوراو بحث غواړي، چې د پراختيا لپاره يې څرگند معيارونه په گوته شي.

له نېکه مرغه، زموږ په غرنیو سيمو کې طبيعي پانگه پرته ده، چې په ځانگړي ډول يې معادن او اوبه موږ ته ددې هيله راکوي، چې که کار په کې وشي، نو په دېر لږ وخت کې به دغه سيمې د پره ښه وده وکړي.

د متوازن انکشاف د راوستلو لپاره په حلقوي سرک باندې د يوه هېواد ټولې سيمې تړل هم تر دېر پره بريده بريالۍ لار ده او د دولت د لومړيتوبونو اساسي رکن گڼل کېږي.

۲- د ځانگړې پاملرنې وړ قشرونه:

په هره ټولنه کې داسې ځانگړي ټولنيز قشرونه شته، چې که پام ورته ونه شي د ژوندانه وضعه يې خرابېږي.

په هغو ټولنو کې، چې ټينگ ټولنيز تړون رامنځته شوی دولت مکلف دی، چې د داسې قشرونو د ساتنې او روزنې لپاره يو لړ مسؤوليتونه په غاړه واخلي.

که څه هم د داسې مسؤوليتونو اخیستل امکانات غواړي، خو دا چې نن د دولت امکانات غلا کېږي، نو څنگه به وکولی

موخه د فقر او بې وزلۍ له منځه وړل وي، ځكه نبي كريم (ص) فرمايي، چې خداي (ع) مو له فقر څخه وساته، چې فقر انسان كفر ته نږدې كوي. د نړيوالو معيارونو پر اساس زموږ د هېواد ۸۰٪ خلك له شديد فقر سره مخ دي. فقر قوم، ژبه، مذهب او سيمه نه پېژني. زموږ ټولنه نه شي كولى، چې له يوه ستر ټولنيز كوربنس نه پرته د بې وزلۍ سپېره تېر ټول كړي.

د شوروي يرغل پر وړاندې د افغان مېرني مقاومت پر مهال زموږ د خلكو شتمنۍ تباه شوې او ډېر مجاهدين وروڼه د معذوريت او معلوليت تر څنگ د نېستۍ د بلا خولې ته ولويدل. اوس زموږ د دولت دنده ده، چې هم د بې وزلو مجاهدينو او هم د نورو وروڼو خويندو په ژوند كې بدلون راولي، خو دغه كار د اقتصادي تحرک او د كاري زمينوله ايجاد څخه پرته نه ترسره كېږي. هيله ده، چې په دې فصل كې مو لوستوونكو ته د اغېزمنې دولتي ادارې هغه اصول او معيارونه په گوته كړي وي، چې پر اساس يې وكولى شي د اغېزمنو او بې اغېزو پاليسيو ترمنځ توپير وكړي.

ددې كتاب په راتلونكي فصل كې به دا په گوته كړو، چې د خلكو خصوصاً ځوانانو لپاره څنگه د كار فرصتونه ايجاد پدې شي.

د څو زور واکانو جېبونو ته لويېږي او دغه فقير ماشومان د ويجاړېښت په كوڅو كې سرگردان گرځي، چې خپلې نهيلې او رنځورې مور او ماشومو خويندو ته يوه مړۍ ډوډۍ پيدا كړي. دا د يوه معاصر دولت او يوه بادرده ملت دنده ده، چې خپل وجدان ته په مسؤليت د داسې بې وزلو ماشومانو د راتلونكي لپاره لازم فرصتونه برابر كړي او د مينې په غېږ كې يې ونيسي. هره هغه افغان كورنۍ، چې يا په بهر كې او سېرې او يا يې دلته ژوند هوسا دی كولى شي، د يوه ماشوم د روزنې مياشتنۍ لگښت په غاړه واخلي.

هغه نړيوالې مرستندويه مؤسسې، چې د داسې بېوزلانو لپاره مرستې ترې ترلاسه كيدى شي، بايد وهڅول شي، چې خپلې هلې ځلې لا گرندۍ كړي، خو داسې نه لكه اوس چې د كابل ښار د دغې برخې مسؤلين له دغو مؤسسو نه لومړۍ رشوت غواړي او بيا ورته د بې وزلو د خدمت كولو اجازه وركوي، چې په دې عمل سره د نړيوالو په وړاندې زموږ د هېواد اعتبار ته درنه صدمه رسوي.

كونډې بايد د دغه هېواد د ناموس حيثيت ولري، ځكه دا د هغو شا زلميانو مېرمنې وې، چې د وطن د ازادۍ د ساتنې لپاره يې ځانونه قربان كړل. د يتيمانو په څېر دوى ته هم داسې پروگرامونه جوړول لازمي دي، چې كار ورته پيدا كړي او كه رنځورې يا معذورې دي، نو د دولت جدي مسووليت دى، چې د مرستې امكانات ورته برابر كړي.

۳- د ټولنې فقير قشرونه:

د ټولنيزې پراختيا په برخه كې بايد د دولت تر ټولو مهمه

بنسټيز تحولات راولو، چې د افغانستان ټولو وگړو ته د يوه باعزته ژوند د برابرولو اصلي موخه ترلاسه شي. دا فصل له تېر فصل سره د زنځير د کړيو په ډول تړلی دی، ځکه زموږ باور دا دی چې بې د يوه معاصر او اغېزناک دولت له شتوالي يو متحرک اقتصاد نه شي را منځ ته کېدی، نو ځکه هغه اصولونه چې په دې فصل کې پرې بحث کوو په تېرو فصلونو کې مو وړ ته اشاره کړې ده. د متحرک اقتصاد څو لازمي برخې په دې ډول دي:

الف- د دولت رول:

زموږ د ملي موخو د حصول لپاره کم له کمه بايد دولت په څلورو برخو کې دندې اجرا کړي:

۱- د مساعد چاپېريال تيارول:

د دولت تر ټولو مهمه دنده د قانون ساتنه ده. ازاد بازار په متحرکو اقتصادي نظامونو کې د قانون تر سيوري لاندې معاملات ترسره کوي، ځکه چې په انساني معاملاتو کې همېشه د وړو او غټو جنجالونو د را منځته کېدو وېره شته، نو دولت د يوه عادل قاضي په توگه اړ دی، چې د را پېښو جنجالونو د لرې کولو لپاره مساعد چاپېريال برابر کړي. که يو شتمن وغواړي چې په هېواد کې پانگونه وکړي، نو لومړی اندېښنه به يې دا وي، چې د ده پانگه به په ۵، ۱۵ او يا ۲۰ کلونو کې څومره گټه وکړي.

که د حکومتونو له تغير سره ټاکلي قوانين او مقررات پر

پنځم فصل:

اقتصادي رغونه او د کاري زمينو ايجاد

زموږ په جگړه ځپلې ټولنه کې درې عددي اکثريتونه شته چې له سياسي او اقتصادي لحاظه په اقليت کې شمېرل کېږي. دا عددي اکثريتونه په لاندې ډول دي:

۱- **ځوانان:** د دې هېواد غوڅ اکثريت ځوانان دي او د هرې ورځې په تېرېدو يې شمېره لوړېږي. خود کاره پيښه زمينه ورته مساعده نه ده.

۲- **فقيران:** فقر قوم، ژبه، سمت او سيمه نه پېژني.

۳- **مېرمنې:** دا هغه خاموش مظلوم اکثريت دی چې د کور درانه کارونه يې تر غاړې دي، خو دا چې نېغ په نېغه يې عوايد لاس ته نه راځي نو ټولنه يې تيار خورې او بې کاره گڼي او کارونو ته يې په درنه سترگه نه کتل کېږي.

په اقتصادي لحاظ بايد دا درې عددي اکثريتونه په پياوړي اکثريت بدل شي. د دې هېواد هر بې وزله، ځوان او مېرمن بايد له بشپړ اقتصادي ځواک سره خپل ځانونه د افغانستان مالکان وبولي او په دې ډاډه شي چې د دې ټاټوبي راتلونکي د دوی په لاس کې دي. د دې موخو د ترلاسه کولو لپاره بايد موږ د دولت، اقتصاد، ټولنيزو تشکيلاتو او ولس ترمنځ په اړيکو کې

له دې لارې پيدا کړه.

که چېرې د خلکو حق په اساسي توگه د دولت له خوا محفوظ وای، نو له يوې خوا به اداري فساد په کنټرول کې وای او له بله پلوه به د اقتصادي ودې په موخه خلکو په جايدادونو پانگونه کړې وای او نتيجه به يې دا وه چې دولت په ميليونونو افغانۍ عوايد راټول کړي.

په افغانستان کې په لسگونو داسې کورنۍ شته چې په زرگونو جريبه ځمکه او سلگونو کورونه يې وپلورل او پيسې يې بهر ته انتقال کړې، مگر دې خلکو نه دولت ته په سمه توگه ماليه ورکړه او نه يې د پانگونې په کولو نورو ته د کار زمينه پيدا کړه.

د خلکو د ملکيت د تثبيت په موخه بايد داسې باصلاحيته قضايي جوړښت را منځ ته شي چې مدني ټولنې او ولس په کې نېغ په نېغه گډون ولري او د شخړو د هوارې او رشوت د مخنيوي لپاره په اسنادو شفافه څارنه او څرگند بحثونه وشي.

همدارنگه د ټولو اسنادو د ثبت لپاره يو کمپيوټري نظام په کار دی، چې يو وطنوال وپوهېږي چې د جايداد حقوقي حيثيت څومره خوندي دی او د اسنادو د ثبت لپاره اړه ده، چې له روابطو او رشوت ورکولو څخه کار واخلي. د لانجو د هوارې په موخه لازمه ده چې د بن تړپروسي مخکې چې کومو غريبو خلکو د کابل ښار په ځينو سيمو کې کورونه جوړ کړي هغوی ته دې قانوني اسناد ورکړل شي. د کابل ښار د چهل ستون، دشت برچي او نورو سيمو او سېدونکو په دې اړه ډېر غوره پېشنهادونه وړاندې کړي وو، چې د ټول ښارد او سېدونکو ستونزو ته يې حل لار پيدا کولی شوای او هم يې لازم

ځای وي، نو شتمن به باوري وي چې تاوان نه کوي او که د نظام له بدلون سره مقررات او قوانين هم تغير کوي، نو بيا پانگوال کوبنس کوي چې له والي او ولسمشر سره روابط قايم کړي او ضوابط تر پېښو لاندې کړي، چې په پايله کې د سالمې سيالۍ پر ځای د رشوت خورۍ بازار گرم او د متحرک اقتصاد پر ځای تورې معاملې را منځته شي.

د ملکيت د حقونو خوندي ساتل د قانون د حاکميت يوه بله ډېره ستره برخه ده، چې پر اقتصاد مستقيم اغېز لري. د کور، پټي، بانکي حساب، فکري اختراع او نورو جايدادونو ساتل د ملکيت د حق مهمې برخې دي. هر څومره چې د دې حقوقو ساتنه کمزورې وي او اداري فساد د خلکو حقوق ولوتي، په هماغه اندازه اقتصادي وده سسته او له زوال سره مخ وي.

په اوسني وخت کې يې ژوندی مثال د کابل ښار دی، چې د ميليونونو انسانانو د ملکيت حق پکې خوندي نه دی.

د عرف له مخې د ښار او سېدونکو په هغو ځايونو کې کورونه جوړ کړل، چې د ښاري ماسټر پلان په ساحه کې د کور جوړونې لپاره نه وو تعين شوي او دا چې دغه کورونه شرعي قبالي نه لري، نو د معاملاتو په برخه کې له ستونزو سره مخ دي او هغه قبالي چې په جعلي توگه جوړې شوي په هغو باندې هم گرمې دعوي روانې دي چې د ټولنې ډېر معتبر خلک هم په کې ښکېل دي او دې چارې د کابل د قاضيانو او عدلي مامورينو غوا لنگه کړې ده او په لکونو ډالره په رشوت ورکولو کې لاندې باندې کېږي.

په همدې رشوتونو ورکولو هم ولس د ثابتو حقونو حقدار نه شو، خود دولت د چارواکو جیبونه وپر سپېدل او ډېره شتمني يې

که چېرې هره اونۍ په منظمه توگه خلک وکولی شي، چې د ملکي او نظامي ادارو لکه د ناحيې او حوزې د پوليسو او د ښاري محکمې د رييسانو کارونه په دقيقه توگه برسي کړي او نور ولس ته يې هم د رسنيو له لارې وړاندې کړي او د مکافاتو او مجازاتو اصل پرې تطبيق شي، نو خلک به په گرم زړه د دولت دفاع کوي. معلوماتو ته لاسرسی لرل د دې لامل کېږي چې د اقتصادي تحرک او قانون د ساتنې وسيله وگرځي.

په پخوا زمانو کې د معلوماتو ټولول گران وو، خو لکه څرنگه چې موږ دمخه ويلې اوس د نوې ټکنالوژۍ له برکته دا چاره ډېره اسانه شوې ده، خو زموږ بدمرغي په دې کې ده چې د دولت ځينې مامورين له رشوت پرته د دولت دنده نه ترسره کوي.

که چېرې څوک وغواړي چې د برېښنا بېل تحويل کړي مجبور دی چې هم په ساعتونو په کتار کې ودرېږي او هم د برېښنا بعضو مامورينو ته رشوت ورکړي، همدا ډول که يو څوک موټر چلوي بې له دې چې رشوت ورکړي، لایسنس چې قانوني حق يې دی په قانوني ډول نه ورکول کېږي او يا دا چې د ترافيکو له خوا د دوه نيمو زرو افغانو په بدل کې په يوه داسې کس لایسنس پلورل کېږي چې هغه د موټر چلوونکی نه وي او د لسگونو انسانانو ژوند هم په خطر کې اچولی شي.

که دولت وغواړي چې د يوه شرکت واردات او صادرات معلوم کړي، نو بايد گمرک ته ولاړ شي او څېړنه وکړي، خو دلته فساد په هغه اوج کې دی چې په گمرک کې هم دا معلومات لاس ته راوړل ناشوني دي.

دا چې زموږ په اقتصادي معاملاتو کې هغه شفافيت نشته

تسهيلات، لکه سړک، اوبه، برېښنا او نور ټول په پام کې وو، مگر دولتي چارواکو پرې غور ونه کړ.

هغه دولتي ځمکې ځانگړې انتظام غواړي چې د ځينو افرادو له خوا په زور نيول شوي او په ځانگړي ډول بايد تر قانوني غورلاندې ونيول شي، خو د ولس هغه بې کوره خلک چې ستونزې لري پر دولت دا حق لري چې په قانوني توگه د هستوگنې د ځای جوړولو ترتيبات ونيسي او د راتلونکو اړتياو لپاره دا لومړی گام دی.

امنيت د ملکيت د خوندي کولو لپاره لومړی شرط دی. که امنيت نه وي ملکيت نه شي خوندي کېدی، ځکه که په قانون کې ملکيت خوندي هم وي، خو چې ټوپکماران او زورواکان کمزوري خلک اړ کړي او محکمې ته يې کش کړي، چې خپل جايداد په نشت بيه د زورواک او ټوپکمار په نوم ثبت کړي دا د بدرنگې بې قانونۍ او بې امنۍ تر ټولو ستره نښه ده او زموږ خوار ولس ورسره تر لسيزو جگړو وروسته نن هم لاس او گربوان دی.

په يوه هېواد کې امنيت په دې نه ټينگېږي چې د چارواکو ساتونکي ډېر شي او د هرې دولتي ودانۍ مخې ته خاردار سيمونه وغځېږي.

د امنيت معيار دا دی چې ولايتي ښارونه دې د ښارونو او کابل دې د پلازمېنې په توگه د خلکو په همکارۍ د ځانگړي امنيت څښتن شي، ځکه که خلک خپل حقونه محفوظ وويني، نو هغه وخت خپل ځان اړ بولي چې د هرې ناحيې د امنيت په ساتلو کې برخه واخلي. د دې موخې د ترلاسه کولو لپاره دولت اړ دی چې خلک د دولتي مؤسساتو په څارنه کې شريک کړي.

بهرنۍ مرسته پخپل ذات کې نه مفیده ده او نه مضره. په شرقي اسيا کې له بهرنۍ مرستې څخه ډېره ګټه اخيستل شوې، خو د دې پر عکس په سوېلي اسيا کې دا مرستې ګټورې نه دي ثابتې شوې، نو ویلی شو چې د مرستو مؤثریت د دولت او ټولنې په مدیریت او کفایت پورې تړلی دی. که دولت باکفایته وي، نو مرستې ګټه لري او که بې کفایته وي، نو د هېواد درد پرې نه دوا کېږي.

له بهرنیو مرستو څخه د منځمهالې مودې بازار ډېر ګټور دی. د مثال په توګه، که چېرې موږ خپلو میزو ته د منځمهاله مودې بازار پیدا کړو او په بازار کې یې بیه د کیلو پرسر له ۱۵۰ افغانیو څخه ۲۰۰ افغانیو ته لوړه شي، نو د باغدارانو عواید به هم ورسره لوړ شي.

موږ باید د اجناسو د کیفیت په لوړولو هم ټینګار وکړو او هم د بازاریابۍ اصول له پامه ونه باسو، ځکه د میزو قیمت له یوې خوا د میز په کیفیت پورې تړلی دی، خو له بلې خوا د هېوادونو په معاهدو پورې هم اړه لري. څو کاله وړاندې هندوستان د افغانستان میزو ته خاص اهمیت ورکړ او په پایله کې یې په دوو کلونو کې هند ته زموږ د میزو لېږد هم سریع شو، خو دا چې د کیفیت له مخې زموږ میز بیا هم د نړۍ او سیمې له هېوادونو سره سیالي نه شي کولی، نو ځکه موږ نه شو کولی په بازار کې یې د لوړې کچې په بیه وپلورو او د ۱۵۰ افغانیو پر ځای یې کیلو په ۲۰۰ افغانۍ بازار ته وړاندې کړو. زموږ باغداران لا تر اوسه هم نه دي توانېدلي چې په فني توګه د میزو د وچولو کار د لازمو تجهیزاتو په وسیله ترسره کړي او سوداګر مو هم نه دي توانېدلي چې د مالونو د کیفیت په

چې خلک پرې باور کولی شي، نو په نتیجه کې زموږ اقتصادي وده ورځ تر بلې کمزورې کېږي او د زرګونو کارونو د ايجاد مخه نیسي.

بې له فزیکي زېربنا اقتصادي تحرک نه رامنځته کېږي، خو ټولنیز بنسټونه او خصوصي سکتور کولی شي یو لړ اسانتیاوې برابرې کړي. لکه وړوکی برق چې او سمهال په کلیو - بانډو کې یا د ملي پیوستون او یا هم د کلیوالو په خپل همت رامنځته شوی او کار ترې اخلي، خو د داسې برېښنا په موجودیت سراسري اقتصادي تحرک نه راځي.

که غواړو چې زموږ درې اکثریتونه، بېوزلي، ځوانان او مېرمنې له اقتصادي لحاظه د هوسا ژوند خاوندان شي، خو بې له دې چې زېربنايي پروژې پلې شي دغه کار ناشونی دی. برېښنا، اوبه او ټرانسپورټ د زېربنا اصلي محورو نه دي. په نړۍ کې هغه هېوادونه ډېر کم دي چې دا بنسټیز محورو نه په کې د دولت له خوا نوي تنظیم شوي وي.

له دې څخه دا په ډاګه شوه، چې که د زېربنايي پانګې اصلي محورو نه نه وي جوړه راڅیزه اقتصادي وده نه شي راتلې، خو د دې تر څنګ باید دا هم هېر نه کړو، چې زموږ په هېواد کې د برېښنا د تولید دومره امکانات دي چې نه یوازې موږ ته کفایت کوي، بلکې کولی شو پر ګاونډیو هېوادونو یې هم وپلورو.

په ځانګړي ډول څلور نورې داسې برخې هم شته چې د دولت سیاستونه او پرېکړې په کې په اقتصاد باندې مستقیم اغېز لري.

لومړۍ بهرنۍ مرستې تر لاسه کول او له هغو څخه په مؤثره توګه کار اخيستل دي.

اداري فساد په طاعون ککړ وي، نو بيا يې يوه وړه پرېکړه هم د دې لامل کېدې شي چې په مودو، مودو يې تاوان ته ټېل وهي. د مالياتو او گمرکونو په برخه کې د دولت مستقيمې پاليسي او پرېکړې پر اقتصادي تحرک ډېر اغېز لري. له يوې خوا د مالياتو شفافه ټولونه بايد د دې باعث شي چې دولت پرې د ولس هغه خدمات ترسره کړي چې ولس يې غوښتونکی وي او له بله پلوه بايد گمرکي عايدات د دولتي پاليسيو ممد وگرځي. ملي او بهرني پانگوال ټول د گمرکي سياست شفافيت ته اړتيا لري. که چېرې په يوه هېواد کې د گمرکي مالياتو سياستونه په تېزۍ سره بدلون مومي او يا ورسره سليقوي برخورد کېږي. په هغه وخت کې ټول پانگوونکي پوزې ته راځي او غواړي چې خپلې پانگې له هغه هېواده بل ځای ته ولېږدوي او که داسې وشي، نو دا بيا ټولې نړۍ ته په ډاگه کېږي، چې دا هېواد د سمو معاملو توان نه لري.

نن په نړۍ کې هېڅ هېواد د يوې جلا جزيرې حيثيت نه لري، بلکې د هر هېواد مالي او گمرکي سياست بايد خپلې ملي گټې د نړيوالو سياليو او معاهدو په چوکاټ کې تنظيم کړي. په همدې ترتيب که يو هېواد د گاونډيو هېوادونو د بې کيفيته مالونو پر وړاندې بې له دې چې په مقابل کې يې خپلو صادراتو ته امتياز اخيستی وي د خپل هېواد دروازې خلاصې پرېږدي دا په حقيقت کې له خپل ولس سره ستره جفا ده.

ب- مقررات:

په تېرو پېړيو کې دولتونو پر بازار باندې قيودات لگولي وو. په اروپا کې تر ۱۷ ميلادي پېړۍ پورې د گلد په نامه د

لوړولو، د صادراتو د نورم او سټنډرډ د اصولو په تطبيقولو او گارنتي کولو باندې موافقې ته ورسېږي. که دا عمليه په مشترکه توگه ترسره شي ډېر ژر به زموږ ممیز چین، خليج، اروپا او د امريکا بازارونو ته ورسېږي. هرڅومره چې زموږ نړيوال بازار پراختيا ومومي، په هماغه اندازه به هم امکانات ډېر شي او هم به بې روزگاره خلکو ته کاري زمينې په لاس ورشي، نو ځکه وايو چې دولت بايد د خپل اغېز د ثابلولو لپاره بازارونه پيدا کړي.

د يوه باعزت کار ايجادول ډېرې پانگونې او لازمې تخنيکي پوهې ته اړتيا لري، نو ځکه وروسته پاتې هېوادونه اړ دي چې د دغو اهدافو د لاس ته راوړلو لپاره بهرنۍ پانگې جذب کړي، خو دا کار اغېزناک دولت، حقوقي چوکاټ او قوي مدني ټولنه غواړي چې له بهرنۍ پانگونې څخه مؤثره گټه ترلاسه شي.

د يوه هېواد طبيعي شتمنۍ هم په مالي شتمنيو بدلېږي، خو د يوه اغېزناک دولت له موجوديت نه علاوه ستر خطر هم لري، ځکه که سم ترتيب نه وي يو هېواد به په کوټه پيسو خپله طلا له لاسه ورکړي.

په افريقا کې بيا، بيا ليدل شوي چې سترو بهرنيو شرکتو د يوه ميلیون ډالرو په رشوت، چې د هېواد مفسدو چارواکو ته يې ورکړي وو د هغه هېواد په سلگونو ميلیونه ډالره طبيعي شتمني خپله کړه، مگر د سينگا پورا غېزمن دولت چې طبيعي شتمني يې هم نه لرله وتوانېد، چې په ميلياردونو ډالره بهرنۍ پانگه جذب او په مؤثره توگه ترې گټه واخلي، نو د يوه دولت لپاره د مؤثریت معيار دادی چې هم پانگه جذب کړي او هم ورته شرايط برابر کړي چې ولس ترې گټه واخلي او که چېرې دولت د

واک کې ورکړل شو چې دوی د افغانستان د اړتیاوړ اقلام د نړۍ او سیمې له عمده مارکیتونو څخه افغانستان ته راوړل او په ټاکلې بیه یې پلورل.

ارواښاد زابلي د قره قل د پوستکي تیته سوداګري په ښه اهتمام ترتیب کړه او ښځ په ښځه یې د لندن او نیویارک بازارونو ته د افغانستان د قره قل پوستکي ورساوه. تر قره قل وروسته ښاغلي زابلي د مالو چو سوداګری ته مخه کړه او د افغانستان په شمال کې یې د پنبې کرونده بېرته مروج کړه او د پنبې د سوداګری ترتیب یې ونيوه، چې په پایله کې یې د لومړي ځل لپاره افغان تاجران له سوداګرو څخه په پانګوال بدل شول، ځکه خورې وړې او بې ترتیبه پیسې یې راټولې او متمرکزې شوې. دا کومه لاشعوري پروسه نه وه، بلکې د مرحوم زابلي موخه دا وه چې سرمایه متمرکزه کړي، د مرحوم زابلي دوه نور ستر کارونه هم د یادولو وړ دي چې یو یې د ملي بانک تاسیس و، د ملي بانک په جوړولو کې د هرات سوداګرو ستر رول ولوباوه او هېواد یې د دې جوګه کړ، چې په نړیوالو اقتصادي معاملو کې مستقیمه ونډه واخلي.

بل کار یې دا و چې د افغانستان د صنعتي کولو لپاره یې په لومړي ځل په پلخمرې کې د نساجي فابریکه جوړه کړه او وروسته یې د برېښنا د تولید لپاره هم له یادې شوې فابریکې څخه ګټه واخیسته له ۱۳۱۸ نه تر ۱۳۳۱ کال پورې ارواښاد زابلي د افغانستان د اقتصاد وزیر و او د خپل وزارت پر وخت یې کونښن وکړ چې صادرات او واردات د افغانستان د رښتیني ودې اساس وګرځوي، مګر تردویمې نړیوالې جګړې وروسته د ده پراخ نظریات عملي نه شول، ځکه د هېواد په دننه

زرګری او اهنګری ټولنې وې او چانه شوی کولی دا کسب زده کړي. ګل د امتیاز درلود چې د کاریګرو تعداد وټاکي او د ټاکلو مقرراتو له مخې به یو شاګرد د استادۍ درجې ته رسېده.

د ازاد بازار اصطلاح لومړی د دې موخې لپاره وکارول شوه، چې شته قیودات له منځه یوسي او خلک د دې حق پیدا کړي، چې په بازارونو کې د مقرراتو پر اساس پر کارونو بوخت شي چې د بازار ازادي له مدني او سیاسي حقونو سره اوږه پر اوږه مخ پر وړاندې لاره شي، نه دا چې د ازادۍ معنی په ګډوډۍ تعبیر شي او د بې عدالتۍ ډګر وګرځي، د افغانستان د اقتصادي تاریخ یوه مهمه برخه د اصولي مقرراتو ټاکل کېدل او تطبیقېدل وو. کله چې د امیرامان الله حکومت نسکور شو او وروسته نادرخان واک ته ورسېده. دولتي خزانه خالي وه، خو دولت نه شوای کولی چې د امیر عبدالرحمن له زمانې څخه تر امانې دورې پورې چې څرنګه مؤثره مالیه راټولېدل له خلکو واخلي، نو همغه وو چې د ګمرکونو مالیې ته یې پام شو او فکر یې وکړ، چې څرنګه کولی شي چې د عوایدو دا برخه منظمه کړي.

په دې وخت کې مرحوم عبدالمجید زابلي چې د روسیې او جرمني له اوضاع سره ډېر اشنا وو، په اقتصادي امورو کې ډېر رغنده نظریات وړاندې کړل او دا نوي نظریات د دولت له خوا ومنل شول، مرحوم زابلي د ګمرک د تېرو دریو کلونو د محصول په اساس د راتلونکو دریو کلونو لپاره دا ذمه واري واخیسته، چې پانګوالو ته یې ځینې ځانګړي صلاحیتونه ورکړي چې انحصارات یې د مثال په توګه یادولای شو.

څنګه یې چې له نوم نه څرګنده ده د یو شمېر عمده اقلامو لکه تېل، چای، بوره او... انحصار د زابلي او نورو سوداګرو په

په شفاف ډول ګمرکي ټيکس او ماليه راټوله شي.

ځينې وخت د ملي ګټو ساتنه دا هم ايجابوي چې د لنډ يا منځمهال لپاره په يوه برخه کې انحصار راشي. په ۱۳۸۴ هـ ل کال چې کله افغان حکومت هوايي ترانسپورټ تر څېړنې لاندې ونيوه، زه په دې فکروم چې دې سکتور ته د لازمې ودې ورکولو په خاطر بايد د څلورو کلونو لپاره د کابل-دوبی، کابل-ډيلي او کابل فرانکفورت هوايي کرښې د اريانا د دولتي شرکت له خوا تر انحصار لاندې راشي او په دې شرکت کې داسې بنسټيز بدلونونه راولو، چې د سيمې پر يوه ممتاز هوايي شرکت بدل کړي شي. په همدې وخت کې نوموړي شرکت شاوخوا اتيا ميليونه ډالره پانګه درلوده، خو که دولت ورباندې د سلو ميليونو ډالرو نورې پانګونې سربيره د دې شرکت د مدیریت او ادارې په برخه کې اساسي تغيرات راوستي وای، نو زما د تخمين له مخې به اريانا په پنځو کالو کې د زرميلیونه ډالرو ارزښت پيدا کړی وای، چې په نتيجه کې به يې دولت کولای شول پر افغاني سوداګرو باندې دا شرکت په ښه بيه وپلوري او په لاس ته راغليو پيسو کېدای شول، چې د دولت کارکوونکو ته د تقاعد يو قوي بنسټ کېښودل شي، له بده مرغه د دولت له خوا دا طرحه ونه منل شوه او نن اريانا د يوه کمزوري او بې اغېزې شرکت په نامه پېژندل کېږي.

که څه هم په دې وخت کې يو څه نور هوايي شرکتونه منځته راغلي چې يوه يې ښه نوم ګټلی، خو د ټليفون په عرصه کې چې کوم اصول په پام کې نيول شوي وو په دې برخه کې له پامه غورځېدلي، نو له همدې کبله د خلکو پر وړاندې د هوايي شرکتونو وځايې ناڅرګند پاتې شوي دي.

کې ځينې هغور وښانفکرانو چې د سوداګرو د امتيازاتو پر وړاندې يې خنډونه جوړول، له ده سره ټکرو کړ او له بله پلوه يې له شاهي کورنۍ سره هم مناسبات خراب شول.

افغانستان د تاريخ په اوږدو کې بېلابېل اقتصادي نظريات تجربه کړي، خو داسې تجربه ترسره نه شوه چې و توانېږي د دې هېواد اقتصادي مسير ته اساسي تغير ورکړي او سمهال د ازاد بازار شعار ګډوډي راوستې ده او موږ اړ يوو بېرته هغه اصل ته رجوع وکړو، چې د صلاحيتونو او مسؤليتونو پر بنياد د ازاد بازار اصول ټاکي. د دې اصولو څو مثالونه په دې ډول ذکر کوو:

۱. لايسنسونه:

د مهمو اقتصادي امورو تنظيم دا ايجابوي، چې وېرې پانګې تمرکز ومومي چې په نتيجه کې يې ستره پانګه برابره شي او مهم سکتورونه په حرکت راولي. دمخه مو وويل، چې د لايسنس ورکولو په برخه کې سم انسجام د دې باعث شو، چې په هېواد کې ۷ ميليون موبایل ټليفونونه ووېشل شي، ځکه مقررات داسې ټاکل شوي وو چې په لومړي سر کې به دوو او بيا به دوو نورو شرکتونو ته د کار لايسنس ورکول کېږي.

که چېرې شلو کمپنيو ته لايسنس ورکول شوی وای پایله به يې ګډوډي وه او که يوې کمپنۍ ته د کار لايسنس په لاس ورغلی وای، نو بيا به يې د مطلق انحصار ښه درلوده، نو دلته څلورو شرکتونو ته اجازه نامه ورکول د ازاد بازار د هغه اصل په بنا تاييد شول چې د مخابراتو او معلوماتي ټيکنالوژۍ په سکتور کې د شفافو اصولو پر اساس هم ټولنې ته د خدماتو د عرضه کېدو چانس په لاس ورشي او هم له دغو شرکتونو څخه

خدماتو په برخه کې د دولت هغه مسؤليت په ګوته کوي چې د کيفيت کنټرول وکړي. د بې کيفيته تېلو په اړه مو مخکې بحث کړی، اوس غواړم د دارو درملو په اړه بحث وکړم.

هغه مهال چې افغانستان د تودې جګړې ډګرو او په هره برخه کې يې لمبې بلې وې، نو هم افغانستان ته بې کيفيته دارو راوړل شول، مګر اوس هم په پراخه پيمانه جعلی داروګان د پلازمېنې په ګډون د هېواد په ټولو لويو او وړو بازارونو کې پېر او پلور لري. هغه بې کيفيته او يا له تاريخه تېر دارو چې مطلق زهر دي او ولس ته هم ځاني او هم مالي تاوانونه اړوي. همدا اصل پر ګڼو وارداتو صدق کوي.

نن ورځ افغانستان له هغو وارداتي اقلامو ډک دی، چې زيان به يې لسګونه کاله وروسته زموږ نورو نسلونو ته هم ورسېږي. د کيفيت نه کنټرول دا معنی نه لري، چې بويه موږ د کنټرول لازم وسايل او ظرفيت نه لرو. د کابل پوهنتون د فارمسي پوهنځي همدا اوس هغه ټول امکانات او پوهه لري چې د دوا، غوړيو، شېدو او نورو اقلامو کنټرول په مؤثره توګه ترسره کړي، مګر په بې کفايته دولت کې دا ظرفيت او احساس نشته چې له دغو امکاناتو څخه ګټه واخلي او د ولس ژوند وساتي او هغه ميليونونه ډالره تاوان چې له همدې کبله هېواد ته رسېږي مخه يې ډب کړي.

د ازاد بازار په حواله بايد نتيجه ګيري دا وي، چې دولت اړ دی له خپلو قانوني صلاحيتونو څخه د يوه مشروع بازار په رامنځته کولو کې ګټه واخلي. که غواړو چې د يوه مافيایي او نامشروع اقتصاد پر ځای يو چټک او متحرک اقتصاد رامنځته کړو، نو لازمه ده چې صلاحيتونه او محدوديتونه په

مختلف شرکتونه د روابطو پر بنياد راځي او د بېلابېلو فرامينو په اخیستو امتيازات غواړي، چې د ساري په توګه د اريانا د هغه امتياز يادونه کوو چې د ولسمشر په فرمان يې الوتکو ته د زينو د اېښودو انحصار اخیستی او د هرې الوتنې پروخت چې دوی الوتکې ته زینه کېږدي زرامريکايي ډالره مزدوري اخلي. په همدې برخه کې يوه بله نیمګړتيا داده چې د کابل هوايي ډګر دويم نوی ترمينل چې تر جوړېدو نهه مياشتې وروسته هم د خلکو لپاره خدمات نه عرضه کوي او دولت نه دی توانېدلی، چې عملي فعاليت ته يې تيار کړي.

که غواړو چې زموږ الوتکې مخامخ په معتبرو هوايي ډګرونو کې ناسته وکړي او بکسونه موبيا تفتيش نه شي په کار ده، چې په هوايي ډګرونو کې د نړيوال تفتيش اصول پلي شي. جاپان د مرستې په دود په کابل هوايي ډګر کې يو نوی ترمينل جوړ کړ، خو دا چې د افغانستان د ترانسپورت وزيران په متداوم تغير کې دي، نو په دې هېواد کې لا تر اوسه هغه اصول نشته چې پر اساس يې ترمينلونه مرتب شي. په دې صورت کې لازمه وه، چې د دې ترمينل د ځنډولو پر ځای له کوم نړيوال امنيتي شرکت سره قرارداد شوی وای چې دا چاره يې پر مخ وړي وای. که چېرې د جوړ شوي ترمينل نهه مياشتې بې ځايه ځنډ په پام کې ونيسو، نو له يوې خوا يې په مادي لحاظ تاوان کړی اوله بلې خوا يې زموږ هېواد وال په رواني لحاظ ډېر تنګ کړي دي، خو دولت د خپلې بې کفايتۍ له امله نه دی توانېدلی چې خلکو ته په وخت خدمات ترسره کړي.

د مقرراتو يا (ريګولېشن) اهميت يوازې د کاري لايسنسونو په ورکړه کې نه، بلکې د وارداتو، صادراتو او

نشتوالي او د برېښنا وزارت د بې غورۍ له امله پر خای ونه لگول شوې، چې د ښار فقیرو خلکو یا تیارې قبولې کړې او یا یې په جنراتوري برق میلیونونه ډالر مصرف کړل. د زېربنا په برخه کې درې ډوله ظرفیتونه د ځانگړي اهمیت وړ دي.

لومړۍ - د لویو پروژو پلان او نقشه جوړول: دا هغه علم او فن دی چې په هراړخیز ډول پانگونې ته اړتیا لري، مگر افغانستان هم کولی شي چې د اغېزمنو دولتونو په څېر دا ظرفیت له بازاره واخلي. د وړاندیز په توگه ویلی شم، چې د دې پر خای چې که په متفرقه توگه د یوې پروژې لپاره دا ظرفیت اخیستل کېږي ولې یې په عمده توگه په یوه ځل نه اخلو. یعنې افغانستان کولی شي چې د یوه معاصر دولت په توگه د پلان او نقشه جوړونې دوه نړیوالې کمپنۍ په بیه واخلي. د مدیریت چارې دې نړیوالو متخصصینو ته پرېږدي او د ملکیت حق دې له دولت سره وي، چې ډېرې گټې ترلاسه شي.

که چېرې موږ په دې وتوانېدو هغه وخت به ډېرې نړیوالې مرستې متمرکزې کړو او را پېښه کېدوې به له منځه لاړه شي.

دویم - دولت باید د زېربنايي بنسټونو ساتندوی وي او د دې دندې د ترسره کولو لپاره لازمه ده چې دولتي تصدیانې ايجاد شي چې په دوامداره توگه د زېربنايي بنسټونو ساتنه او څارنه وکړي. که چېرې د داسې تصدیو په ايجاد پانگونه وشي او تر یوه اغېزناک مدیریت لاندې سمبال شي موږ به له یوې خوا د سترو زېربنايي بنسټونو ساتنه کړې وي او له بله پلوه به وکولی شو، چې په همدې ظرفیت په کلیو او بانډو کې منځنۍ

قانوني چوکاټ کې تنظیم کړو او د تطبیق لپاره یې مټې را ونغاړو.

ج- د دولت مستقیمه اداره:

په هره ټولنه کې ځینې اقتصادي امور د دولت له خوا په مستقیمه توگه اجرا کېږي، خو دا امور، ځکه ثابت نه دي، چې ټیکنالوژي او اقتصاد په دوامداره تغیر کې دي او هغه وخت چې یو خصوصي سکتور کولی شي په منظمه توگه خدمات ترسره کړي باید موقع ورته برابره شي. زموږ په اوسنیو شرایطو کې لاندې برخې به د دولت له مستقیمې څارنې او مدیریت څخه نه شي ترسره کېدې:

۱- زېربنا:

د راتلونکي ملي اقتصاد وده د زېربنايي پانگې له جوړولو پرته ممکنه نه برېښي. په کار ده چې له بلاعوضه مرستو او ارزانه پوړونو څخه ډېره برخه په زېربنايي پروژو ولگول شي. افغانستان په دې برخه کې ترهر څه لومړی برېښنا، اوبو، سړک، د ریل گاډي پټلۍ او هوايي ډگرونو ته اړتیا لري.

د برېښنا په نه موجودیت کې تعلیمي، اقتصادي او دولتي چارې پر مخ نه ځي، نو ځکه دولت اړ دی چې هم زموږ وافرې اوبه په برېښنا بدلې کړي او هم زموږ له باد او لمر څخه د برېښنا انرژي تولید کړي او په دویم گام کې د برېښنا د توزیع په مدیریت باندې پانگونه وکړي چې ظرفیت ترلاسه شي، ځکه د کابل ښار د برېښنا شبکې د توزیع په برخه کې په کلونو د نړیوال بانک پیسې پرتې وې، خو د برېښنا په برخه کې د ظرفیت د

دې شرکتونو له پاکستاني کمپنيو سره قراردادونه وکړل او هغوی چې دا موقع ولیدله، نو ورځ تر بلې یې د قیربیه اسمان ته لوړه کړه او نتیجه یې دا شوه، چې په افغانستان کې د یوه کیلو متر قیر سرک بیه له همسایه هېوادونو څخه درې تر څلور چنده لوړه شوه. زموږ دولت د یوه مستقل دولت په توګه کولای شول پخپله له ایران سره قرارداد وکړي له ایران څخه په ارزانه بیه قیر واخلي او بېرته یې امریکایي قراردادیانو او شرکتونو ته ورکړي.

که دولت دا کار کړی وای، نو د سرک قیمت به ټیټ شوی وای او د نن په پرتله به زموږ د پخو سرکونو شمېره هم لوړه وای، څه چې تېر شو هغه هېر شو، خو اوسنۍ نتیجه ګیري باید دا وي چې دولت اړ دی د تدارکاتو په برخه کې اغېزناک ظرفیت رامنځته کړي چې د بهرنیو مرستو هر ډالراو د کورنیو عوایدو یوه افغانۍ زموږ د درد دوا شي او لویه ګټه ترلاسه شي.

د- د کار قوه:

زموږ نننۍ حیاتي ستونزه بې روزګاري ده. زموږ ځوانان چې مطلق اکثریت دی. بې روزګاره دي او د ټولنې د خدمت پر ځای د ستونزو لامل ګرځېدلي دي. همدا دلیل د دې لپاره بس دی چې ووايو زموږ ټولنه پر خپلو پښو نه ده ولاړه.

د دولت زېربنایي پروژې باید د دې وسیله شي، چې ځوانانو ته د کار زمینه برابره کړي، خو د دې موخې د ترلاسه کولو لپاره په کار ده چې یوه اغېزناکه کاري قوه را ژوندۍ کړي شي، چې په هر زون او ولایت کې له محلي خلکو څخه تشکیل او د سترو زېربنایي پروژو په کار کې استخدام شي، د پروژې

او وړې پروژې ترسره کړو.

د رېيم- افغانستان چې په وچه پروت هېواد دی او تر ډېره بریده یې رغاونه په سوداګرۍ پورې تړلې ده. همېشه دې ته اړتیا لري چې د ځینو عمده اقلامو لپاره د دولت او خصوصي سکتور له خوا ستراتیژیک ذخایر خوندي کړي.

د دولت له خوا باید څو عمده بندرونه لکه حیرتان او شېرخان له یوې خوا مجهز شي او له بله پلوه نه یوازې تورغونډۍ، بلکه له عاقینې نه نیولې تر بادغیس، هرات، فراه، کندهار، پکتیکا، خوست، ننګرهار، بدخشان او کونړ پورې د وچو بندرونو ترتیب ونیول شي، چې زموږ ملي ګټې ورسره خوندي کېدی شي.

افغان ولس د بې اغېزې او ناکام دولت له لاسه یوازې د سیمنتو په برخه کې په میلیونونو ډالره ګټه د پاکستان د سیمنتو تولیدوونکو فابریکو ته ورسوله او ځان ته یې تاوان وکړ. زموږ ناکام دولت نه یوازې په دې بریالی نه شو، چې د سیمنتو د تولید لپاره نړیواله پانګه ترلاسه کړي، بلکه د تدارکاتو داسې نظم یې هم رامنځته نه کړی شو، چې د پاکستان د سیمنت پلورونکو د انحصار مخه ونیسي.

داسې قوي شواهد شته چې پاکستانی سیمنت پلورونکو کمپنیو د ټولو نړیوالو اصولو پر خلاف پرېکړه کړې وه، چې پر افغانانو باندې بیې لوړې کړي او دې ته یې اړ کړي چې په لوړه بیه له دوی څخه سیمنت واخلي. په همدې ډول د قیر (تارکول) په برخه کې هم همداسې وشول، د امریکا د متحدو ایالاتو دولت پر ایران بندیزونه لګولي و او هېڅ امریکایي شرکت اجازه نه لرله چې له ایران څخه قیر واخلي.

نولازمه ده چې دولت داسې شرايط رامنځته کړي چې دا پوهې حاصلې شي.

که دولت وغواړي کولی شي هغه وخت چې د پوهنتون، ښوونځي، روغتون او يا کومې بلې مؤسسې ودانې جوړوي، نو د يوه ملي پروگرام په چوکاټ کې دې همدې ځوانانو ته د عملي کار زمینه برابره کړي او تر فراغت وروسته دې د دوی د لياقت او پوهې په نظر کې نيولو سره دوی ته داسې اسناد ورکړي چې په وسيله يې کولی شي ځان ته مناسب روزگار پيدا کړي او د همدې اسنادو له مخې هر څوک چې په دغه کاريگر باندې کار کوي د ده سويه ورته څرگنده او په هماغه اندازه مزدوري ورته وټاکي.

همدا ډول موږ په زرگونو داسې ځوانانو ته اړتيا لرو چې د پروژو اداره ترلاسه کړي او په اصولي توگه وکولی شي د ساختماني پروژو مدیریت سمبال کړي. د داسې مهارتونو د زده کړې لپاره شپږ میاشتیني او دوه کلن پروگرامونه شته چې تر لاس لاندې ونيول شي، خو اصلي هدف دادی چې دولت باید د کاري قوې د روزنې لپاره داسې لس کلن او شل کلن پروگرامونه جوړ کړي چې ټولنه د هغو ټولو ظرفیتونو خاونده شي چې یو مستقل هېواد پرې ودانېدلای شي.

هـ- سکتورونه:

هر هېواد اړ دی چې د خپلې هراړخیزې ودې لپاره ځینو سکتورونو ته په لومړیتوب قایل شي، ځکه د یوه هېواد موقعیت، طبیعي او بشري پانگې او مالي امکانات دا لازمي چې هغه سکتورونه په نښه او منظم کړی شي چې د اکثریت

څرنگوالي ته په پام باید په اول قدم کې ځوانان تر چټکې روزنې لاندې ونيول شي چې د پروژې مطابق کاري ظرفیت ترلاسه کړي او د پروژې تر تطبیق وروسته دې بیا په دویم گام کې دوی ته د داسې زده کړې زمینه برابره شي چې دوی ته یو کسب وښيي او په وسيله يې د یوه قانونمند بازار په چوکاټ کې د هوسا ژوند خاوندان شي. د کار دا قوه په بېلابېلو برخو کې لکه برېښنا بندونو، سرکونو او نورو ضروري پروژو کې په کارگومارل کېدای شي.

د دې تر څنګ د کار یوه شنه قوه هم د افغانستان حیاتي اړتیا ده چې وتوانېږي د هېواد تباہ شوي ځنګلونه بېرته له سره ژوندي کړي. یوه بله مهمه موضوع د زېربنايي پروژو د امنیت ستونزه ده چې او سمهال یې د هېواد په سویل کې د ځینو بهرنیو امنیتي کمپنیو له خوا امنیت ساتل کېږي او ویل کېږي چې نېږدې ۵۰٪ پیسې په امنیتي برخه کې لگوي. که چېرې د کار سمه قوه رامنځته شي، نو له تنقیص شویو افسرانو څخه هم داسې قوه جوړېدای شي چې له یوې خوا د پروژو امنیت وساتي او له بلې خوا څخه ملت ته دا ثابته کړي چې د یوه عسکر په توګه د دوی په خدمت بوخت دي.

سره له دې چې زموږ په میلیونونو ځوانان بې روزګاره دي، مګر په زیاترو ښارونو کې د عادي کارونو لپاره بهرني کاريګر په لوړه بیه استخدامېږي او دلیل یې دادی چې هغوی زموږ د ځوانانو په پرتله لوړه تخنیکي پوهه لري. که چېرې دولت پر خپلو ځوانانو زړه سوی ولري، نو ځینې تخنیکي پوهې لکه نلواني، معماري، نجاري او داسې نورې پوهې په ډېره اسانۍ د یوه با استعداد ځوان له خوا په لږه موده کې زده کېدای شي،

دمخه مو ذکر کړه چې کله ښاغلي زابلي په پنبې باندې پانگونه وکړه، نو بغلان او کندوز پر صنعتي سيمو تبديل شول، مگر نن ورځ برعکس د افغانستان په شمال کې مالوچ نه ليدل کېږي، ځکه د توليد، صدور او بازار سرچينې يې فلج دي او که چېرې دا برخه فعاله شي د پنبې پيداوار به هم وغوړېږي، ځکه د کرنې بيارغونه په لومړي گام کې د سيمه ييزو او نړيوالو بازارونو په ايجاد پورې تړلې ده.

همداراز بايد په ټول هېواد کې کرنه له يوې عنعنې څخه په يوه علم بدله شي، ځکه نن ورځ له خيشاوې څخه نيولې تر حاصل اخيستو پورې ټولې برخې په علمي اصولو درېدلې دي. که غواړو چې له خپلو ځمکو څخه لازم حاصلات واخلو په کار ده د هرې ولسوالۍ پر کچه د ځمکې زرعي نقشې ولرو او په دې پوه شو چې د نړيوالو تجربو پر اساس کوم اقلام زموږ د خاورې له شرايطو سره برابر دي همدا ډول بزگر هم د بازار په وضعه پوه وي چې په کوم وخت کې کوم اقلام ده ته ډېره گټه کوي. معاصره کرنه بې له دې چې بزگر ته يو منظم مالي حساب او پوره امکانات په لاس ورکړي مؤثره نه واقع کېږي او که غواړو، چې بزگر ته د پور اخيستو ترتيب ونيسو، نو هم بايد د ملکيت د تثبيت مسئله حل شي او هم د هغو اقلامو د پيداوار نرخونه و سنجول شي چې په وسيله يې پور ورکول کېږي.

څرنگه چې اصلي کرنه په وسايلو سمبالېږي، نو تر هغه چې د داسې وسايلو د جوړولو امکانات او توليدات زموږ په هېواد کې برابر نه شي ممکنه نه ده، چې دا برخه انکشاف ومومي، ځکه کرنه داسې علم دی چې همېشه د تغير په حال کې دی، نو د څېړنو داسې مراکز ډېر مهم دي، چې نوې منځته راغلې تجربې

خلکو د ژوند تامينولو چاره پرمخ وړي. زموږ په اوسنيو شرايطو کې شپږ داسې سکتورونه دي، چې زما په اند بايد د لومړيتوب حق ولري: کرنه، مالداري، معادن، ساختماني، مخابرات او معلوماتي ټيکنالوجي او ښاري خدمات.

۱- کرنه (زراعت):

دا سکتور په دو د ليلونو زموږ په هېواد کې ځانگړې اهميت لري. يو دا چې زموږ ډېر خلک لا تر اوسه هم بزگري کوي او ښارونو ته ډوډۍ برابرې، خو دوی پخپله ډېر بېوزله دي او دا چې د دوی بېوزلې ختمه شي په کار ده د کرنې چارې په عصري وسيلو سمبال شي چې د پيداوار په نتيجه کې دوی ته د ژوند ډېرې اسانتياوې په لاس ورځي.

بل دا چې کوکنار چې زموږ په هېواد کې د ځينو علتونو په اساس کرل کېږي درې ځانگړنې لري، کمې اوبه غواړي، ډېر زحمت ته اړتيا لري او چېرې چې نور فصلونه ډېره گټه نه کوي هلته کوکنار کرل کېږي. که غواړو چې دا بوټی لرې کړو ځينې اقتصادي اقدامات په کار دي او هغه دا چې د يوه کليوال ورځنی عايد بايد له پنځو سو افغانيو څخه دوو سوو افغانيو ته لوړ شي.

که چېرې داسې وشي يعنې بزگر له مشروع لارې خپلې اړتياوې پوره کړي، نو بيا ورته پر کوکنارو دومره خوارې کول گټه نه لري او د خپلې عقيدې له مخې هم اړ کېږي چې دا ناروا بوټی ختم کړي.

که چېرې غواړو چې د کرنې له لارې په ورځ کې د بزگر جيب ته څلور ډالره عايد ورشي، نو دا بيا په دې سکتور باندې بنيادي پانگونه ته اړتيا لري.

او ساتنه کېږي. دولت اړ دی، چې د کرنې په شمول د دې برخې د غښتلتيا په منظور هم ډېر مؤثر کار وکړي.

د کوچيانو مالداري:

بله برخه هغه مالداري ده، چې د کوچيانو خويندو وروڼو له خوا کېږي. په عمومي توګه کوچيان په ننني دور کې د افغانستان له ډېرو بيوزلو پاړکيو څخه شمېرل کېږي، ځکه د دوی د معيشت عمده برخه مالداري وه چې د جګړې او وچکالۍ په ترڅ کې يې له لاسه ورکړه او زياتره يې مزدور کار شول. د کوچيانو يوه بله برخه داسې خلک وو، چې هم يې ځمکې درلودې او هم مالونه دوی د بن د پرېکړې تر مهاله د دې توان پيدا کړی و چې خپله مالداري وساتي او په تدريجي ډول يې زياته کړي، مګر هغه کوچيان چې اوس، اوس غواړي خپله مالداري زياته کړي له ډېرو ستونزو سره مخ دي.

څارويو ته د څښاک د اوبو نه لرل يې لومړۍ ستونزه ده. دوی چې کله خپل څاروي له يوې ورشو څخه بلې ته بيايي او يا هم موسمي سفر کوي، د لارې په اوږدو کې د څښاک د اوبو له جدي ستونزې سره مخ دي. که په بغلان ولايت کې د دوی د څارويو لپاره يوازې له پنځوسو څخه تر سلو پورې څاګانې وکېندل شي، د دوی د څارويو د څښلو د اوبو ستونزه هوارولې شي.

که چېرې د دوی د څارويو لپاره په پراخه پيمانه څاګانې وکېندل شي دوی به نه اړ کېږي، چې څارويو ته د اوبو ورکولو له امله پر اوږدو لارو خپل څاروي خوار کړي.

د ورشوګانو پر سر جنجالونه يې بله عمده ستونزه ده. په

له کروندګرو سره شريکي کړي او که دې ټولو اړتياوو ته پام وکړو، نو دا په ګوته کوي چې موږ په دې برخه کې يو ملي پروګرام ته ضرورت لرو.

۲- مالداري:

مالداري زموږ د اقتصاد يوه ډېره مهمه برخه وه، ځکه زموږ په هېواد کې د کبانو رشد او ودې ته له پخوا څخه زمينه نه وه برابرې او انسانان اړ وو، چې د پروټينونو د اخيستلو لپاره د پسونو او غوايانو له غوښو کار واخلي. همدا ډول د لبنیاتو ټول انواع لکه غوړي، شيدې، ماسته، کوچ او نور هم له کورنيو څارويو څخه ترلاسه کېدل، مګر جګړې، وچکالۍ او ناروغيو زموږ مالداري ډېره زيانمنه کړه. د ځينو کارپوهانو د اټکلونو له مخې موږ نږدې اتيا په سلو کې مالداري له لاسه ورکړې ده او يو تر ټولو څرګند تاوان يې دا دی، چې نن موږ په ډېره لوړه پيمانه غوښې او لبنیات له بهرنيو هېوادونو څخه واردوو.

عصري مالداري د کرنې په څېر هم يو علم او هم يو فن دی. که د مالدارۍ پراختيا ته پام وکړو هم هېوادوالو ته کار پيدا کولی شو او هم هغه پيسې چې په غوښو او لبنیاتو پسې بهر ځي کولی شو پخپل هېواد کې پرې په توليدي امورو کې پانګونه وکړو.

مالداري په درې برخو کې جدي پاملرنې ته اړتيا لري:

د کليوالو مالداري:

هغه مالداري چې د کليوالو خويندو وروڼو له خوا يې پالنه

عصري مالداري:

څرنگه چې ميکانيزه فارمونه د عصري کرنې د پراختيا وسيله گرځي، په همدې ترتيب د عصري مالدارۍ لپاره هم ځانگړي ترتيبات موجود دي. په افغانستان کې په لومړي ځل د داود خان د حکومت پر مهال د عصري مالدارۍ د پراختيا په منظور په هرات کې مسلخ او په بغلان کې د شيدو فابريکه جوړه شوه، خو د جگړې په دوران کې يې نه پراختيا ومونده او نه يې محافظت وشو.

افغانستان د عصري مالدارۍ د پراختيا لپاره ډېر غوره اقليمي شرايط لري، خو هغه وخت ترې کار اخيستل کېدې شي چې يو ملي سراسري پروگرام په سمه توگه پلي شي. د ملي پروگرام په چوکاټ کې بايد د افغانستان ټولې برخې وڅېړل شي او په مؤثره توگه د دې برخې د پراختيا لپاره پانگونه وشي.

۳- معادن:

د افغانستان ستره طبيعي شتمني د دې هېواد معدنونه دي او کولی شي چې د ځانگړو خصوصياتو په درلودو د افغانستان د متوازن انکشاف زمينه برابره کړي، ځکه د افغانستان په ټولو برخو کې معادن موجود دي.

دمخه مو ذکر کړه، چې د جيولوجي سروې تر بشپړېدو وروسته موږ ته څرگنده شوه، چې پکتیکا هم په کافي اندازه گازلري. که دا احتمال سم وڅېړي، نو په دې وسيله به د افغانستان په مرکزي او جنوبي برخو کې ستر اقتصادي

نولسمه پېړۍ کې زموږ ورشوگانې ډېرې وې، ځکه کليوال او ښاري نفوس کم و، ځمکې پراخې وې او کلي اباد وو. په هېواد کې له يوې خوا وچکالي او له بلې خوا د ځمکو د غصب جگړې زېږولي دي، زورواکان د دې لامل شول چې ځمکې تنگې او ورشوگانې د کميت او کيفيت په لحاظ محدودې کړي.

د دې ستونزې د هوارې لپاره دولت اړ دی، چې د ورشوگانو د قانوني چوکاټ جوړونې په موخه سمدستي يوه عمومي سروې وکړي چې د ځايي اوسېدونکي او کوچي ترمنځ ستونزې پای ومومي.

د کوچي او ځايي اوسېدونکي ترمنځ په موسمي کوچونو کې د کروندو پر سرمهالني ځوابدي يوه بله ستونزه ده. د اوسنيو ترانسپورتي امکاناتو په موجوديت کې دا ستونزه هوارېدې شي.

که چېرې مالونه د ترانسپورت په وسيله انتقال شي له يوې خوا به د ځايي اوسېدونکو کروندې هم په امن پاتې شي او له بله پلوه به د څارويو هغه وزن چې د پياده کوچ له امله يې بايلي پر ځاي پاتې شي. د ترانسپورتي انتقال په صورت کې دولت کولی شي په اسانۍ سره د هغولارو امنيت ونيسي، چې د کوچيانو څاروي ترې تېرېږي.

د مالدارۍ په برخه کې د ځايي اوسېدونکو او کوچيانو ترمنځ څلورمه ستونزه يو ډول ده. دوی نه شي کولی په اسانۍ سره د خپلو څارويو محصولات غوښه او لښات بازارونو ته ورسوي. د مالدارۍ د ودې په موخه په ټولو برخو کې د بازار د شرايطو پيدا کول هم ځايي اوسېدونکو او هم کوچيانو ته ډېر ضروري دي.

گډون سربېره قراردادونه خپاره او د عامه معاملاتو لپاره وړاندې شي.

دويم: دا چې قرارداد يو حقوقي بنسټ لري، خو مهمې جملې يې کولی شي يا په لسگونو ډالر گټه وکړي او يا په سلگونو ميلیونه ډالر تاوان پېښ کړي، ځکه د قرارداد د ليکلو ژبه له عادي ليکلو سره حساس توپير لري، نو ځکه لازمه ده چې ډېره په غور وڅېړل شي. د افغانستان د حقوقو د ساتنې لپاره لازمه ده، چې خو نړيوال حقوقي شرکتونه د افغانستان د دولت له خوا په دوامداره توگه د معادنو د قراردادونو په برخه کې استخدام شي.

د نړيوالو اصولو مطابق دوی نه شي کولی هغو هېوادونو ته کار وکړي، چې غواړي زموږ د معادنو په برخه کې پانگونه وکړي. که څه هم د داسې شرکتونو استخدام ارزانه نه دی، خو بې له داسې شرکتونو څخه دا هم تر ډېره ممکنه ده، چې په ميليونونو ډالر په يوه قرارداد کې له لاسه ووځي. د دې ترڅنگ موږ ته هم په کار دی چې په عمومي توگه د معادنو او په خاصه توگه د معادنو په حقوقي برخه کې د بشري پانگې په روزلو پانگونه وکړو.

درېيم: د دولت عوايد بايد د اساسي قانون د ۴۲ مادې پر بنياد يوه واحد دولتي حساب ته راټول او تحويل شي. د دې مادې په استناد لازمه ده، چې په قراردادونو کې بشپړ دقت وشي او د کمپنۍ له خوا ټول عوايد نېغ په نېغه د دولت واحد حساب ته تحويل شي. په همدې حال کې د کمپنۍ عوايد هم بايد تر اصولي څارنې او حسابي معيارونو لاندې ونيول شي،

انکشاف رامنځته کړي.

که څه هم د افغانستان درې له تاريخي نظره د ترڅه ژوندانه نمونې وې، خو د جيولوجي سروې دا په ډاگه کوي، چې همدا درې سترې طبيعي پانگې لري او زموږ په اساسي قانون کې معادن ملي شتمني گڼل شوې، چې د استخراج او تنظيم لپاره يې دولت په دې مکلف دی چې اساسي اقدامات وکړي.

د معادنو قرارداد ډېره د پام وړ مسئله ده. په دې اړه مو مخکې د افريقا د ځينو هېوادونو مثالونه وړاندې کړل، چې د رشوت خورۍ له کبله يې سترې پانگې له لاسه ورکړې. زموږ له دغو سترو شتمنيو څخه د عامه گټو د تأمين لپاره جدي اقدامات په کار دي.

لومړی: د سترو معدنونو د قرارداد کولو لپاره بايد داسې اصول وضع کړو چې په مطلق شفافيت سره په کې د حساب ورکولو اصول مراعت شوي وي. د دې موخې د لاس ته راوړلو لپاره اوس ځينې نړيوالې تجربې شته، چې کار ترې واخلو. داسې نړيوالې مؤسسې منځته راغلي چې د دولتونو او قرارداديانو مکمل شهرت ورسره موجود دی. دوی پوهېږي چې پانگوونکې کمپنۍ او يا هېواد له پخوا څخه په داسې معاملو کې څه وړ شهرت لري.

که چېرې يوه کمپني يا هېواد په رشوت، فساد او درغلۍ کې ناوړه سابقه ولري، نو مخکې له مخکې پوهېدای شو چې شرايط مو بايد څه ډول وي. دا ډېره مهمه ده چې د قرارداد پر وخت داسې معلومات پراته وي.

د شفافيت د خوندي کولو لپاره د بې طرفه نړيوالو مؤسسو موجوديت هم ضرور دی او هم بايد د افغاني مدني ټولنې پر

د نورو کارونو او عوايدو د پيدا کېدو وسيله گرځي.

که چېرې د لوگر مس چين ته د خامو موادو په څېر صادر شي معنی يې دا ده، چې مس پرې پلورل شوې او که يې هره برخه په ځير وليدل شي او گټه ترې واخيستل شي، نو پر عوايد او کاري زمينې به زموږ د خلکو په لاس راشي.

د دې لپاره چې زموږ طبيعي پانگه د گټې په يوه زنځير بدله شي اړيوو چې بيا هم خپلو زېربنايي برخو لکه اوبو، برېښنا، سرک او د ريل پټلۍ ته پام وکړو، ځکه د افغانستان زياتره صادراتي اموال د وزن له لحاظه پر درانه دي او د تېلو نرخونه هم تل د بدلون په حال کې وي، نو په داسې وخت کې اړيوو چې د گټې د لاس ته راوړو لپاره د ريل پټلۍ ولرو.

زموږ د معادنو اهميت يوازې په سترو معادنو پورې نه دی تړلی، ځکه په کار ده چې د وړو او منځينو معادنو د استخراج لپاره هم ځانگړي مقررات ولرو، چې پانگه مو په اصولي توگه په کار واچول شي. په دې برخه کې زموږ له قيمتي عناصرو څخه د کار مساعد شرايط منځته راځي.

موږ کولی شو د لاجوردو، زمردو، سرو زرو، ياقوتو او نورو په پيدا کولو په هېواد کې د زرگرۍ صنعت ته وده ورکړو. په همدې حال کې په اروپايي اتحاديه کې زموږ د زرگرۍ صنعت پر وړاندې يو څه امتيازات موجود دي او زموږ په دې برخه باندې ډېره لږه ماليه وضعه شوې ده، چې دا هم يو ښه امکان گڼلی شو.

د ځينو متخصصينو په فکر زموږ د هېواد له پنځه سوه زرو څخه نيولې تر يوه ميليون پورې خلک د زرگرۍ په صنعت کې پر کار گومارل کېدی شي او دا چې د زرگرۍ د صنعت لپاره د

ځکه کمپنۍ کولی شي په ماهرانه توگه خپل عوايد کم وښيي او د دولت مالیه هم کمه تحويل کړي.

د يوې کمپنۍ د عوايدو دقيق سنجش هم په تخنيکي ظرفيت پورې اړه پيدا کوي او د داسې ظرفيت د ترلاسه کولو لپاره موږ بيا هم اړيوو خپل ډېر شمېر ځوانان وروزو، چې د ملي گټو ساتنه وکړي.

څلورم: که غواړو چې معادن مو د ولس لپاره کاري زمينې پيدا کړي، نو بيا اړيو چې معادن د اومو موادو په حيث بهر ته صادر نه کړو. که زموږ اوسپنه، مرمر، مس او يا نور د توليد په يوې منظمې سلسلې بدل شي يعنې په دويمو او درېيمو موادو بدل کړی شي، نو له يوې خوا به زموږ خپلې ملي اړتياوې پوره کړي. له بله پلوه به د عوايدو د ډېرېدو وسيله وگرځي او هم به دا لړۍ ولس ته د کارونو په پيدا کولو کې مرسته وکړي، خو که خپل معادن مو د خامو موادو په توگه بهر ته لاړ شي، نو بيا ترې د داسې گټې انتظار بې ځايه دی.

د مثال په توگه، زموږ مرمر گاونډيو هېوادونو ته تلل او هلته د تېرو په بيه پلورل کېدل، مگر په گاونډيو هېوادونو کې به چې و تراشل شول، نو د تراش، پالش او نورو مرحلو ټولې کاري زمينې به يې هم هلته ايجاد کړي او بيا به يې نه يوازې نورو هېوادونو ته په ډېره لوړه بيه صادرو، بلکې موږ پخپله هم خپل مرمر په ډېره لوړه بيه له هغو هېوادونو څخه اخيستي دي.

له اقتصادي لحاظه نظم لرونکي هېوادونه په دې توانېدلي چې له خپلو طبيعي پانگو څخه (Value chain) يعنې د گټې زنځير جوړ کړي، چې د همدې زنځير کړۍ په غور ليدل کېږي او

کبله ۲۴۰ ميليارده ډالريزبان رسېدلی دی.

کابل چې د هېواد پلازمېنې په توگه خپل ښاري حيثيت له لاسه ورکړی و او د چهاردهي سيمې د غلغلې د ښار بڼه يې غوره کړې وه چې په زرگونو کورونه يې د جگړې پروخت تباه شوي وو. همدا ډول د افغانستان د ډېرو سيمو په گډون د هرات ښار نيمايي برخه هم د روسانو په بمباريو کې ړنگه شوې وه. ما پخپلو سترگو د خوست او گردېز ښارونه په داسې بد حالت کې وليدل چې هېڅ شې په کې خوندي نه وو.

د جگړو له کبله د ننگرهار ډېره ځمکه شاره شوې وه او د غنمو پر ځای په کې ډول ډول ماینونه کرل شوي وو.

افغانستان د هغو پنځو هېوادونو په کتار کې دی چې ډېر زيات ماینونه په کې ښخ دي. د ماين د وژونکيو حادثاتو داستانونه زموږ د خلکو ترمنځ د افسانو په څېر مروج دي. ماینونو ډېر فقير انسانان وژلي او دغه ډاروونکي دښمن اوس هم زموږ په ځمکه کې پټ دي. مگر زما خپله يوه خاطره اوس هم نه هېرېږي. يوه ورځ د ډاکټر نجيب د دولت تر سقوط وروسته د خوست - گردېز پرلاره د يوې درې خوا ته روان شوم د سړک پر سر ملگرو ونيولم او راته يې په وار خطايی وويل چې ټوله دره له ماینونو ډکه ده. دا هغه سړک و چې په زرگونو انسانانو پرې تگ راتگ کاوه او د مختلف وزن ماینونه پرې رالوتي او له منځه يې وړي دي. په همدې ترتيب مې په هرات کې هم وليدل چې ماشومان د لوبو پر مهال د ماینونو خوراک شول.

زموږ په هېواد کې د ساختماني ظرفيت نه علاوه د يوه متحرک اقتصاد منځته راتگ ناشونی دی. دمخه مو وويل چې دولت بايد د پلان گذارۍ او د تدارکاتو د ظرفيت په برخه کې د

سترو فابريکو جوړول او د زياتې پانگونې اړتيا نشته، نو کېدی شي چې د هېواد په مختلفو سيمو کې داسې ترتيب ونيول شي چې ځوانان دې ځانگې ته جذب شي.

په ډېرو هېوادونو کې زرگري د مېرمنو ځانگړې پيشه گرځېدلې چې زموږ د مېرمنو لپاره هم ښايي داسې روزنه برابره شي.

په معادنو باندې پانگونه منځمهاله او اوږد مهاله پروسه ده او د قانون تسلسل په کې حتمي شرط دی. پانگوال بايد دا ډاډ ولري چې د نظام په تغيراتو قوانين او مقررات نه بدلېږي او د اصولو تداوم به د دوی د مشروع گټو ساتندوی وي. که دولت ظرفيت ونه لري د قانون حاکميت نه تأمینېږي، ځکه په لومړي گام کې د معادن وزارت ته څوک د قانون د مرکز په سترگه نه گوري، خو که موږ دا پرېکړه کړې وي چې يو هوسا هېواد او خود کفا خلک غواړو، نو بيا لازمه ده چې د هېواد معدنيات په شديده توگه په هغه قانوني چوکاټ کې تنظيم شي چې ټولنيز عدالت تأمینولی شي.

د دې دليل دادی چې د ټولنيز عدالت او د دولت د عوايدو د انسجام تر منځ کلک اړيکی موجود دی. په افغانستان کې لږترلږه په راتلونکو سلو کلونو کې معادن ډېر ستر رول لوبوي، نو ځکه ورته داسې ته داب جوړول په کار دي چې زموږ راتلونکی خوندي وساتي.

۴- ساختماني:

څرنگه چې مو دمخه ذکر وکړد نړيوال بانک د يوه تخمين له مخې افغانستان ته په تېرو جگړو کې د هراړخيزې بربادۍ له

نډولتي سازمانونه (NGO) د مناقصې جلا، جلا اصول لري. د دې بېلابېلو اصولو زده کړه او د پروپوزلونو وړاندې کول زموږ افغاني شرکتونو ته يو ستر عذاب گرځېدلی او له همدې کبله عمده قراردادونه د بهرنيو يا سيمه ييزو شرکتونو لاس ته لوېږي چې په پنځم شپږم لاس افغاني شرکت ته رسېږي او د گټې ستره برخه هغه بهرني شرکتونه ترلاسه کوي، چې د پروپوزل ليکلو په چل پوهېږي. که غواړو چې دا بدبختي پای ومومي، نو لازمه ده چې دولت د مناقصې داسې اصول رامنځته کړي چې له نړيوالو مرستندويو مؤسسو او هېوادونو سره يوې څرگندې نتيجې ته ورسېږي او هغه اصول چې د ټولو لپاره يو ډول وي په تېزۍ سره خواره او عام کړي. بله لاره يې دا ده چې دولت دې له مرسته کوونکو هېوادونو څخه نقدي پيسې ترلاسه کړي او وروسته دې د خپلو شرکتونو په وسيله په خورا شفافيت او ايماندارۍ داسې لگښتونه وکړي چې په پايله کې يې نړۍ دې ته قانع شي چې دولت د خپل خصوصي سکتور په مرسته د نړيوالو قرارداديانو او ملگرو ملتونو د مؤسساتو په پرتله ډېر اغېزمن کارونه سرته ورسول.

څلورم - خصوصي شرکتونه هغه مهال پر خپلو پنبو د درېدو توان پيدا کوي، چې له لنډ مهال او منځمهال څخه په اوږد مهال يقين پيدا کړي او دا هغه وخت شونې کېږي، چې په منځمهاله او اوږد مهاله پروژو کې شرکتونه په دې ډاډه وي چې که چېرې د خپل ظرفيت د لوړولو لپاره پانگونه وکړي پانگه يې بې ځايه نه مصرفېږي، بلکې گټوره نتيجه لري او که دا يقين پوخ شي، نو د افغانستان مختلف شرکتونه به اختصاصي کفايتونه ترلاسه کړي. د ساري په توگه، که چېرې دولت ټينگ

بنسټيز قوت خاوند شي. اوس دا ويل غواړو چې په ساختماني برخه کې د خصوصي سکتور او دولت ترمنځ بايد يو داسې اساسي تړون رامنځته شي چې له نړيوالو مرستو او کورنيو عوايدو څخه مؤثره گټه ترلاسه کړو او په اصولي توگه ترې د زېربنا د ساتنې او پراختيا لپاره کار واخلو.

د خصوصي سکتور د پراختيا لپاره ځينو اقداماتو ته اړتيا ده چې په دې ډول ورته اشاره کولی شو:

لومړۍ - په هېواد کې بايد يو ساختماني کوډ يا په بل عبارت يوه ساختماني مقررې وضعه شي او داسې څرگند ملي معيارونه چې له نړيوالو معيارونو سره سمون خوري رامنځته شي او د ټولو مرسته کوونکو هېوادونو او مؤسساتو د منلو وړ وي. د دې کوډ اهميت دادی چې هر قرارداد يې به خپل وړاندیزونه په همدې چوکاټ کې برابر وي او د خپل ظرفيت د لوړولو لپاره به پانگونه کوي.

دویم - د ساختماني قراردادې شرکتونو يوه سرتاسري اتحاديه بايد جوړه او تقويه شي او هغه قراردادې چې د دې اتحادیې غړيتوب ونه لري بايد د يوه قرارداد په مناقصه کې د گټون حق ونه لري. دا اتحاديه بايد دومره پياوړې کړی شي، چې وتوانېږي د هر غړي د ظرفيت او کيفيت گارنتي وکړي. د دې موخې د لاس ته راوړو لپاره بايد د بشري قوې ټول هغه اړخونه په اساسي توگه وڅېړل شي چې د افغانانو اوسنی ظرفيت معلوم او د يوه اساسي ظرفيت د منځته راتگ لپاره منظم يوکلن، پنځه کلن او لس کلن پروگرام جوړ شي.

درېیم - هر مرسته کوونکی هېواد، نړيوال بانک او

په همدې بهير کې له سلو نيولې تر دوو سوو پورې شرکتونه داسې تقويه کېدې شي، چې د کورونو د جوړولو اساسي ظرفيت پيدا کړي او وتوانېږي چې د خپلو خلکو لپاره د هستوگنې وړ کورونه جوړ کړي. موږ به بيا اړ نه يو، چې د نلدوانۍ، معمارۍ او يا نجاري لپاره د همسايه هېوادونو خلک په لوړه بيه استخدام کړو. که دا ساختماني ظرفيت چې د کميت او کيفيت ترمنځ يې اعتدال موجود وي رامنځته شي، نو بيا به ولس په دې ډاډمن وي چې يو کوريا پارتمان په مناسب قيمت او ټاکلي وخت ترلاسه کولی شي. کوريا د اوسېدو نور واحدونه زموږ د دولت د مامورينو ډېره ستره اړتيا ده.

که د اداري فساد لرې کول په اهدافو کې شامل وي، نو بايد داسې بنسټونه ايجاد کړو، چې د دولت مامورينو ته د کورونو د جوړولو ترتيب ونيسي. يوه لاره يې د تقاعد داسې صندوق جوړول دي چې له پانگې څخه يې د هستوگنې د کورونو جوړولو لپاره رقم اخيستل کېدې شي. نورې نړيوالې تجربې هم شته چې د يوه ملي بحث او ملي اجماع په ترڅ کې ترې گټه اخيستی شو.

۵- مخابرات او معلوماتي ټکنالوجي:

په اوسنۍ نړۍ کې مخابرات او معلوماتي ټکنالوجي د اقتصاد مهم رکن دی، ځکه چې د معاملاتو اصل پر معلوماتو ولاړ دی او که په مناسب وخت کې معلومات ترلاسه نه شي معاملات گټه نه شي کولی. که څوک غواړي چې خپل توليدات د بازار له اړتياوو سره سم عيار کړي اړ دی چې په اړه يې پوره معلومات ولري.

عزم ولري چې په پنځه کلنه موده کې د اوبو څلور سوه منځني بندونه جوړ کړي، نولازمه ده چې د پيسو سرچينه وضاحت ولري. نقشي تياري او امنيتي شرايط مساعد وي، نو که چېرې خصوصي شرکتونه د دولت په منځمهاله موخو يقين وکړي ځانونه ورسره عياروي او که چېرې موخه دا وي، چې پر څلورو سيندونو باندې په لس کلنه موده کې د برېښنا څلور ستر بندونه جوړېږي، نو هم لازمه ده په وضاحت سره وويل شي چې دې کار ته څه ډول ظرفيتونه په کار دي چې په داسې سترو پروژو کې ونډه واخلي، نو که داسې شي پايله يې داده چې ځينې افغاني شرکتونه به پر خپل ظرفيت باندې پانگونه وکړي او يا دا چې له ځينو نړيوالو شرکتونو سره به شريک شي، چې د درېيم گام د سترو پروژو لپاره عملي تجربه ترلاسه کړي.

د ساختمان بل مثال د کورونو او اپارتمانونو جوړول دي. زموږ په اقتصادي شرايطو کې د کورونو کرایه ډېره لوړه ده. د کابل او پېښور د کورونو د کرایې پرتله د دې خبرې ښه ثبوت دی، ځکه په پېښور ښار کې د يوه مناسب کور کرایه تر کابل له لس تر شلو چنده ټيټه ده. که غواړو چې ملي پانگه په کار واچوو او نړيواله پانگه په مناسبه توگه جذب کړو، نو د کورونو کرایه بايد کم تر کمه د گاونډيو هېوادونو له کرایې سره برابره کړو، ځکه له اقتصادي پلوه به بيا له گاونډيو هېوادونو سره پرتله کېږي، که چېرې دولت دا تصميم ونيسي، چې د لسو کالو په چوکاټ کې د هستوگنې يو ميليون واحدونو جوړولو ته زمينه برابره کړي، نو لازمه ده چې د دې موخې د عملي کولو لپاره له شرکتونو، بانکونو او نورو ملي او نړيوالو امکاناتو څخه ډېر مؤثر کار واخلي.

ايجاد کړو او د دې ظرفيت د ايجاد لپاره لازمه ده، چې په پوهنتونونو کې د کمپيوټر د لوړې کچې پوهنځي جوړ کړو او يا دا چې د معلوماتي ټيکنالوجۍ يو جلا پوهنتون پرانيزو، چې موخه يې يوازې د تخنيکي کسانو روزنه نه، بلکه د پروگرام ليکنې د ظرفيت رامنځته کول وي، کمپيوټريو معاصر علم دی او د تاريخ زده کړه ورته ضرور نه ده، د طب له يوه پوهنتون څخه د داسې يوه پوهنتون د جوړولو لگښت ډېر کم دی، مگر د اقتصاد او ادارې په برخه کې يې نتيجه د ډېر اهميت وړ ده.

په نننۍ نړۍ کې کمپيوټر ته د عام ولس لاس رسې د اقتصادي تحرک اصلي معيار دی، د کمپيوټر لپاره برق ضرور دی او دمخه مو د برېښنا په اهميت خبره وکړه، ځکه منظم او دوامداره برق له کمپيوټر څخه د گټې اخيستو لپاره اساسي شرط دی.

انټرنېټ د مواصلاتي نظام يو بل جادويي ډوله سيم دی چې په يوه وخت کې يې ټوله نړۍ او فضا په بر کې نيولې ده. دا نړيوال جال هغه پوهنتون او کتابتون ته ورته دی، چې په ميلياردونو پاڼې ترې ډکې او په دې برېښنايي کرښه کې خوندي دي. هغه معلومات چې له يوه کتابتون څخه په يوه مياشت کې ترلاسه کېدې شي په انټرنېټ کې ترڅو دقيقو زيات وخت نه غواړي، مگر له بده مرغه زموږ په هېواد کې دا اسانتيا ډېره لوړه بيه لري او که د يوه کور لپاره چې په گاونډيو هېوادونو کې په لس ډالره د کوم کيفيت انټرنېټ ترلاسه کېږي زموږ په هېواد کې پرې تر څلورو سوو امريکايي ډالرو زيات لگښت راځي چې دا زموږ په اقتصادي شرايطو کې ډېر دروند قيمت دی او همدا دليل دی چې زموږ ځوانان، خولا څه زموږ

دمخه مويلي وو، چې کله په ۱۳۸۲ هـ ل کال په اصولي توگه د ټليفون لايسنسونه توزيع شوي نه وو، نو ساعتونه په کار وو چې په کابل ښار کې به دې له يوه وزارت څخه بل ته احوال لېږه، مگر کله چې ۵، ۷ ميليونو افغانانو ټليفون ترلاسه کړ او س په اسانۍ سره د هېواد له يوه گوټ څخه بل ته معلومات انتقال مومي او ۷۵٪ خلک کولی شي د يو بل له احواله خبر او د ژوند او سوداگرۍ لپاره ترتيبات ونيسي.

مخابرات او معلوماتي ټيکنالوجي يوازې د شخصي معاملو لپاره د اهميت وړ نه دي، بلکه معاصر مواصلاتي سيستم د ننني نړيوال نظام بنسټ گڼل کېږي، نو پر همدې بنياد بايد نوي مواصلاتي نظام ته د يوې پراختيايي وسيلې په توگه وگورو او د دې سکتور د ودې او پراختيا لپاره داسې ترتيبات ونيسو چې د افغانستان د راتلونکي لپاره هم ممد وي او هم يو رکن.

د دې لپاره چې دا موخه عملي بڼه غوره کړي، بايد څو اساسي پاليسۍ جوړې او څو مهم تصاميم ونيول شي، ځکه کمپيوټر د يوه نوي علم په توگه گڼل کېږي، په گڼۍ د پرمختگ او بدلون په حال کې دی افغانستان نه شي کولی چې په دايمي توگه په نړيوالو سلاکارانو ملا وتړي په کار ده چې د کمپيوټر د پروگرامونو په برخه کې د کمپيوټر د سافت وير داسې پروگرام جوړوونکي وروزو چې زموږ د بشري پانگې د پراختيا اساسي رکن وگرځي، ځکه کمپيوټر ورځ تر بلې له سياسته نيولې تر ادارې او اقتصاد پورې په ټولو چارو کې مهم ځای نيسي، نو ځکه زموږ د سياسي او اقتصادي استقلاليت لپاره ډېره مهمه ده چې د سافت وير جوړولو دا مهم ظرفيت په خپل هېواد کې

۲- ښاري خدمات:

ښاري ژوند د کار پر تقسيم ولاړ دی. په ښارونو کې زیاتره خلک کسبګري او په تخصصي ډول خپل ژوند تأمینوي.

ښاري خدمات په عمومي ډول درې مهمې برخې لري:

الف- هغه خدمات چې د ښار له خوا کلیو باندې او مالدارانو ته وړاندې کېږي.

ب- هغه خدمات چې ښاريانو ته وړاندې کېږي.

ج- هغه خدمات چې له ښار څخه سیمې او نړۍ ته وړاندې کېږي.

که دغو دریو برخو ته سمه پاملرنه وشي موږ به وکولی شو چې هم د خدماتو کیفیت لوړ کړو او هم د خدماتو په برخه کې کاري پراختیا او کاري زمینې را منځته کړو.

هغه خدمات چې د ښار له خوا کلیو باندې او مالدارانو ته وړاندې کېږي د کلیوالو او مالدارانو په اړتیاوو پورې تړاو لري. زموږ زیاتره اطرافې وګړي په ورځ کې پنځوس افغانۍ عاید لري، چې دا ډېر ټیټ عاید دی او د دوی د پېر او پلور توان یې کمزوری کړی دی. دوی په ځینو خاصو مواردو کې له ښاره سودا اخلي، د ساري په توګه، که واده ښادي وي، نو معمولاً ښار ته راځي او د واده د ضرورت شیان اخلي.

بزرګران د سرې، غوړیو، اورلګیت، مالګې، تېلو او نورو شیانو د پېر لپاره ښارونو ته راځي، چې دا خدمات د بیې له پلوه ښاري دوکاندار ته د یادولو وړ ګټه نه رسوي، مګر کله که د دغو بزرګرانو ورځنۍ عاید له پنځوسو افغانیو څخه دوه سوو

سوداګریز شرکتونه هم نه شي کولی له دې وسیلې څخه د لوړې بیې له امله اغېزمنه استفاده وکړي. زما په فکر د افغانستان دولت دې یوه داسې اصولي پرېکړه وکړي چې افغانستان د ازاد انټرنیټ ساحه وګرځي.

د انټرنیټ شرکتونه دولت ته کومه د یادولو وړ مالیه نه ورکوي، خو د ازاد انټرنیټ له امله راتلونکې اقتصادي خوځښت له دې مالیو څخه ډېر لوړ ارزښت لري. همدا ډول د ځینو امریکایي حقوقپوهانو او کمپیوټر پوهانو له خوا د سافټویر جوړولو په اړه یو ستر بحث جريان لري. که داسې اصولي اقدامات ترسره شي، نو په ګڼ شمېر کې به د سافټویر جوړولو کمپنۍ منځته راشي.

دا خبره مو په مخکې پاڼو کې ذکر کړه چې زموږ ځوانانو په تېرو اتو کلونو کې وکولی شول، چې د سافټویر په جوړولو کې خپله ونډه ونیسي. که چېرې د دغو ځوانانو استعدادونو ته د رشد زمینه برابره شي دوی به د پوهنتونونو په راس کې ځای ونیسي او د دوی فکري پانګه به په ملي ګټو بدله شي.

په نړۍ کې د کمپیوټر بیه ورځ په ورځ په ټیټېدو ده. د امریکا د ټکنالوجۍ په سترپوهنتون (MIT) کې یو ځانګړی لابراتوار په دې بوخت دی چې اول ځل د پنځوسو ډالرو په بیه یو کمپیوټر جوړ کړي او له دې څخه هدف دادی چې وروسته یې بیه شلو ډالرو ته راټیټه کړي. که دا او دې ته ورته زمينې عملي بڼه غوره کړي، نو زموږ ځوانانو ته به هم په پراخه پیمانه د کمپیوټر او انټرنیټ د استعمال موقع په لاس ورشي او له دې ټکنالوژۍ سره پراخه اشنایي به د دوی د ژوند په هره برخه کې ډېرې مثبتې اغېزې ولري.

مجبوريوو چې په صحي لحاظ تثبيت او ښه کيفيت ولري. د داسې کنترول لپاره د هغو ملي تاسيساتو ايجادول په کاري، چې تصديق يې د نړۍ د اعتماد وړ وي.

د کابل پوهنتون د فارمسي پوهنځي داسې ډېر امکانات لري چې د پورتنيو اهدافو لپاره کارېدلی شوای او د دغو امکاناتو پرمت پوهنتون کولی شول چې د يوې تصدي ښه غوره کړي، مگر اوسني دولت ونه غوښتل، چې له يوې خوا کابل پوهنتون پر خپلو پښو ودرېږي او له بلې خوا د کيفيتونو د کنترول يوه معتبره مؤسسه رامنځته شي.

د ښوونې او روزنې په برخه کې کليو ته ښاري خدمات د ډېر ارزښت وړ دي. زه له ډېرو کليوالو څخه اورم چې هلته د دولتي ښوونځيو هراړخيز څرنگوالی په خراب حالت کې دی، ځکه په ښوونکو باندې لازمه پانگونه نه ده شوې، درسي لوازم او د مکتبونو تعميرات ضعیف دي او زیاتره مساجد او مکاتب برېښنا نه لري. د دې ستونزې د اوارې لپاره کولی شو د برېښنا په وسیله صوتي او تصويري درسي کسټونه، چې د پیاوړو استادانو له خوا تیار شوي وي د معلمانو او متعلمانو د مشاهدې لپاره وړاندې کړو. د دې ترڅنگ اوس په ښارونو کې خصوصي ښوونځي هم رامنځته شوي چې د دې خلاف د ډکېدو لپاره يې غوره خدمت کولی شو، ځکه خصوصي سکټور په ډېرو برخو کې کولی شي د ناکام دولت له خوا راپيدا شوې خلاوې ډکې کړي او یا دا چې دولت باید د داسې ستونزو د اوارې لپاره اقدام وکړي او پخپله دې له عمده مضامينو څخه صوتي او تصويري ټاپيونه جوړ کړي او په مؤثره توګه دې په ټول هېواد کې ووېشي. که له دې ټاپيونو څخه په سمه توګه

افغانیو ته لوړ شو، نو بیا به دوی خپلو اولادونو ته له ښاره کتابونه او ځینې نور شيان هم واخلي او د وخت په تېرېدو که چېرې هلته برېښنا ورسېږي، د دوی د پېر او اخیستو قوت به د دې وړ شي چې راډیو، د کالیو مینځلو ماشینونه، ټلويزيون، کمپیوټر او نورې برقي وسيلې هم له ښاره وپېري.

که چېرې زموږ کرڼه عصري شي، نو کلیوال به له ښارونو څخه ټول وسایل لکه ټراکتور، ترېش او نور واخلي او هغو زرعي مشاورینو ته به د مشورې اخیستو لپاره پیسې ورکړي، چې د دوی د حاصلاتو له پراختیا سره مرسته کولی شي. د دې ترڅنگ به دوی انجنیر، مهندس او ډیزاینر ته اړتیا پیدا کړي، چې دوی ته د کورونو، فابریکو او نورو تعمیرونو نقشې جوړې کړي او په سیمه کې د پلونو او بندونو د انسجام لپاره منظم ترتیب ونیسي.

هدف دادی چې په هره اندازه، چې د کلیوالو په عوایدو کې ډېرښت راځي په هماغه اندازه کلیوال کولی شي، چې د ټولنیزې همکارۍ له لارې خپلې اړتیاوې پوره کړي. همدا دلیل و، چې ما غوښتل د ملي پیوستون پروګرام په کلیو کې په شرکت بدل شي چې کلي یې په وسیله ملي او نړیوال مارکېټ ته لاره پیدا کړي. په هره اندازه چې زموږ د کلي سبزي په اروپايي مارکېټ کې وپلورل شي او یا یې مېوه د خلیج بازار ته ورسېږي په هماغه اندازه به زموږ د کلیوال ژوند بهتر شي.

په هره پیمانه چې د ارزښت د زنځیر کړۍ د نړۍ له معتبرو بازارونو سره وصل شي، په هماغه پیمانه به کلیوال د ښارونو خدماتو ته اړتیا او وړتیا پیدا کړي. د مثال په ډول، که غواړو چې د کلي انګور موږ د خلیج بازارونو ته لار پیدا کړي، نو

چې د کابل او ګاونډيو ولايتونو ترمنځ پلې کېدی شي. په همدې ترتيب په نورو ولايتونو لکه ننگرهار، هرات، کندهار، مزار، خوست، کندز، پکتيا او..... کې به هم ښايي داسې تجربې ډېرې بريالۍ نتيجې ولري.

د خدماتو د پراختيا لپاره څو نور عناصر ضروري دي:

لومړۍ - مقررات: داسې مقررات وضع کول په کار دي، چې تش په کاغذ ليکلې پاتې نه شي، بلکې په اصولي توګه تطبيق شي. ښه خدمات په رڼنده سيالۍ کې پراختيا مومي، خو که چېرې د محدودو افرادو په ګټه وکارېدل، نو بيا د خلکو باور له اصولو او ضوابطو څخه د ناوړو روابطو پر لور څرخي او کوبښ کوي، چې په سياسي زور ميدان وګټي، نه په مسلکي خوارۍ. په کابل کې له هوټلونو سره د مستوفيت او ښاروالۍ چلند يې يو غوره مثال دی. د هوټلونو مالکان وايي، چې هره ورځ د مستوفيت او ښاروالۍ مامورين په دوی پسې ورځي او په بېلابېلو نومونو ترې په شنه زور پيسې اخلي. دوی وايي، چې د دولت مامورين دوی ته دا ښيي چې څرنگه د بدو په بدل کې د دوی مالیه کمه کړي.

زموږ خصوصي ټلويزيونونه هم د دولت له مختلفو شبکو څخه په تنګ دي او نه پوهېږي چې کوم ډول مقررات پرې تطبيقېږي. څو ځله د خصوصي ټلويزيونونو ځينې کارکوونکي د ملي امنيت له خوا بنديان شوي دي چې په حقيقت کې نه د اساسي قانون او نه هم د رسنيو د قانون له مخې د ملي امنيت ارګان دا حق لري چې د ټلويزيون کارمند ته لاس واچوي.

دويم - د يوه منظم پلان طرح او اجرا: داسې يوه منظم پلان

استفاده وشي، نوله يوې خوا به د معلم صاحبانو پېټۍ کم شي اوله بله پلوه به زده کوونکي وتوانېږي، چې مزیدو معلوماتو ته لاس رسی پیدا کړي.

کابل چې د هېواد پلازمېنه ده له بده مرغه د لېسو ترمنځ يې ډېر توپير شته. د احمدشاه بابا مېنې او د ښارد نورو اطرافو ښوونځي د امانې، حبيبيه او استقلال د لېسو په اندازه امکانات نه لري او درسي سويه يې هم يوله بله فرق کوي. که دولت د مجربو استادانو له خوا دا ډول جوړ شوي ټاټپونه ووبشي او يا هم په اتلاین ډول بعيد درسونه د ښوونځيو ترمنځ شريک شي تر ډېره بريده به په متوازنه توګه درسي امکانات د ټول هېواد په کچه عام او د استفادې وړ وګرځي. د دې طريقې يوه بله ګټه داده، چې ماشوم به په اسانۍ سره په خپله مورنۍ ژبه درسونه زده کړي او هم به نورې ژبې يادې کړي.

د ښار خلک د خوراک څښاک ډېر توکي له بازاره اخلي، نو ځکه لازمه ده چې په ښارونو کې لومړی د خوراک څښاک شيانو ته پام واړول شي. په ښاري قصابخانه کې غوښه ځوړنده وي او مچان ترې چاپېروي، چې د بې کيفيته تېلو بدې اغيزې هم پرې لوېږي. که منظم ترتيب وي کېدی شي دا غوښې په صحي توګه ښاريانو ته وړاندې شي او که صحي او معياري ښه خپله کړي، نو د پېر او پلور په برخه کې به يې هم مثبت بدلون راشي.

د پلازمېنې کابل په شاوخوا ولايتونو پروان، پنجشېر، لوګر، کاپيسا، باميان او مېدان وردګ کې د مالدارۍ دومره امکانات شته چې د دې ښارد لښياتو ټولې اړتياوې پوره کولی شي. هندوستان له کليو څخه د شيدو راټولولو او د لښياتو په برخه کې د کوپراتيفي نظام د جوړولو ډېره بريالۍ تجربه لري،

کړو، مگر دا کار به د دولت او خصوصي سکتور له همکارۍ ناشونی دی. د ساختماني شرکتونو د پیاوړتیا لپاره په دې کتاب کې ځانگړي وړاندیزونه شته.

زموږ د وړاندیزونو د عملي کولو لپاره مهمه ده، چې په راتلونکو پنځو کلونو کې یو میلیون د هستوگنې کورونه جوړ او د معلمانو، د دولت د کارمندانو، متشبیثینو او ځوانانو په واک کې ورکړل شي.

زموږ د متشبیثینو یوه لویه ستونزه د ځمکولو په بیه ده. دا په دې معنی نه ده چې بویه ځمکې نشته، بلکې د خدماتو د عرضه کولو لپاره له دولت سره منظم پلان نشته. که دولت وغواړي کولی شي د متشبیثینو په همکارۍ منظم پلانونه جوړ کړي.

د دې یوښه مثال د مزار شریف ښار دی. پنځه کاله پخوا د مزار ښار د پرنایاکه او د هستوگنې ځایونو، دوکانونو او مارکیټونو له کمبود سره مخ و. په ښار کې یو سړک هم په سمه توګه پوځ نه و، مګر کله چې خصوصي سکتور له دولت سره لاس یو کړ، سړکونه پاڅه شول، کورونه، دوکانونه او مارکیټونه جوړ شول او همدا ډول اوس خصوصي شرکتونه د ښار د پاکوالي لپاره هم له دولت سره مرسته کوي، چې دې همکارۍ د ښار بڼه بدله کړې ده.

په هرات کې څو کاله وړاندې خلکو له دولت سره ومنله، چې خپلې ابادۍ چپه او سړکونه پراخ کړي چې په لږه موده کې دا چاره ترسره شوه. له دې کار سره له یوې خوا د خلکو د جایدادونو ارزښت زیات شو او له بله پلوه د ښار بڼه معیاري شوه.

دا سمه نه ده، چې وایو په مزار شریف او هرات کې ستونزې نشته، خو هدف دادی چې په وطن کې داسې ابتکاري

طرحه کول چې په دقیقه توګه په کې دا څرګنده وي، چې د وطن د ودې لپاره کوم خدمات باید پراختیا ومومي او په کومه توګه داسې خدمات عرضه کېدی شي. د دې یو مثال په هېواد کې سروې ګانې دي. په تېرو اوو کلونو کې د نړیوالې ټولنې ډېرو مؤسساتو دلته سروې ګانې ترسره کړې، چې د افغانستان د ټولو ګاونډیو هېوادونو په پرتله ډېرې ګرانې تمامې شوې. که څه هم د دې سروې ګانو ټول ساحوي مامورین افغان ځوانان وو، خو دا چې د څو بهرنیو شرکتونو له خوا ترسره شوې، نو بیه یې ډېره درنه تمامه شوه. د سروې ګانو ترسره کول هغه خدمات دي، چې په راتلونکو لسیزو کې ورته موږ په دوامداره توګه ډېره زیاته اړتیا لرو. که موږ د خدماتو یو منظم پلان ولرو په ډېره کمه موده کې همدا ظرفیت هم په خپلو پوهنتونونو او هم د شرکتونو جوړولو له لارې پیدا کولی شو. داسې نور ډېر مثالونه، شته چې پرېنست یې ځوانانو ته د خدماتو له لارې ابرومند کارونه برابرېدی شي.

درېیم- د ځمکو او هستوګن ځایونو عرضه کول: د ښاري خدماتو یو بل اصل په مناسبه بیه د ځمکو، کورونو او اپارتمانونو عرضه کول دي. زېربنایي خدمات لکه برېښنا، انټرنټ او داسې نور هم په دغو خدماتو کې راځي. زموږ په ښارونو کې د کورونو، اپارتمانو، برېښنا، انټرنټ او داسې نورو ضرورتونو بیه د ګاونډیو هېوادونو په پرتله ډېره لوړه ده. که غواړو چې ښارونه مو د اقتصادي تحرک مرکزونه وګرځي، په کار ده، چې د کورونو د اخیستو او کرایې بیه حد اقل د ګاونډیو هېوادونو په اندازه راټیټه

زمينه برابره کړي او هم ورته غوره خدمات وړاندې کړي. زه د خپلې نړيوالې تجربې په اساس ويلی شم، چې له دولت څخه زموږ د غالي او بدونکو غوښتنې ډېرې پر ځای او معقولې دي. که چېرې د اروپا او امريکا د سوداګرۍ د مدیریت استادان هم له دغو غاليو او بدونکو سره کېني، نو د دوی غوښتنې به ومنې. په نوره نړۍ کې د سوداګرۍ اتحادیې او دولتونه په سلګونو ميليونو ډالر لګوي چې د سوداګرۍ د ادارې کارپوهان د ستونزو تحليل او حل لارې وړاندې کړي، مګر زموږ دولت ته غالي او بدونکو په وړيا ډول داسې مشورې ورکړي، خو دوی پرې غوږ نه دی ګرولی. که په هېواد کې يو اغېزمن دولت راشي ژر تر ژره به د غالي او بدونکو دا غوښتنې پر ځای او په لکونو خلکو ته به کاري زمينې پيدا کړي.

په همدې ډول هغه کسبګر چې په هېواد کې ژوند کوي د خپل کاري ظرفیت د لوړولو او د غوره خدماتو د ارایه کولو لپاره د دولت مرستې ته اړ دي.

د کابل د پلچرخي د کسبګرو له اتحادیې څخه نيولې د جلال آباد، کندهار، هرات، کندوز، بغلان، مزار، خوست، بدخشان، تخار، فراه او هلمند د مزدورانو او کسبګرو تر اتحادیو پورې ټولو په مفصله توګه خپلې ستونزې تحليل کړي او د هوارې په موخه يې له دولت څخه مرسته غوښتې، مګر دولت پرې ځان نه دی پوه کړی. که اغېزمن دولت موجود وي د دې ستونزو د هوارې لپاره په ډېره اسانه توګه ترتيب نیول کېدی شي.

زموږ کسبګر د اولاد د نفقې ګټلو لپاره په ټوله نړۍ کې خواره دي. د ايران ساختماني شرکتونه په تېرو دريو لسيزو کې زموږ د کسبګرو په همت پرمخ ولاړل. که چېرې موږ د خپلو

بېلګې شته چې له يوه ولايت څخه بل ته انتقالېدی شي. د ښاري خدماتو د منظم پلان د نه لرلو له کبله زموږ غالي او بدل له ډېرو ستونزو سره مخ ده او دا وخت بېخي پردی شوي دي. که څه هم د پېړيو په اوږدو کې زموږ خویندو او وروڼو د غالي او بدل په کار کې ډېرې سترې تجربې ترلاسه کړي، خو اوسمهال زموږ غالي له پاکستان څخه نړۍ ته د پاکستانی صنعت په نامه صادرېږي. د غالي او بدونکو د اتحادیې د دعوي له مخې څو ستونزې د دې لامل شوي چې زموږ غالي او بدل اوس له هېواده بهر دي. يوه ستونزه دا ده چې په ټول هېواد کې د غالي مينځنلو دستگاه نشته. غالي او بدونکي حاضر دي، چې د دې دستگاه د جوړولو لپاره پانګونه وکړي، خو دولت تراوسه دوی ته لازمه ځمکه په اختيار کې نه ده ورکړې.

بله د رنگ او وړۍ د ښه جنسیت د نه لرلو ستونزه ده، چې په نړيوال مارکېټ کې د دوی د مصنوعاتو اعتبار ته زیان رسوي او د افغانستان دولت په دې برخه کې هم له دوی سره مرسته نه ده کړې. نړيوال مارکېټ ته د غاليو د انتقال پروسه د غالي او بدونکو بله ستونزه ده، چې افغان دولت ورته شرایط نه دي برابر کړي. اوسنی دولت تراوسه نه دی توانېدلی، چې د هوايي کارګو له لارې د غاليو د انتقال مناسب شرایط برابر کړي. همدا دليل و، چې غالي او بدونکو پاکستان ته مخه کړه او د هغوی له هوايي کرښو يې کار واخيست.

زموږ په ښارونو او کلیو کې د غالي او بدلو کسب شته، خو د خدماتو هغه زنځیر نشته، چې یو رنگ پوهه او تخصص په بل رنگ پوهې او تخصص پورې وتړي او ډېرو خلکو ته هم د کار

کړي. که د يوه امريکايي شرکت د ټليفون مرکز ته څوک د نړۍ له هر څو څخه ټليفون وکړي، نو بيا يې په هندوستان کې ناست نفر ورته ځواب ووايي، ځکه هندوستاني ځوانان د امريکا د بېلابېلو سيمو په مختلفو لهجو خبرې کولی شي او په ډېره اسانۍ هغه کارونه اجرا کوي، چې لس کاله پخوا پخپله امريکايانو ترسره کول.

د داسې خدماتو عرضه کولو لپاره بايد يوه پياوړې بشري قوه رامنځته او د معلوماتي ټيکنالوجۍ په برخه کې اساسي پانگونه وشي.

د معلوماتي ټيکنالوجۍ په برخه کې د هندوستان د بنگلور او حيدرآباد تجربې له يوې خوا او د ايرلينډ تجربې له بلې خوا دا په ډېره ګوته کوي، چې معلوماتي ټيکنالوجي د دوی د ژوندانه د ودې يو ستر عنصر ګرځېدلی، چې د ښاري خدماتو د عرضه کولو چاره يې ډېره اسانه کړې ده.

و- مارکېټ جوړول:

څرنگه چې موږ د دولت او ملت جوړونې ته اړتيا لرو، همدا ډول موږ د قانونمند او متحرک بازار جوړول هم ستره اړتيا ده. د داسې بازار په ځينو اصولو باندې مخکې غږېدلي يوو. قانونمند بازار د قانوني حکومت تر ټولو ستر شرط دی، ځکه د قانون د حکومت په رڼا کې ژوند، وطن، پانګه او معاملات خوندي وي، خو د دې ترڅنګ زېربنا هغه اړتيا ده چې پر مټ يې ټول اقتصادي معاملات په اسانۍ سرته رسېږي. دلته د يوه قانونمند بازار په ځينو هغو اصولو رڼا اچوو چې زموږ په ځانګړو شرايطو کې ورته پاملرنه په کار ده:

معلمانو، مامورينو او متشبيشينو لپاره د هستوګنځايونو ترتيب نيسو، نو له يوې خوا به مو دغه وطنوال کسبګر چې په ډېرو سختو شرايطو کې په ګاونډيو هېوادونو کې ژوند کوي بېرته خپل هېواد ته راستانه شي او له بله پلوه به هغه ټول کاري ظرفيت راټول شي، چې موږ ورته همدا اوس ډېره اړتيا لرو.

هغه خدمات چې له ښار څخه سيمې او نړۍ ته وړاندې کېږي: د ښاري خدماتو دا برخه په سيمه ييزو او نړيوالو خدماتو پورې تړلې ده. يو مثال يې، د حوالې سيستم او بانکونه دي. پخوا تر دې چې بانکونه رامنځته شي زموږ بهر مېشتو افغانانو به خپلوانو ته د حوالې له لارې پيسې رالېږلې، خو اوس چې بانکونه جوړ شوي سوداګريزو شرکتونو ته د صادراتو او وارداتو اسانتياوې رامنځته کوي. د تشبث د تقويې لپاره بانکونه مهم دي، ځکه بانکونه د پور ورکولو له لارې متشبيشين تقويه کوي او د نړيوالې پانګې په جلب و جذب کې بااعتباره ملي بانکونه ډېر اساسي رول لري.

هغه مهال چې په نړۍ کې د چټکو مواصلاتو امکانات نه وو، نو زياتره خدمات په ملي چوکاټ کې ترسره کېدل. د ساري په ډول، هغه وخت چې د ټليفون، انټرنېټ، فکس او نور مواصلاتي امکانات نه وو د يوه سوداګريز شرکت مسؤولينو به د خلکو د شکايتونو او فرمايشونو د اورېدو لپاره په هره مغازه کې يو دفتر درلود. دوی به چې په هر هېواد کې مغازه لرله په هماغه مغازه کې به يې د هغه وطن مامورينو کار کاوه او ياده شوې دنده به يې ترسره کوله، مګر اوس چې ذکر شوي امکانات شته شرکتونه کولی شي د ټليفون د يوې شمېرې په وسيله د نړۍ له ګوټ، ګوټ څخه د خلکو شکايات او فرمايشونه راټول

نړيواله سطحه يې خپل فعاليتونه پيل کړل. د دې ټولو فعاليتونو عمده پايله داده، چې فقير و خلکو ته د يوه جمعيت د گارنتۍ پر اساس پورونه ورکول شي. غريب خلک هم په ډېره ايماندارۍ دا پورونه پرې کوي او د خپل ژوندانه د ښه کولو لپاره ترې کار اخلي.

واړه پورونه په دې هم ډېر د اهميت وړ دي، چې غريبو خلکو ته د حد اقل اقتصادي خوځښت زمينه برابره کړي، خو د دې لپاره، چې اساسي اقتصادي خوځښت رامنځته شي د منځنيو او سترو پورونو ورکولو ته اړتيا ده.

د منځنيو پورونو اندازه شرايطو ته په پام سره فرق کوي. زموږ په ځانگړو شرايطو کې له ۲۵ زره افغانو څخه تر ۲۵۰ زرو افغانو پورې او له ۲۵۰ زرو څخه تر ۵۰۰ زرو افغانو پورې قرضه د خاص اهميت وړ ده. د دې پورونو اهميت دا دی، چې هغو ځوانانو ته چې مبتکر فکر لري، خود عملي کولو پانگه يې نه لري، د کار زمينه مساعده کړي او دا چې پخپله گټندوی وي پور ورکونکو ته هم گټه ورسوي.

دا ډول پورونه هغو متشبثينو ته، چې په وړه سطحه کې يې خپل برياليتوب تثبيت کړی، خود پانگې د کموالي له کبله نه شي کولی، چې د خپل کار ساحه پراخه کړي، ډېر مهم دي. د مثال په توگه، يو بزگر چې دواړه پور په نتيجه کې يې په لس جريبه ځمکه باندې يو فصل کرلی وي او په دې برخه کې يې خپل تشبث ثابت کړی وي، خود پيسو د نه لرلو له کبله نه شي کولی، چې داسې يو جنس چې په هېواد کې نوی وي او ښه بازار لري وکړي، نو که چېرې دې بزگر ته د سل جريبه ځمکې د اجاره کولو چانس په لاس ورشي ښکاره ده، چې لويه گټه به ترې

لومړۍ - د پور نظام: دا هغه نظام دی، چې په نړۍ کې د اقتصاد په چټکتيا کې ستره ونډه لري. دا سيستم درې برخې لري، چې درې واړه د اقتصادي تحرک لپاره مهمې دي او دا هغه سيستم دی، چې کولی شي وړې پيسې ټولې او سترو موخو ته پرې د عمل جامه واغوندي.

د واړه پور سيستم نن ورځ د ډېرو فقيرو خلکو د هوساينې لپاره يو گټور اقدام ثابت شوی دی. د واړه پور په باب د اسلامي هېواد بنگله دېش ستره کارنامه د مثال په ډول يادولی شو. د نوبل جايزې گټونکي ډاکټر محمد يونس هغه شخصيت و، چې د دې سيستم په پراختيا کې يې په بنگله دېش کې ستر رول ادا کړی دی. د واړه پور عمده گټه داده، چې په عمومي ډول فقير خلک او په خصوصي توگه هغه فقيرې مېرمنې چې هېڅ جايداد نه لري د ژوند د تېرولو لپاره ترې کار اخلي. کله چې په دې اړه سپارښتنه وشوه، چې مستحقو مېرمنو ته دې واړه پورونه ورکول شي. مهمه پوښتنه دا وه چې دوی به څرنگه د دغو پورونو په پرېکولو وتوانېږي؟

د ډاکټر محمد يونس مهم ځواب دا و، چې دا پورونه به د يوې ټولنې له خوا پرې کېږي، ده تر يو سمندري توپان وروسته د مېرمنو يو ټولگي جوړ کړ او خپلې پيسې يې ورته د پور په توگه ورکړې په نيردې وخت کې څرگنده شوه، چې فقيرې مېرمنې د پور په پرې کولو کې تر هر چا ډېرې امانتدارې دي او په منظمه توگه خپلې ژمنې سرته رسوي. د دې په پايله گرامين بانک جوړ شو، چې اوس په نړيواله کچه پېژندل شوی بنسټ دی. د گرامين تر څنگ د برک په څېر چې اوس په افغانستان کې هم فعاليت کوي، نور بنسټونه هم ايجاد شول او په سيمه ييزه او

يې په خصوصي سکتور کې دا توانايي پيدا کړه، چې د زېربنا يوه ستره برخه يې جوړه کړه. په هندوستان کې په تېرو دريو کلونو کې ځينې داسې بنسټونه منځته راغلي، چې د زېربنا پانگه يې بولي او د خصوصي سکتور له لارې يې د زېربنايي پروژو جوړول خپله موخه گرځولې ده. موږ بايد د دغو مهمو تجربو پر اساس د لازمي پراختيا لپاره په افغانستان کې هم د پور ورکولو د سيستم په هکله جدي اقدامات وکړو.

په دې برخه کې د اسلامي بانکدارۍ هغه ابتکارات، چې په تېرو شلو کلونو کې شوي هم د ډېر اهميت وړ دي، ځکه بنسټيز اصل يې پر مضاربت ولاړ دی، نو لازمه ده چې موږ له نورو اسلامي هېوادونو بيا په تېره د خليج له تجربو ګټه واخلو او د هغوی په اشتراک دا ډول نهادونه پخپل هېواد کې جوړ کړو.

دويم- اجاره او بيمه: د يوه متشبه انسان د برياليتوبونو راز د اقتصادي بنسټونو په موجوديت کې دی. په دې برخه کې د پور د سيستم په اړه وپوهېدو، خود اجارې او بيمې سيستم هم د يوه متشبه د برياليتوب لپاره مهم بنيادونه دي. که چېرې يو متشبه وغواړي، چې د کرنې په برخه کې تشبه وکړي او اړوي چې ځمکه واخلي، نو د ځمکې لوړه بيه به هغه ته د ګټې چانس په لاس ور نه کړي او که له دولت يا خلکو څخه ځمکه په اجاره ونيسي، نو د کمو پيسو په بدل کې دا کار کولی شي.

همدا ډول د ساختمان جوړولو په برخه کې د ماشينونو اجاره کولو سيستم هم ډېر ضروري دی. که يو ساختمان جوړوونکی اړ شي چې ماشينونه په کامل مالکيت واخلي، نو په هغه صورت کې به ډېره گرانه وي چې داسې وکړي، ځکه په مارکېټ کې به د يوه ماشين بيه دومره لوړه وي چې متشبه ته به د نور فعاليت

واخلي او لا به هم د خپل ابتکار ساحه پراخه کړي، خو که چېرې يوه مبتکر ته د خپل نظر د عملي کولو موقع په لاس ور نه شي، نو ابتکاري نظريات به يې يوازې نظريات پاتې شي او هېڅکله به هم عملي نه شي، چې نه به يې ځان ته کومه ګټه ورسېږي او نه هېواد ته.

د منځنيو او وړو پوړونو تر منځ هم توپير دی، ځکه د منځني پوراخيستو لپاره يو څوک اړ دی، چې سوداګريز پلان ولري، چې د پور ورکونکي بنسټ له خوا به ددې پلان د تطبيق مرحلې تر څارنې لاندې نيول کېږي. د منځنيو پوړونو تر څنگ د سترو مفکورو او نظرياتو د عملي کولو لپاره لوی پوړونه ډېر لازمي دي، ځکه بې له لويو پوړونو سترې مفکورې او ابتکاري نظريې نه شي عملي کېدای.

د دې بهير د غښتلې ودې لپاره بانکونه هم مهم دي. د بانکونو په وسيله ټولنيزه هوسايي رامنځته کېږي. د ساري په توګه، که څوک غواړي په ځانګړې توګه کوريا پارتمان جوړ کړي، نو له يوې خوا ډېر وخت غواړي او له بلې خوا په ډېره لوړه بيه پرېوځي، مګر په هغو هېوادونو کې، چې ساختماني شرکتونه شته کولی شي له بانکونو څخه ضروري پوړونه ترلاسه او د خلکو د توان او اړتيا تر څېړنې وروسته کورونه جوړ او بازارونو ته يې وړاندې کړي. ددې تر څنگ بانکونه پېرودونکو ته د هغوی د مياشتيني عوايدو په نظر کې نيولو سره پوړونه ورکوي، چې هغوی په ټاکلې موده کې د کوريا پارتمان مالکان شي. په وړه، منځنۍ او لويه کچه د پور د منظم سيستم موجوديت د هېواد د اقتصاد په هره برخه کې اغېز لري.

د اسپانيا يو ستر ابتکار دا و، چې د پور د سيستم په وسيله

وخت ورته ورسېږي.

د تدارکاتو نظم راوستلو ته د تدارکاتو زنځير وايي او زنځير يې ځکه بولي چې که ترمنځ يې هره کړۍ ماته شوه، نو زنځير خپل اغېز له لاسه ورکوي. په همدې ډول د تدارکاتو د زنځير هره کړۍ د زنځير د موجوديت لپاره هم ډېر اهميت لري. ددې ادعا ژوندی مثال زموږ وړاندې دي. موږ د مختلفو پروژو لپاره بېلابېلو ماشينونو ته اړتيا لرو او ترڅو، چې يو ماشين کم وي دا پروسه پرمخ نه شي تللی، خو له بده مرغه ډېر وخت داسې شوي، چې زموږ د اړتيا وړ وړاندې د کراچۍ په بندر کې په اونيوا او مياشتو تال شوي دي. په چين، جاپان، اروپا، او امريکا کې د يوې پروژې مسوول په دقيقه توگه پوهېږي، چې دده د اړتيا وړ ماشينونه به کوم وخت ده ته ورسېږي او که څنډه په کې راشي، نو د ماشينونو شرکتونه به ورته ډېره لويه جریمه ورکوي. خو دا چې موږ په وچه پروت هېواد يو-زموږ وړاندې په يقيني ډول د مودې له پلوه نه شي گارنتي کېدی، چې په خپل وخت به زموږ لاس ته راشي. له همدې کبله اړ يوو، چې خپل ضروري تدارکات په اساسي توگه تنظيم کړو او له هغو هېوادونو سره، چې بحري بندرونه او د ريل پټلۍ لري يوې موافقې ته ورسېږو، ځکه په وچه پرتو هېوادونو لپاره ځينې نړيوال قوانين موجود دي او موږ بايد د هغو قوانينو په چوکاټ کې يوه پياوړې ملي طرحه او ابتکار رامنځته کړو، چې په پايله کې يې زموږ د بارچالانۍ نظام داسې بڼه غوره کړي، چې د پروژو د تطبيق لپاره له وخت او زمان څخه مؤثره گټه واخلو.

د بارچالانۍ اهميت يوازې په دې کې نه دی چې د پروژو د عملي کولو لپاره مواد انتقال کړي، بلکې کرنه، صنعتي

لپاره کافي پيسې نه وي پاتې، نو ځکه د بانکونو او يا نورو ساختماني شرکتونو په څېر د ماشين الاتو د شرکتونو موجوديت هم د اقتصادي خوځښت يوه لازمي برخه ده.

په افغانستان کې له نېکه مرغه ځينو متشېبونو د ماشينونو د اجارې شرکتونه جوړ کړي دي او د دوی د فعاليت کچه دې ته رسېدلې چې بهرنيو قراردادې شرکتونو ته هم په اجاره ماشينونه ورکوي. مگر له بده مرغه د افغانستان دولت په دې نه دی بريالی شوې چې د دوی نظريات واوري او د ستونزو په حل کولو کې ورسره مرسته وکړي، ځکه د داسې شرکتونو يوه مهمه ستونزه د بيمې نشتوالی دی. که چېرې د ماشين الاتو د اجاره دارۍ يو شرکت، يو ماشين چې له پنځوسو زرو ډالرو تر درې سوو زرو ډالرو بيه ولري، له لاسه ورکړي او په يوه کال کې دا عمل څو ځله تکرار شي، نو شرکت ته به ويجاړوونکې صدمه ورسوي. د بيمې اساس دا وي چې د طبيعي افاتو او انساني صدماتو د راتگ پر وخت د يوه متشېب د زيانونو جيره وکړي. که د بيمې منظم سيستم وي، نو متشېب په ډاډه زړه کولی شي خپل پلانونه منسجم کړي. جگړه بيز حالات او بد امنی د خاصو اقداماتو غوښتنه کوي. په هغه صورت کې چې امن نه وي دولت او نړيواله ټولنه د نړيوالو تجربو پر اساس کولی شي اصولي گامونه واخلي چې د متشېبونو هلې ځلې تقويه او هغوی ته د نورو اقتصادي فعاليتونو د پراختيا زمينه برابره کړي.

د رېيم-د تدارکاتو زنځير يا (Supply Chain): دا يو عملي فن دی، ځکه اوسنی نړيوال اقتصاد په دې استوار دی او هر چېرې، چې خامو يا پخو موادو ته اړتيا پېښه شي بايد پر د عادلانه نظام لار ————— اشرف غني احمدزی

خلکو ژوند هوسا کړي.

د گټې د زنځير بل مثال کلتوري شتمني ده. موږ د خپل تاريخ له ډېرو دورو څخه لرغوني اشار او نښې لرو، چې زموږ کلتوري پانگه ده. مصر، مکسيکو او ترکيه د هغو هېوادونو له بېلگو څخه دي، چې له خپلو لرغونتو کو او توريزم څخه يې د گټې يو قوي زنځير جوړ کړی دی او توانېدلي دي، چې هر کال په ميلياردونو ډالر له دغه زنځير څخه پيدا کړي. سره له دې، چې ځينې خلک فکر کوي، په اوسنيو امنيتي شرايطو کې په افغانستان کې د توريزم پراختيا ناممکنه ده، مگر افغان متشبثينو دا نظريه غلطه ثابته کړه، او په بلخ کې هغه څو تنه متشبثين، چې څو ستر باغونه يې جوړ کړي وايي، چې د دوی باغونو ته خلک راځي و دونه او نور ډول ډول محافل په کې نيسي او په دې برخه کې د خلکو تقاضا تر دې هم لوړه بريښي.

اوس چې زموږ په هېواد کې گڼ شمېر بهرنيان ژوند کوي کولی شو، هم د دوی له لارې او هم د داخلي توريزم د پراختيا له لارې خپله دغه برخه د گټې په زنځير بدله کړو.

پېنځم- ګارنتي: پانگونه همېشه له خطر سره مخ وي. که پانگوال خطرونه ونه مني، نو د ډېرو پيسو خاوندان کېدی نه شي. کله چې په امريکا او اروپا کې اساسي اقتصادي وده پيل شوه پانگوال اړ وو، چې د پانگې د پراختيا لپاره ټول خطرونه ومني، مگر د وخت په تېرېدلو داسې بنسټونه رامنځته شول، چې ورو- ورو يې د پانگونې په برخه کې رېسک کم کړ.

د قانون حاکميت او د بيمې او پور سيستمونه هغه نوښتونه دي، چې رښتيا هم د پانگوال خطرونه تر ډېره بريده کمولی شي او په کومه اندازه، چې د پانگوال خطرونه کمېږي په هماغه

فعاليتونه او نور ټول خدمات په يوه تدارکاتي نظام پورې تړلي شيان دي. موږ اړ يوو، چې په دې فني برخه کې گڼ شمېر ځوانان وروزو، چې د دې مهم زنځير په هره کړۍ کې د ډېرو معلوماتو خاوندان شي او وکړي شي، چې راتلونکي نسلونه هم تربيه کړي.

څلورم- د گټې زنځير: بشري پانگه کولی شي طبيعي او کلتوري شتمنۍ په مالي پانگه واړوي. د طبيعي پانگې په اړه مو دمخه وويل، چې څنگه خام مواد کېدی شي پر قيمتي توليداتو باندې بدل شي. زموږ مېرمنې لاسي کارونه کوي، خو نه دوی د يادولو وړ گټه تر لاسه کوي او نه هغه سوداگر، چې له دوی څخه لاسی جوړ شوي توکي اخلي، سبب يې دادی، چې د گټې زنځير محدود او لنډ پاتې دی او هغه کړۍ، چې کولی شي دا لاسي صنايع د نړۍ سترو بازارونو ته ورسوي په دې زنځير کې نه ده ورزياته شوې. موږ اړ يوو، هغه کړۍ چې د کاليو د نړيوالو سټنډرډونو ځانگړنې په گوته کوي او د هغو پلورنځيو د غوښتنو په اړه معلومات راکوي، چې ستر بازار لري د خپلو گټو په زنځير کې زياته کړو.

ددې لپاره چې زموږ لاسي صنعتگران د دې بازارونو پر اهميت پوه شي او د هغوی د اړتياوو په پام کې نيولو سره خپل کارونه تنظيم کړي، نو په کار ده، چې د دوی ته د معلوماتو راټولولو او د فني مهارتونو د لوړولو زمينه مساعده شي. کله چې د گټو زنځير زموږ له کلي څخه تر نړيوال بازار پورې په منظمه توگه وغځېږي او خلک په هرې کړۍ کې د بلې کړۍ پر اهميت پوه شي، نو هغه مهال به د گټې زنځير رښتيا هم پياوړی او د دې لامل شي، چې زموږ د ټولنې شلېدلې خواوې وتړي او د

جگړې له ډگره راوتلي وو. په افغانستان کې د بهرنۍ پانگې گارنټي کېدل مثبت دي، ځکه د هر وروسته پاتې هېواد هدف بايد دا وي، چې د کار د ايجادولو لپاره د امکان تر حده بهرنۍ پانگه جذب کړي، مگر اصلي هدف بايد دا وي، چې موږ له هېواده بهر او په هېواد کې دننه، افغاني پانگه جذب او په کار واچوو. دا چې په وروسته پاتې هېوادونو کې د کورنۍ پانگې لپاره د گارنټي کومه منبع نشته، نو موږ بايد نور شرايط داسې عيار کړو، چې خپله پانگه مو بهرته ونه وځي.

ز- ټولنيز تشبث:

فردی تحرک د متشبث اقتصاد لپاره خاص اهميت لري او د تاريخ په اوږدو کې داسې بنسټونه منځته راغلي چې متشبثينو ته دا امکان برابر کړي ترڅو خپلې پانگې سره راټولې کړي، چې په گټه او تاوان دواړو کې سره شريک شي. د دې يو مثال خانداني تجارت دی، خو په دې عنعنوي تجارت کې د شرکتونو مالکيت او مدیریت له يوه تن سره وي او په يوه کورنۍ کې تمرکز لري، مگر په يوه سهامی شرکت کې د مالکيت او مدیریت په برخه کې توپیر وي، ځکه مدیریت هغو کسانو ته سپارل کېږي، چې د مدیریت وړتيا لري او د مالکينو گټه خوندي ساتلی شي. په داسې بنسټونو کې د مالکانو دنده څارنه وي چې وکولی شي خپل ملکیت او گټې خوندي وساتي.

په نړۍ کې يو خاص بنسټ چې په وروستيو لسيزو کې يې ځانگړی حیثيت پيدا کړی ټولنيز تشبث دی. زموږ په ټولنه کې دا تشبث په يوه ساحه کې ډېره اوږده سابقه لري چې هغه د اوبو د تنظيم برخه ده. د تاريخ په اوږدو کې د افغانستان په هر گوټ

اندازه د هغوی د فعالیت ساحه پراختیا مومي. له دې سیستمونو څخه یو تر ټولو مهم سیستم، کرنټی ده، چې په تېرو شپېتو کلونو کې رامنځته شو. دا گارنټي بېلابېلې برخې لري او د مختلفو هېوادونو او مؤسساتو له خوا ورکول کېږي، چې د سیاسي ریسک گارنټي يې غوره مثال دی، ځکه په هغه وخت کې، چې د دولتونو د پالیسیو په تداوم باندې پانگوال باور ونه لري، نو هم د دولت او هم د پانگوالو له خوا په قراردادونو کې د سیاسي ریسک گارنټي داخلېږي او معنی يې دا وي، چې که د حکومت پالیسي بدله شي، نو په هغه صورت کې به د رېسک گارنټي کوونکي مؤسسه د پانگوال د تاوان جبره کوي.

همدارنگه حکومت به له وړاندې څخه په قانوني توگه یوه اندازه تاوان منلی وي. په دې کې عمده عنصر هغه درېیم گړې مؤسسه ده، چې د دولت او پانگوال ترمنځ د دواړو خواوو ژمنې څاري، چې قراردادونه يې باید پر اصولو ولاړ وي. د گارنټي یو بل مثال په یوه بې ثباته هېواد کې د پانگوالو تشویق او ترغیب دی.

د ساري په توگه، موږ اړ شوو، د مؤقتي او انتقالي دورې پر مهال د امریکا له متحدو ایالاتو څخه وغواړو، چې له امریکا څخه بهر د پانگونې گارنټي کوونکي مؤسسې (OPIC) په وسیله زموږ په هېواد کې بهرنۍ پانگونه گارنټي کړي. تر څه بحثونو وروسته دا کار وشو او د ۲۰۰۸ میلادي کال تر پای پورې د امریکا یادي شوې مؤسسې وکولی شول تر یو میلیارد ډالرو زیاته بهرنۍ پانگونه په افغانستان کې گارنټي کړي. د دې نوبت نتیجه دومره بریالۍ شوه، چې تېر کال د همدې مؤسسې له خوا شپږو نورو هغو هېوادو ته هم انتقال شوه، چې تازه د

ورکول شي، د عرضې او تقاضا ترمنځ تعادل ټينګ او يو له بله وتړل شي، نو په هغه وخت کې به زموږ کلي وتوانېږي چې له هرې ژرندې او ابشار څخه د برېښنا په توليد کې کار واخلي او که چېرې کلي ته برق ورغی، نو بيا به ډېر ژر ورته په نورو اقتصادي چارو کې د فعاليت زمينه برابره شي.

د ټولنيز تشبث په برخه کې په اسپانيا کې تر هغې کورنۍ جگړې وروسته چې له دويم نړيوال جنگ څخه تر مخه پېښه شوه ډېر ستر تجارب رامنځته شول، ځکه کلي او ښارونه ړنگ شول، په لکونو انسانان د بارودو خوراک شول. هغه وخت يو مفکر اسپاني د ټولنيز تشبث داسې اساسات کېښودل چې کلي يې په واقعيت کې په شرکتونو بدل کړل، چې وروسته ترې ستره اتحاديه جوړه شوه او موندروګان چې يو ستر نړيوال شرکت دی د همدې هڅو په پايله کې منځته راغی.

زموږ په ځانګړو شرايطو کې زما وړانديز دا دی چې زموږ کلي هم بايد د ټولنيز تشبث په مرکزونو بدل شي. د ملي پيوستون لومړۍ مرحله د همدې موخې لپاره وه چې په کليو کې پانګه او مديريت رامنځته کړي، چې د برېښنا او اوبو پر تنظيم سربېره د داسې تشبثاتو مرکز وګرځي چې په وسيله يې د کرنې، وړو معدنونو او صنعت په برخه کې هم تشبثات رامنځته شي.

ک- ځوانان او اقتصاد:

ځوانان زموږ د ټولنې يو مطلق عددي اکثريت دی، خو له بده مرغه زموږ په ټولنه کې لا هم اقتصادي اقليت ګڼل کېږي، بې له دې چې ځوانان په يوې متحرکې اقتصادي قوې بدل شي په هېواد کې ثبات نه شي راتلی. دا چې زموږ ځوانان په حال او

کې د ټولنيز کونښن په نتيجه کې د اوبه خور لپاره ويالې جوړې شوې دي او ستر سند يې په هرات کې د اوبو د نظام په هکله هغه ځانګړې ترتيب دی، چې په لسمه هجري پېړۍ کې يې رامنځته کړی و. دا طريقه په دومره اساسي ډول پلې شوې وه چې نن هم دوام لري او دا وخت له نړيوال بانک نه نيولې د نورو ټولو نړيوالو بنسټونو متخصصين دې اجماع ته رسېدلي چې د اوبو حفظ او مراقبت بې له دې چې ولسونه او ټولنيز بنسټونه په کې برخه واخلي، دولتونه يې نه شي تنظيمولی.

اوبه زموږ د طبيعي پانګې ستره برخه جوړوي، نولازمه ده چې يو ځل بيا خپلو ټولنيزو بنسټونو ته قانوني واک ورکړو او د دولت او ملت ترمنځ نوي قراردادونه اونوی تعادل راوړو.

په وروسته پاتې هېوادونو کې د ټولنيز تشبث يو ستر برياليتوب د برېښنا توليد او څارنه ده. وړه برېښنا چې د دولت يا مرسته کوونکو هېوادونو په مرسته د کليو د تشبث پر اساس رامنځته شوې ډېره بريالۍ ده. عمده مثال يې نيپال دی چې پلازمېنه يې د برېښنا له کمبود سره مخامخ ده، خو کلي يې د خپل زحمت په بنياد په برېښنا روښانه دي. زموږ په هېواد کې هم د برېښنا په برخه کې ځينو کليو اقدام کړی دی، خو دا واره کونښنونه هغه وخت نتيجه ورکولی شي چې د يوه ملي پلان په ترڅ کې د دولت او نړيوالې ټولنې له مرستو او د خصوصي سکتور له ودې سره هماهنگي پيدا کړي. د دې هڅو پر وړاندې يوه بله ستونزه په هېواد کې د وړې برېښنا د انجنونو د توليد د سرچينو کموالي دی او د دغو انجنونو د توليد کيفيت هم يوله بله سره فرق کوي. که چېرې توليد پراخ او معياري بڼه غوره کړي او هغه متشبثو کليو ته چې په دې هکله هڅه کوي مرسته

مستقبل دواړو کې مناسبه برخه واخلې جدي اقدامات په کار دي.

د مخه مو ذکر کړه چې ځوانان تخنیکي پوهې ته اړتیا لري او د زده کړې زمینه یې باید برابره شي که موږ د افغانستان هر ځوان ته د هغه نیالګې په سترګه وګورو چې په یوې سترې ونې بدلېدونکې او راتلونکې نسلونه به یې مېوه خوري او سیوري ته به یې کیني، نو لازمه ده چې دوی ته د اقتصادي تشبث ټولې لارې خلاصې کړو. د تدارکاتو او ګټې د زنځیر په هره کړۍ کې یې شامل کړو په ځانګړي ډول د پور نظام باید په هره برخه کې د ځوانانو لپاره اختصاص ولري او موږ باید له ځوانانو سره په ګډه داسې بنسټونه جوړ کړو چې پر بنسټ یې د ټولنیز مسؤلیت په چوکاټ کې د دوی تشبثاتو ته پورونه ورکول شي. د مدیریت په برخه کې د ځوانانو روزنه یو بل مهم ګام دی. د دولت، اقتصاد او ملت جوړولو ټوله پروسه د اصولي مدیریت او بشري پانګې په غښتلتیا ولاړه ده، نو ځکه باید د ځوانانو لپاره په پوهنتونونو او له پوهنتونونو بهر داسې ترتیبات ونیول شي، چې دوی هم په مدیریت او هم په عملي تطبیق کې د پوهې او تجربې خاوندان شي.

نتیجه کړي

په دې فصل کې زموږ ټول بحث د یوه متحرک اقتصاد پر محور څرخېده، مګر دا هم باید په ګوته کړو چې د یوه متحرک اقتصاد هره برخه له یوه اغېزناک دولت سره زنځیري ارتباط لري، مګر دا یې هم معنی نه ده چې بویه دولت او اقتصاد خپل بنسټیز خصوصیات نه لري. هره ساحه ځانګړې پوهه او ځانګړې مدیریت غواړي، خو ملي ګټې هغه مشترک ټکی دی چې باید د قانون د حاکمیت په چوکاټ کې رامنځته شي. ملي ګټې د ولس په اجماع، معلوماتو ته د لاس رسي او د حساب ورکولو په هغو اصولو، چې په صدر اسلام کې ایښودل شوي دي تأمینېږي.

دا وړاندیزونه له کاغذي او فرمایشي چوکاټ څخه وتلي چې موږ غواړو د افغانستان ځانګړو شرایطو ته په پام، د اقتصاد په برخه کې یو داسې پراخ ملي بحث رامنځته شي چې موږ یوې سراسري ملي اجماع ته ورسوي چې په وسیله یې هم ملي موخې څرګندې او هم یې د تطبیق عملي لارې روښانه شي.

د ملت جوړول هم یوه احساساتي او هم یوه عقلاني پروسه ده. ملت جوړول هم د دولت او هم د اقتصاد له جوړښت سره ټینګه رابطه لري، ځکه د یوه اغېزناک دولت او متحرک اقتصاد رامنځته کول د ملت جوړونې په پروسه کې ممد واقع کېږي، مګر ملت سازي په اقتصاد جوړونې او دولت سازۍ کې نه خلاصه کېږي او ځانګړي قواعد لري.

الاصله دي او له پلرني وطن سره مينه لري، خو بيا هم اړ دي چې له هغو ټولنو سره ځان عيار کړي، چې دوامداره ژوند په کې کوي. د افغانستان په اړه فکر کول به د دوی په خبرو او ليکنو کې ښکاري او بېرته به پر افغانستان باندې مثبت يا منفي اغېز ولري، مگر ښکاره ده چې د زمانې په تېرېدو سره به د هېواد په دننه او بهر کې د هويت په مختلفو ابعادو کې توپيرونه څرگند شي، ځکه هويت د هېواد په دننه کې د تاريخ جوړونې په پروسه کې خپله بڼه ښکاره کوي او يوه برخه عملونه او عکس العملونه به په دې پورې تړلي وي، چې د ملت جوړونې په پروسه کې به ولس او د دولت چارواکي څرنگه د اعتماد فضا راوړي چې د خلکو باور ورسره ټينگ شي. همېشه د هويت بحث په يوه احساساتي بحث بدلېږي، وړاندېز مې دادی، هغه عمده مسایل چې د هويت په برخه کې د ستونزو په توگه گڼل کېږي بايد په سره سينه وڅېړل شي او بيا په هغو لارو چارو بحث وکړو، چې افغانستان په کې د يوې ملي اجماع په ترڅ کې د هويت خاوند کېدی شي.

الف - ستونزې:

موږ د يوه ملت په توگه له ځينو عمده ستونزو سره مخامخ يوو. د دې لپاره چې دا ستونزې هوارې شي بايد مخکې طبقه بندي شي او بيا ورته د حل لارې وسنډول شي. دا لېست چې په دې فصل کې تر بحث لاندې نيسو يو مقدماتي او لومړنی لېست دی او ښايي د يوه ملي بحث په ترڅ کې تغير وکړي، مگر له اوسنيو ستونزو څخه دا بحث په گوته کېدی شي:

شپږم فصل:

ملي هويت او ملت جوړونه

هويت يوه کلتوري پدیده ده او کلتور پر ژبه ولاړ دی، ځکه د انسان او حيوان ترمنځ يو لوی توپير د ژبې موجوديت دی، خو ژبه له وينې سره تماس نه لري، بلکې د زده کړې په چاپېريال پورې اړه لري، ځکه هر ماشوم کولی شي يوه ژبه په مکمله توگه زده کړي. د ژبې زده کړه يوه طبيعي ځانگړنه ده، مگر دا چې يو انسان کومې ژبې زده کوي په تاريخي شرايطو پورې تړاو لري، د ساري په توگه، تر افغان جهاد وړاندې کم شمېر افغانان په اردو پوهېدل، مگر اوس دا شمېره ډېره لوړه ده، ځکه افغانانو د هجرت پر مهال په پاکستان او نورو گاونډيو هېوادونو کې بېلابېلې ژبې زده کړې. پخوا تردې چې افغانان امريکا، اروپا او د نړۍ نورو هېوادونو ته لاړ شي، ډېر کم کسان په انگرېزي، فرانسوي او جرمني ژبو پوهېدل، مگر اوس داسې ډېرې کورنۍ دي، چې په يادو شويو ژبو خبرې کوي. د دې کورنيو د ځوانانو ترمنځ د پښتو او دري ژبو پوهه په مختلفو مدارجو وېشلی شو، خو د ليک لوست ژبې يې هغه دي چې ښوونځي، کالجونه او پوهنتونونه يې ورباندې ويلي دي.

کوم افغانان چې په هغو ټولنو کې ژوند کوي د هويت په لحاظ د مختلفو ابعادو خاوندان دي. دوی وياړي، چې افغاني

قضاوتونو معيار په طبيعي توگه تغير مومي او له هغه چاپيريال څخه متاثر کېږي چې دوی په کې ژوند کوي، نو نتیجه يې دا شي چې د دوی او د هغو افغانانو چې د هېواد په داخل کې دي د قضاوتونو ترمنځ توپير را منځته کېږي.

۲- محرومیت:

زموږ په هېواد کې هر چیرې د محرومیت بحث خپور دی او هر څوک خپل ځان د یوه هویت په توگه محروم بولي- نه د فرد په حیث. د دې بحث اړخونه ډېر دي، یوه مسئله يې په حکومت کې د څوکیو وېش دی. نن داسې قوم نشته چې په دې اړه دې خپل ځان محروم ونه شمېري.

د دې زړه بد اوي او محرومیت د احساس ستر دلیل د اوسني دولت د وزیرانو قومي او ګروپي چلند دی، چې یو وزیر قومي چلند کړی او وزارت يې د قومي تضاد په مرکز بدل کړی دی. خو کله چې يې وزارت پرېښی، نو ټول مهم سلاکاران او لوړ رتبه کارکوونکي ورسره له وزارت ټللي دي او دې چارې دا فکر عام کړی، چې فلانی قوم په اقتدار کې ونډه لري او فلانی محروم دی، خو په اصل کې د داسې قضیو په تکرار سره هېڅ قوم هم ځان دخپل نه بولي او ټول فکر کوي چې محروم دي.

دولت ته د لیاقت او شایستگی پر معیار د خلکو نه انتخاب بدل هم د محرومیت یو بل دلیل دی، ځکه کله چې د دولتي دندو لپاره دا معیارونه په پام کې نه وي نیول شوي، قومي سیاستوال په بیرې د خپل قوم ځوانان څوکیو ته خپژوي او دا چې په دې توگه دولت ته داخل شوي، نو اړ دي چې دولتي مقررات پرېږدي او د خپل محسن (ولي نعمت) هره خبره که

۱- مهاجرت:

لاهم په پاکستان او ایران کې په میلیونونو مهاجر پراته دي د دې مهاجرو تر څنګ چې د روسي يرغل پر مهال له هېواده وتلي دي، په لکونو نور ځوانان هم کونښن کوي چې د کار پیدا کولو لپاره بهرنیو هېوادونو ته لاړ شي. د دې هېوادوالو ژوند د ګاونډیو هېوادونو په چاپېریال پورې تړلی او که چېرې دوی مارکیټ ته ځي یا ټلويزیون او راډیو ته کېږي، نو حتماً د ګاونډي هېواد د کلتور تر تاثیر لاندې راځي او د هغه هېواد په چوکاټ کې ژوند عیار وي. سیاست، اقتصاد او کلتوري د دوی پر ژوندانه مستقیم اغېز کوي همدارنګه ډېر هغه لوستي افغانان، چې د سردار محمد داؤد د حکومت پر مهال او یا د ډاکټر نجیب تر دوران وروسته امریکا، اروپا او نورو هېوادونو ته کډه شوي د افغانستان په باب تاوده بحثونه کوي.

دغه بحثونه د راډیوګانو، ټلويزیونونو، مجلو او اخبارونو له لارې خپرېږي او په افغانستان کې هم انعکاس مومي چې په طبیعي ډول منفي یا مثبت اغېز پرېښودلی شي. دې کړیو زیاتره قومي بڼه غوره کړې او یوه له بلې سره د قومي اړیکو پر بنیاد راشه درشه کوي چې له همدې امله د افغانستان داخلي قضایا هم د قومیت له سترګیو (عینکو) ورته ګوري. د دې ترڅنګ چې کله د افغانستان په واقعیتونو بحث کوي نو شالید يې عموماً په هغه چاپېریال پورې تړلی وي چې ده د راوتلو پر مهال تر شا پرېښې و، یعنې ځینې د سردار داؤد خان او ځینې يې د ډاکټر نجیب د حکومت د شرایطو په رڼا کې قضاوتونه کوي او د هغو زمانې ادارو په کړیو کې ښکیل دي او هر څومره چې دوی د ډېروخت لپاره له هېواده بهر پاتې کېږي په هماغه اندازه يې د

هغو قربانيو نه راپيدا شوې چې خلکو ورکړي دي. په جهاد کې د چا پلار يا ورور شهيد شوی، يا په کې څوک معذور شوی او اندامونه يې پرې دي او يا څوک کونډه او بوره شوې ده. هغه کورنۍ چې داسې صدمات يې ليدلي او اوس د فلاکت شپې تېروي، نو محروميت يې بېخي عقده يې بڼه پيدا کړې، چې هم يې عقيدوي شکل نيولی او هم يې د ټولنيز درد بڼه غوره کړې ده.

سيمه ييز محروميت يوه بله ستونزه ده چې په دې هېواد کې اوږده سابقه لري. په افغانستان کې د متوازن انکشاف خبره د ظاهر خان له زمانې څخه خوله په خوله گرځي خو په دې برخه کې اوس هم ډېرې داسې سيمې شته، چې د ژوندانه بنسټيز حقونه هم نه دي ورته رسېدلي او له دې امله خپل ځانونه محروم احساسوي. بادغيس، غور، نورستان، پکتیکا، بدخشان، دايکنډي، کنړ، ننگرهار، پروان، پنجشېر، ارزگان، کندهار، خوست، هلمند او داسې نور، ټول په دې فکر دي چې هېڅ پاملرنه ورته نه کېږي. د بن د پرېکړې پر مهال خلکو د دې هيله درلوده، چې بالاخره به د افغانستان ټولې سيمې متوازن انکشاف وکړي. اوس چې د انتخاباتي حکومت پينځه کاله تېر شوي د سمې محروميت بحث تود دی او هر څوک سرټکوي چې سيمې ته يې پام نه کېږي او نه يې په ژوند کې کوم بڼه انکشاف راغلی دی. د محروميت خبره يوازې تر ولايتونو نه ده محدوده، بلکې ولسوالۍ هم سرټکوي چې دولتي امکانات او ان نړيوالې غذايي مرستې هم په مخ او خاطر وېشل کېږي او چې اصلاح شوي تخمونه، سره يا نور غذايي مواد راشي، نو ولسوال او امنيه قوماندان ورته شنه ناست وي او هر څه خپلو

نارواوي او که روا ومني، ځکه ده ته يې مفتخوکی ورکړې ده. د محروميت بله ستونزه د قراردادونو اخيستل دي. دا ستونزه له بگرام او کندهار هوايي ډگرونو څخه پيل شوه او اوسمهال يې د يوې عمومي ستونزې بڼه غوره کړې ده. هغه متنفذين چې دا ډول قراردادونه يې ترلاسه کړل له خپل ټول نفوذ او زور څخه يې کار اخيستی چې د نورو مخه ډب کړي، د دې په پايله کې اقتصاد د هويت په جگړه بدل شو.

يوه بله اساسي ستونزه چې د ځوانانو تر منځ يې قومي تبعيض ته وده ورکړې، لوړو زده کړو ته نه لاس رسې او د سکالرشپونو نامنظم وېش دی، چې د افغان ځوانانو تر منځ يې د نسل په توگه د محروميت احساس راپارولی دی او دوي مسئلې يې ډېرې زياتې زورورې دي چې يوه مسئله په پوهنتونونو کې د دوی داخلېدل دي، ځکه د کانکور په ازموينو باور نشته او بيا- بيا د ازموينې سوالونه په بازار کې پلورل شوي دي، چې په نتيجه کې يې فعال، خوبې وزله ځوانان فکر کوي چې د زور او نفوذ خاوندانو يې حق په زور ترې لوتلی دی.

په ځوانانو کې د محروميت بل احساس په خاص ډول د بهرنيو سکالرشپونو په برخه کې د بې عدالتۍ او درغلي له امله رامنځته کېږي. ډېر ځوانان په دې عقیده دي چې د دوی د سکالرشپونو د وېش په برخه کې يا معيارونه نشته او يا نه عملي کېږي، ځکه بيا- بيا ليدل کېږي، چې چارواکي خپل خپلوان بې له دې چې لياقت يې ولري په سکالرشپونو نازوي او هغه خلک چې پيسې نه ورکوي په مختلفو بهانو يې مخه نيسي.

د محروميت يوه بله دردونکې ستونزه د جهاد پړوخت له

۳- ژبني ستونزې:

ژبه هم کلا ده هم بلا، که ژبه د افهام او تفهيم او ملي گټو د ساتنې او څارنې وسيله شي، نو کلا ده او که د نفاق او کرکې د پراخولو وسيله شي نو بلا ترې جوړېږي.

موږ د متعددو ژبو ويوونکې ټولنه يوو او له تاريخي لحاظه دري ژبه د زرو کلونو لپاره د دربار او اقتصاد حاکمه ژبه وه. د افغانستان د نورو ژبو ښاري ويوونکي وگړي په مسلطې او حاکمې ژبې (دري) يا پوهېدل او يا يې گوزاره پرې کولی شوه. په ځانگړي ډول هغو کسانو چې به ښوونځي يا مروج علوم لوستل، نو په دري به يې ليک لوست کولی شو. همدا ډول د افغانستان په کمو برخو کې خلک د پښتو په ليک باندې پوهېدل. مگر په تقريبي لحاظ په ډېرو سيمو کې پښتانه په پښتو ژبه خبرې کولی شي، خو تر څنگ يې د ډېرو سيمو پښتانه په دري او نورو سيمه ييزو ژبو هم پوهېدل.

د مهاجرتونو بهير په دوو عمده ژبو پښتو او دري کې يولي تغيرات رامنځته کړل. هغه خلک چې پېښور يا کوېټې ته لاړل د پښتو ژبې په چاپېريال کې يې ژوند وکړ. په تاريخي لحاظ دا لومړی ځل دی چې گڼ شمېر پښتنو او غير پښتنو له ښوونځي څخه نيولې تر پوهنتونو پورې ټولې زده کړې په پښتو ژبه تر سره کړې، چې په همدې حال کې دويمه ژبه ورته اردو يا انگرېزي ده.

کله چې دوی افغانستان ته راستانه شول په دري ژبه سم نه پوهېدل او په ښوونځيو او پوهنځيو کې ورته په درسونو کې ستونزې وې. په همدې وخت کې په ميليونونو افغانان ايران ته کډوال شوي وو، چې هغوی په ايراني چاپېريال کې ايراني.

کورونو ته وړي.

د مېرمنو په برخه کې خود محروميت په ستونزو ډېر بحثونه کېدی شي، خو تېر دېرش کلونه هغه زمانه وه، چې زموږ خويندو په کې ډول-ډول محروميتونه وگالل. زموږ مېرمنې هم په عمومي ډول او هم د خاص صنف پر اساس له محروميتونو سره لاس وگرېوان دي. په عمومي توگه يې محروميت دا دی، چې د کور ټول کارونه پرې پند دي، د اولاد روزنه يې تر غاړې ده، خو څوک يې کارونو ته په درنه سترگه نه گوري او نه ورته د داسې ابرو مندانه کار زمينه برابروي، چې پيسې يې لاس ته ورشي. هغه مېرمن چې جگړو کونده کړه او يتمان ور تر غاړې شول، هغوی مجبورې دي، هر کار ته مخه کړي، چې د يتيمانو لپاره يوه مړۍ ډوډۍ پيدا کړي.

د ماشوم د زوکړې پر وخت زموږ د خويندو او ميندو ستونزه ډېره دردوونکې ده. د صحي امکاناتو نشتوالی له يوې خوا او د ولادت په اړه د مېرمنو ناخبري له بلې خوا هغه بلاوې دي، چې هره گړۍ زموږ مېرمنې او ماشومان وژني او د کورنيو تر منځ ډېرې ناخوالې پر ځای پرېږدي.

په ملي کچه زموږ د محروميتونو پورتنی لست مکمل او جامع نه دی، ځکه زموږ په جگړه ځپلي هېواد کې ښايي ډېر داسې موارد وي چې محروميتونه زېږوي، خو زموږ هدف د ټولو محروميتونو په گوته کول نه، بلکې د دې يادونه ده چې په اوسنيو شرايطو کې د محروميت دردوونکی انځور زموږ د ملي هويت په جوړولو باندې منفي اغېز پرېږدي او که بنيادي اقدامات ونه شي دا اغېزه نور هم خپور شي.

افغانستان په ډېرو ژبو کې داسې کلمې شته، چې له نورو سره مشترک اړیکې لري او ډېر داسې لغتونه دي، چې له یوې ژبې څخه بلې ته تللي، خو د دې ژبو ډېر ویونکي په دې نه پوهېږي او فکر کوي چې دا لغتونه یې خپل دي.

ژبه د یوې ټولنیزې پدیدې په توګه په دایمي ډول د تغیر په حال کې ده او کله چې نوي بنسټونه او پدیدې رامنځته کېږي نو هغه نوي نومونه غواړي لکه کمپیوټر، سافټ وېر، موبایل او داسې نور. دا چې اوس زموږ د ځوانانو تر منځ په ځینو کليمو شخړې روانې دي دا اصلي ستونزې نه شو ګڼلې، بنسټیزه ستونزه دا ده چې ګڼ شمېر درې ژبې په پښتو نه پوهېږي او همدا ډول ګڼ شمېر پښتانه په سمه توګه درې نه شي ویلي.

څرنگه چې زموږ ټولې ژبې د اهمیت وړ دي او ولس مو غواړي چې په ټولو ژبو خبرې وکړي، نو په کار ده چې د یوې ژبې د مطلق تسلط څخه تېر شو او وړاندیز مو باید دا وي، چې د ټولو ژبو د ژوند ساتلو او ودې لپاره اساسي زمینه برابره کړو. که د یوې ژبې ویونکي په دې فکر شي، چې د ایران په څېر یوه ژبه په خپلو خلکو په زور وټپي لکه هغوی چې فارسي ژبه جبري ګرځولې او د نورو ژبو ودې ته پام نه کوي او یاد پاکستان په څېر چې د اردو په مقابل کې یې نورې ژبې، بې برخې کړي، نو په هغه صورت کې به ستر جنجالونه پيدا شي. مګر له اوسنۍ معلوماتي ټېکنالوژۍ څخه په استفادې سره موږ کولی شو دا ستونزه په منطقي او اصولي توګه حل کړو.

۴- قومي سیاست:

قومي تشکل زموږ د ټولنې واقعیت دی، مګر دې ډول

د عادلانه نظام لار ————— اشرف غني احمدزی

فارسي زده کړه. دوی په کلونو پښتو ژبه نه وه اورېدلې او کله چې هېواد ته راغلل په پښتو ژبه نه پوهېدل. له دې نه علاوه زموږ ترکي ژبو وطنوالو هم خپلې مورنۍ ژبې ته پام وړاوه، ځینې لېسې او ښوونځي یې جوړ کړل او له دولت څخه یې خپلې مورنۍ ژبې ته توجه وغوښته. په افغانستان کې ترکي ژبه هم د پښتو ژبې په څېر تر ډېره حده د تحریر ژبه نه وه او د تقریر په ساحه کې ترې پخپله ترکتبارو هېوادوالو ګټه اخیسته، خو د تحریر د چارې لپاره یې لږه کاروله، اما اوس زموږ ترکتبار هېوادوال متوجه دي او غواړي، د دوی ژبه چې د ټولې سیمې په کچه مهمه ژبه ده د تقریر او تحریر ژبه شي. همدا ډول نورستاني، بلوڅ او پشه یي وروڼه او خويندې هم غواړي، چې ژبې ته یې په دولتي کچه پاملرنه وشي او کوښښ کوي چې کم تر کمه خپله مورنۍ ژبه له یاده ونه باسي او د ژوند یو ژبو په کتار کې یې وساتي. د مثبتو سترګیو له نظره موږ دا ډول حرکتونه د کلتوري تعادل پر علامت تعبیرولی شو.

که چېرې په ولس کې دا توان پیدا شي چې خپلې ټولې ژبې پر ژوند یو ژبو بدلې کړي، نو دا به یوه ستره سیاسي، اقتصادي او کلتوري پانګه وي، ځکه په مورنۍ ژبه زده کړه د هر چا حق دی او د زده کړو د کیفیت او نورو ډېرو ګټو لرونکې ده. له بله پلوه معلوماتو ته لاسرسی هم یو انساني ضرورت دی، چې په مورنۍ ژبه تر نورو ژبو په اسانۍ تر لاسه کېدی شي. د دې تر څنګ ژبه د ګډ بشري تمدن او کلتوري میراثونو د انتقال وسیله ده، نو ځکه یې پالنه او ساتنه ضروري ده.

د دې حرکتونو منفي اړخ دا ښیي چې د یوې ژبې مطلق حاکمیت ته د نورو ژبو ویونکي د خطر په سترګه ګوري. د

د عادلانه نظام لار ————— اشرف غني احمدزی

يوه قوم اجاره وگرځي او نوريې برخې کړي شي، نو داسې کړه وړه د دې باعث کېږي، چې هره دولتي مؤسسه او يا معامله په قومي شخړه واوړي او لانجه ترې پورته شي.

له دې سره - سره چې قومي سياست دا مهال ښه په درز کې روان دی، خو بې وزله ځوانان او بې اسرې کونډې او يتيمان که په هر قوم پورې تړلي دي هماغسې فقير او در په در گرځي، خو قومي سياستوال په دې نه دي توانېدلي، چې حتی د خپلو کونډو او يتيمانو گېډه مړه کړي.

زموږ په هېواد کې لوږه قوم، ژبه او سمت نه پېژني، نو ځکه په قومي سياستونو زموږ د ژوندانه ستونزه نه حل کېږي.

له نېکه مرغه قومي نفاق د ولس ستونزه نه، بلکې د يو څو تنو د اغراضو نتيجه ده، خو زموږ بې روزگاره ځوانان د قوم په نامه نه دي وېشل شوي. دوی تر خپله منځه دوستی او ملگرتياوې لري، زموږ نجونو او هلکانو يو له بله سره ودونه کړي او په زياترو سيمو کې ښه گاونډيتوب پالي او د ولسونو تر منځ د اوبو تنظيم او داسې نور اړيکي لاهماغسې ټينگ دي. د زړو اړيکيو تر منځ نوي اړيکي هم منځته راغلي، چې صنفی بنسټونه لري. تنقيض شوي افسران، زندانيان، معذوران او مزدوران د يوې گډې موخې په توگه سره يو ځای شوي دي او تر کومې اندازې چې دا اړيکي ټينگ وي تر هماغه بريده به د ملي دريځ ټينگتيا ته ډېره زمينه برابره وي. زموږ په ولس کې تر اوسه هم ديني او افغاني روحیه ژوندی ده. که د گردیز اوسېدونکی تخار او يا د بدخشان اوسېدونکی کونړ ته لاړ شي د يوه مسلمان او افغان په توگه يې خلک د زړه له کومې درناوې کوي او مېلمستيا ورکوي.

سياسي تشکل د تاريخ په پړاو کې مختلفې ښې غوره کړې دي. د شلمې پېړۍ يوه لويه برخه سياسي جريانونه پر ملت جوړونې بنا وو او محوريې پر وطن او وطنپالنه څرخېده. کين جريانات او اسلامي احزاب په مختلفو فکري بنيادونو بنا وو. په دې جريانونو کې قومي هويتونه په هغو فکري چوکاټونو کې غورځول شوي وو، چې له افرادو څخه يې په کلکه د خپلو اساسي نظرياتو پلوي غوښته.

ډېر ليدل شوي، چې يو ورور به له کمونستانو سره په گوند کې و او بل ورور به يې د مجاهدينو په سنگر کې ناست و. زموږ اوسنۍ سياسي ستونزه همدا ده، چې داسې يوه ملي مفکوره نه ده وړاندې شوې چې پر اساس يې په عمومي توگه ولس او په ځانگړې توگه ځوانان خپل ملي هويت وټاکي. دا چې انسانان د هويت په خلا کې ژوند نه شي تېرولی، نو ځکه اوس له قوميت نه داسې هويت جوړ شوی چې پر بنسټ يې قومي سياستونو شکل نيولی، خو ستونزه يې دا ده چې هېڅکله هم د قومي سياستونو په موجوديت کې يو غښتلی او واحد ملت نه شي جوړېدای.

د قومي هويت او ملت جوړولو تر منځ د اصولو په لحاظ کوم بنسټيز تضاد نشته، ځکه په موسيقۍ، کالي اغوستلو او نورو دودونو کې څرگنده ده چې بېلابېلې سليقې موجودې دي او دا ټولې سليقې د احترام وړ دي، خو هغه وخت ستونزې را پيدا شي چې قومي هويت له قانون څخه لوړ وگڼل شي او له دولتي امکاناتو څخه د يوه قوم پرگټه او د بل پر ضد کار واخيستل شي او يا له دولتي څوکیو څخه د يوه د اعزاز او د بل د سپکاوي لپاره ناوړه گټه پورته شي. يا دا چې دولتي اقتدار د

۲- د سياسي احزابو نشتوالی:

ډيموکراسي په منظمو سياسي احزابو باندې چې پراخ ولسي بنسټ ولري استواره ده. له بده مرغه زموږ په هېواد کې هغو گوندونو ته چې ولسي بنسټ ولري د پراختيا زمینه نامساعده او ناهمواره ده. د بن ترپروسي دمخه له سياسي احزابو سره زموږ تجاربو درې شکونه درلودل. لومړی شکل يې دا و، چې د اقتدار پر مهال سياسي احزاب جوړېدل او د داود خان و بناغلي ميوڼدوال احزاب يې غوره مثالونه دي.

دويمه ډله هغه احزاب وو، چې د پټو تشکيلاتو پر اساس يې غوښتل دولتونه بدل کړي. اسلامي تنظيمونه او چپي احزاب يې ښې بېلگې دي.

درېيمه ډله هغه جهادي تنظيمونه وو، چې د هجرت پر مهال په جلا وطنۍ کې په گاونډيو هېوادونو کې رامنځته شول.

دا تنظيمونه د پيسو، وسلو او نورو گټو امکاناتو پر اساس په هېواد کې د ډېر او ستر نفوذ خاوندان شول، ځکه چې د دې تنظيمونو رسميات او د دوی ترمنځ د امکاناتو وېش په بهرنيو شبکو پورې تړلی و او سازماني کلتوري ولس ته د حساب ورکولو په بنياد نه و جوړ شوی، نو ځکه ونه توانېدل چې يو منسجم مرکزي دولت جوړ کړي. دوی چې د جگړې تياري درلود په سياسي حل لارو او د ولس پر ژبه نه پوهېدل، نو ډېر ژر يې وسلې ته لاس کړ، کابل يې وران او په وينو کې ډوب کړ.

او سمهال هم موږ د حزب جوړولو په ابتدايي مرحله کې يوو. په لسگونو سياسي احزاب جوړ شوي، خو داسې يو پياوړی بهير نه دی جوړ شوی، چې پراخ ولسي ملاتړ او اساسي بنسټ ولري، چې په وسيله يې دوه يا درې ملي گوندونه رامنځته شي

۵- د قانون نشتوالی:

د قومي سياست د پراخېدلو يو بنسټيز دليل د قانون نشتوالی دی. نن ورځ زورور او کمزوري ته قانون په يوه سترگه نه گوري. په رڼا ورځ د قانون پر وړاندې زور استعمالېږي، چې د ولس حقونه په کې تر پښو لاندې کېږي، زموږ مال، جايداد او حتی ناموس د زورواکو له پنجې څخه خوندي نه دی او دولتي ځمکې په عادي ډول د مافيایي کړيو له خوا چور کېږي. هغه وړې شخړې، چې د جايداد پر سر رامنځته شوې په تېزۍ سره په قومي شخړو او بنسټي او د دولت د چارواکو په مداخلې سره ترې ټولنيز ناسور جوړ شوی دی. د اسلام په مېن دين کې د دولتي ادارې لوی اصل عدالت دی او د ټولو خلکو حقوق په کې په مساوي ډول خوندي شوي دي، ظالم ته په علني ډول د ولس پر وړاندې سزا ورکول د قانون په پلي کولو کې همېشه ستر رول لوبولی دی.

د قانون د نشتوالي له کبله هرکس اړ کېږي، چې په ځانگړي ډول د خپل مال او سرد ساتلو لپاره د بې قانونيو پر وړاندې هڅې وکړي، خو دا چې دا هڅې نتيجه نه ورکوي، نو ځکه د بې عدالتۍ تر فشار لاندې خلک مجبوروي، چې د قومي، تنظيمي او سمې اړيکيو پر بنياد ځان ته يوه حلقه پيدا کړي او په هغه وسيله يا خپلې گټې بېرته تر لاسه کړي او يا يې خوندي کړي.

د دې نتيجه دا شي، هغه ملي احساس چې د قانون له حاکميت څخه منځته راځي کمزوری شي او په دې ډول ملت او دولت دواړه په ستونزو کې ډوب شي.

علت گڼي او که دا يقين وده کوي، نو نتیجه يې دا ده، چې د ملي هويت د جوړولو پروسه په لغته وهي او له منځه يې وړي، ځکه د لوړو زده کړو په برخه کې نه سمه پانگونه شوې او نه په کې سم مدیریت راغلی چې له امله يې د ځوان نسل د پرمختګ لارې بندې او يا له اغزيو ډکې دي.

په اوسنۍ نړۍ کې بشري پانگه تر نورو ټولو پانگو لوړه او مهمه گڼل کېږي. د مثال په توګه، که په يوه هوټل باندې په ميليونونو ډالر پانگونه وشي، خود ادارې لپاره ښه منبجر، اشپز او نور کارکوونکي ونه لري، نشي کولی، بازار رامات کړي او که بازار ونه لري، نو بيا ميليونونه ډالر مالي پانگه بې ځايه ولاړه، يعنې د بشري پانگې په نه موجوديت کې مالي پانگه هېڅ معنی نه لري. د دې ادعا بل مثال د کابل ښار نوې جوړونه ده، چې په ميليونونو ډالر پېرې ولگېدل خو په تعميراتي لحاظ يې کومه معياري ښه رامنځته نه کړه او خدای مه کړه همېشه د دې خطر دی چې ښايي يوه قوي زلزه يو ستر انساني ناورين رامنځته کړي.

که د يوه قوي دولت او يو موټي ملت جوړول مو هدف وي، نو په کار ده چې په ټولنه کې د ځوان حيثيت له دې حالت څخه يوه غوره حالت ته بدل شي. ځوانان بايد په دې ډاډه وي، چې په راتلونکي کې به د خپل زيار او زحمت په نتيجه کې وکولی شي چې د دغه ټاټوبي د هرې برخې مشري ترلاسه کړي او راتلونکي انجنيران، ډاکټران او د ولسواکو احزابو مشران به له دوی څخه ټاکل کېږي، نه دا چې د دوی په تقدير کې يې يوازې چپراسيتوب، سکرټري او جواليټوب ليکلی دی.

او د گډوډۍ مخه ډکېږي. د نورو هېوادونو د تجربو پر بنسټ د ولسواکو سياسي احزابو تشکيل او موجوديت د ملي هويت د ساتنې او پراختيا لپاره لازمي عنصر گڼل کېږي.

۷- بې روزګاره ځوانان:

فقر پر انسان باندې مجبوريتونه تحميلوي. په خاص ډول د بې روزګاره ځوانانو مجبوريتونه ډېر زيات وي، ځکه چې د ځوان احساسات د هغه د ځوانۍ طبيعي برخه وي او که چېرې يې احساسات وځپل شي، نو د دوی پر شخصيتونو باندې يې بدې اغېزې په ډېر دوامدار شکل پاتې کېږي.

د مثال په ډول، زه داسې اشخاص پېژنم چې اوس يې په نړيواله کچه امکانات ترلاسه کړي، خود محصلۍ پروخت ورته په پوهنتون او ليليه کې په خوار نظر کتل شوي و، لاتر اوسه يې هم هغه ترخه خاطره په ذهن لکه ستنې گرځي او ښايي ځوروي يې. په لاس شعوري ډول داسې اشخاص د هېواد حالاتو ته له هماغو سترګيو گوري چې په دوی باندې تېر شوي دي.

زموږ ځوانان په وار، وار ستونزو ته گوتې نيسي او وايي چې دوی دې دولتي چارواکي خبر کړي، مګر په هغوی کې نه د اورېدو توان شته او نه د ستونزو د هوارولو. په کانکور آزمويڼه کې درغلۍ، واسطې او سفارشونه، د سکالرشپونو ناروا وېش، په ادارو کې د ناوړو خلکو استخدام او د دولت ډېرې نورې داسې پرېکړې، چې د پردې شاته کېږي هغه عوامل دي چې ځوانان راپاروي او د دوی دردونه زياتوي. تر ټولو خطرناکه خبره دا ده، چې دا ځوانان دا ټوله بې قانوني د قومي دسيسو

هندوستان علوم لومړۍ بغداد او ورپسې اسلامي اسپانيا او د لويديځ نورو هېوادونو ته انتقال شول. د مخه مو وويل، چې ابوريحان البيروني تر اروپايانو څلور سوه كاله د مخه د ځمكې قطر په دقيقه توگه سنجولي و. د ده مشهور كتاب (الهند) د تمدنونو د پرتلې اساس كېښود او د ده څېړنې د مختلفو اديانو په جنتري گانو باندې تر اوسه هم د يوه عمده سند په ډول د نړۍ د علماو له خوا لوستل كېږي.

علاوه له غزني څخه، بلخ او هرات هم د اسلامي تمدن د ودې او پراختيا په لاره كې سترې كارنامې لري. دا چې بلخ د نړۍ ستر سوداگريز ښار و، نو صوفيانو او عارفانو يې بې ساري نړيوال شهرت درلود. هرات هم په پېنځلسمه ميلادي پېړۍ كې د فرانسې تر پاريس او د ايټاليې تر فلورانس لوی او شاندار و.

د مينتاتوري كوم مکتب چې په هرات كې د بهزاد له خوا رامنځته شو، لږ تر لږه درې سوه كاله يې اسلامي نړۍ تر درانه اغېز لاندې وه او استامبول چې د عثماني خلافت مركز و د بهزاد د مينتاتوري له مکتب څخه متاثر و.

موږ د خپلو اسلامي وياړونو داسې نور ډېر مثالونه هم لرو، چې زموږ هېواد ته راپاتې دي، مگر اصلي موخه مو دا ده چې ووايو، د اسلام د سپېڅلي تمدن په ځلانده دور كې زموږ علما د نورو تمدنونو پر وړاندې واقعبين و او د دې پر ځای چې ترې وډار شي وروړاندې شول او ځانونه يې پرې وپوهول.

اسلامي پوهانو د نورو تمدنونو اشار د دې لپاره ژباړل، چې د هغوی له احواله خبر شي او د هغوی هویت يې د ځان لپاره خطر نه گڼلو. د همدې ذهنيته په نتیجه كې له شمالي افريقا نه نيولې تر اسلامي اسپانيا (اندلس)، بغداد، غزني، بلخ، هرات

ب- حل لارې:

۱. اسلام:

زموږ د يوه موټي كېدو تر ټولو ستر عنصر د اسلام مبارك دين دی. موږ داسې ټولنه يوو، چې ۹۹،۹۹٪ وگړي مو مسلمانان دي او په دې كې هېڅ شك نشته چې ټولنه مو مسلماننه وه، مسلماننه ده او تر ابده به مسلماننه وي، مگر په عامه توگه موږ له اسلامي احكامو څخه يا ناخبره يوو او يا ډېر لږ ترې خبر يوو. كه اوس هم غواړو، چې په پېنځلسمه هجري قمري او يا يوويشتمه ميلادي پېړۍ كې د اسلام د ځلانده تمدن په رڼا كې ژوند وكړو، نو لازمه ده چې زر كاله شاته ولاړ شو او د غزني دربار ته وگورو.

د غزني دربار د ادبياتو د تاريخ په برخه كې غوره نمونې لري او په ځانگړي ډول د دري ژبې د شعر د تاريخ په اړه ډېر اشارلا اوس هم ژوندي پاتې دي.

د افغانستان معظم ملي ليكوال ارواښاد احمد علي كهزاد پخپل ډېر مهم كتاب (شاهنامه در افغانستان و افغانستان در شاهنامه) كې دا په گوته كړې، چې د دې كتاب لويه برخه زموږ د هېواد له كيسو جوړه او زموږ په خاوره كې تمثيل شوې ده، خود د دې دورې عظمت يوازې د ادبياتو په برخه كې نه دی، بلكې د ابوريحان البيروني غوندې ستر رياضي دانان هم د دغه دربار محصول دي، چې له ۴۲۷-۴۰۷ (چې له ۱۳۵-۱۰۱۲ سره سمون خوري) په غزني كې او سپېدلو. ده په دغو كلونو كې د الجبرياتو په اړه د اوسنيو شل زرو چاپي پاڼو په اندازه پاڼو كې خپل لوړ علمي اثار خوندي كړل د دې اثارو برکت و، چې د

ستونزې تحليل دا په ډاگه كړه، چې د دولت كمزوري، د قاطعيت نشتوالي او يا د مناسبې طرحې نه لرلو د ملت دردونه ډېر كړي دي. د دې ادعا ثبوت په تېرو اتو كلونو كې د ملت په روحيه كې د تغير او بدلون راتگ دی.

په تېرو دوو لويو جرگو كې د ملت ټولو استازو په ملي يووالي ټينگار كاوه او راتلونكي ته هيله من وو، مگر نن هغې فضا تغير كړی او پر ټول هېواد د بدبینۍ او نهيلۍ خپه خپره ده.

د ولس ستونزې لوړې كچې ته رسېدلي او د دې ستونزو د زېږولو عامل پخپله دولت بولي. دا چې ولس غواړي په اساسي ډول دا ستونزې حل شي، نو ځكه موږ د دې كتاب ډېره برخه د دولت په اساسي تغيراتو او هغو لارو چارو متمرکه كړه، چې په نتيجه كې يې خلك وپوهيږي، چې اغېزمن دولت كوم او بې اغېزې كوم وي.

زموږ اساسي غوښتنه او وړاندیز دا دی، چې داسې يو ولسواک سياست غوره كړو، چې په نتيجه كې يې زموږ ملي هويت پياوړی شي، خو دا موخه هغه وخت عملي كېږي چې د دولت او ملت تر منځ ټينگ ټولنيز قرارداد موجود وي.

د محروميت حس په قومي تعبير بدل شوی، نو په كار ده چې د ملي هويت د جوړېدو لپاره د قومي هويت مدارج او مراحل په غور وڅېړل شي او بيا د عمل جامه ورواغوستل شي، ځكه نن ورځ زموږ اسمان د بې باورۍ ورېځو نيولی او د باور د ټينگېدو لپاره اړيوو، چې ټول موارد تر جدي بحث لاندې ونيسو او د يوې ملي اجماع پر اساس خپلې ستونزې حل و فصل كړو.

او وروسته بيا په ډيلي او لاهور كې د اسلامي پوهې ستر مركزونه پرانيستل شول او داسې ځلانده تمدن چې پر خپل اسلامي هويت يې كلکه عقیده او باور درلود رامنځته شو. نن موږ ته لازمه ده، چې پر خپل اسلامي تمدن يو ځل بيا هغه باور پيدا كړو، چې زموږ د اسلافو يعنې د عباسي او غزنوي ځلانده دورانونو طريقه وه او د دې پر ځای چې د كركي او ډار په نظر ورته وگورو، په كار ده چې ځان پرې وپوهوو.

د دې موخې د لاس ته راوړلو لپاره موږ اړيوو، چې په اسلامي تاريخ او پوهې باندې لويه پانگونه وكړو او د ابوريحان البيروني په څېر شخصيتونه چې اوس يې په غزني كې مزار په سختۍ سره موندل كېږي يو ځل بيا خپل كړو او خپل نسلونه ورسره اشنا كړو.

له نېكه مرغه او سمهال د مصر په مشهور اسلامي پوهنتون الازهر او د نورو عربي ممالكو په اسلامي پوهنتونونو كې ځينو افغانانو د ډاكټرۍ او ماسټرۍ تر كچې زده كړې كړي دي، چې د دوی پوهه زموږ ستره كلتوري پانگه ده او كولی شو ډېره گټه ترې واخلو، موږ د ديني زده كړو د تقويت په موخه اړيوو، چې د عربي ژبې پر زده كړه هم خپله سرمايه ولگوو او د دې تر څنگ لكه څنگه، چې په پښتو او دري ژبو كې د قانون ليكل د عربي ژبې د قانوني اصطلاحاتو سره د نږدې پوهې څخه بغير اسانه نه ده، نو د تقنين لپاره بايد د قانون روح درك كړل شي او بيا په داسې تاريخي چوكاټ كې واچول شي، چې ولسونه ورباندې وپوهيږي. نو كه چېرې عربي ژبه زموږ په هېواد كې عامه وي د قانون ليكلو په برخه كې به مو هم ستونزې كمې شي.

۲. اغېزمن دولت:

يو اغېزمن دولت د ستونزو د تغير اصلي وسيله ده. د هرې

پوهه هم ولري، نو ځكه وايوو، چې په کلتوري پوهه باندې هم لازمې پانگونې ته اړتيا ده. د مخه مو وويل، چې کېدې شي يو څوک ښه انجينر وي، خو تر څنگ به يې ژبنی تعصب ولري او که داسې وي نو دا د ملت سازۍ په لاره کې ستر خنډ واقع کېدې شي.

که غواړو چې د ملت سازۍ پروسه پلې کړو، نو مجبور يوو چې په دې موضوع ډېر فکر او لازمه پانگونه وکړو، د مثال په ډول، د ژبې پر سر لانجې له مختلفو لارو څخه د حل کېدو وړ دي. په اوسنيو تخنيکي وسيلو دا کار ډېر ژر تر سره کېدې شي. که وغواړو چې لوړې، منځنۍ او لومړنۍ زده کړې په پښتو، دري او نورو ژبو په ويډيوگانو کې ثبت کړو، نو هر محصل ته چې کومه ژبه د عميق درک او پوهې وړ وي په هماغه ژبه به ويډيو وگوري، مگر په عامه توگه د دولت دنده ده، چې داسې امکانات برابر کړي چې پر وسيله يې د افهام او تفهيم لپاره د ژبو د زده کړې بهير پياوړې شي او د ټولو ژبو درناوی وشي، ځکه ټول ملت د متوازنې پراختيا او مساوي حقونو غوښتنه کوي او که دا غوښتنه پوره شوه، نو په حقيقت کې به زموږ نورې ډېرې ستونزې هم د حل اساسي لاره ومومي.

کله مو چې پر خپل ځان باور ټينگ شو، نو بيا کولی شو د خپل تاريخ په چوکاټ کې خپلو تاريخي اثارو ته هم پام وکړو، اسلام زموږ په ټولنه کې د اساسي نقش لرونکی دی، خو تر اسلام وړاندې تاريخي اثار هم زموږ د نړيوال شهرت لپاره حياتي ارزښت لري. د بودا ستره او پرتمينه مجسمه زموږ د تاريخ يادگاري ځلې و، دا مجسمه زموږ د ولس هغه لرغونې ارزښت و، چې دوی ورته د کومې بهرنۍ پديدې په سترگه نه

۳. د پوهنې بنسټيز کول:

موږ د نړۍ هغه يوازينی نامتجانس هېواد نه يوو، چې څو ژبې لرو، په نړۍ کې داسې هېوادونه ډېر دي چې گڼې ژبې لري. موږ د يوه هېواد په توگه د جغرافيايي او اقتصادي عواملو له نظره د پېړيو په اوږدو کې مختلفې تاريخي تجربې لاس ته راوړې دي. همدا ډول موږ يوازينی هېواد نه يوو، چې سختې جگړې مو تر شا پرې اېښې او ظلمونه مو تحمل کړي دي. د ازموينې لومړۍ پوښتنه مو دا ده، چې ايا د دې قوت لرو، چې د يوه پياوړي ملت په جوړولو باندې خپل فکر متمرکز کړو او بيا دا چې څو راتلونکې لسيزې د څو تېرو لسيزو په تصفيه او حساب باندې تېرې کړو.

دا مو بايد په ياد وي، چې زموږ ځوان نسل چې د شوروي يرغل پر مهال او يا ترې وروسته زېږېدلی، زموږ د هېواد غوڅ اکثريت جوړوي. دوی نړۍ ته د خپلو تجربو او ارمانونو له سترگيو گوري او اساسي مشکل يې بې روزگاري ده او تر څو چې په هېواد کې يو اغېزناک دولت نه وي راغلی دا بې روزگاري له منځه نه شي تللی، خو که دولت غواړي چې دا مشکل حل کړي، نو مجبور دی چې د ولس په بشري پانگه کې د کميت او کيفيت له لحاظه مثبت او بنسټيز تغيرات راولي.

په تېرو پانډو کې مو ليکلي، چې دا پانگه بايد هم فني وي او هم کلتوري. د فني پانگې معيار له نړيوالو معيارونو څخه عبارت دی، ځکه زموږ انجينير او ډاکټر تر هغه پورې ځان ته باکفايته نه شي وېلې چې خپله تخنيکي پوهه په نړيوالو منل شويو معيارونو ثابته نه کړي، مگر دا حتمي نه ده چې پر نړيوالو معيارونو د ثابتې تخنيکي پوهې خاوند به خامخا کلتوري

منبع په توګه فکر نه شي کولی، خو که ثبات ټينګ شي نو په شته لرغونو اثارو هم کولی شو، چې له يوې خوا يې د نړۍ د تمدنونو د تفاهم مرکز وګرځوو او له بل پلوه په لکونو کسانو ته له دې لارې د ابرومندانه کار زمينه برابره کړو، ځکه هويت يوه فزيکي پدیده نه، بلکه يوه کلتوري پدیده ده او د يوې ټاکلې زماني مودې ستونزې په منځمهال او اوږد مهال کې نه پاتې کېږي.

موږ د زمان په يوه داسې مرحله کې يوو، چې که همدا اوس پر خپلو کلتوري ستونزو باندې په سره سينه شننه وکړو، نو کولی شو د يوې سرتاسري ملي اجماع په چوکاټ کې يې د حل داسې اساسي لارې چارې پيدا کړو، چې په راتلونکي کې د هراfgان د وياړ او سرلوړۍ سبب وګرځي.

۴. اغېزمن نړيوال روابط:

نن ورځ چې اقتصاد نړيوال دی او خبري رسنۍ هم نړيوالې شوې دي، نو په داسې چوکاټ کې د نړيوالو عواملو په پام کې نيولو څخه په غيرملي ګټې نه شي تايمينېدۍ. موږ په ځانګړو شرايطو کې نړيوال اړيکي خپل خاص اغېز لري او دا لازمه کوي چې موږ د خپلو ملي ګټو د تايمين په خاطر داسې يو سياست غوره کړو، چې نړيوال اړيکي راته اغېزناکې پايلې په لاس راکړي، چې په دې برخه کې لاندیني اصول اساسي نقش لري:

د قانون او ثبات راوستل، هغه باثباته افغانستان چې قانون په کې حاکم او ثبات په کې ټينګ وي هم د نړۍ او هم د افغان ولس په ګټه دی، خود داسې ثبات د ټينګښت لپاره لومړنی اصل دا دی چې موږ امنيتي بنسټونه په کې رښتينې ملي بڼه

کتل، خو اوس له بده مرغه هغه ارزښت زموږ په خاوره کې نشته.

وايي چې يوه سترګه دې وځي پر بله لاس کېږده. معنی دا چې موږ بايد د جګړې له لمبو څخه را پاتې نور اثار خوندي کړو، دا اثار زموږ د هېواد په ګوټ-ګوټ کې پراته دي. د غور سيمه چې د پرله پسې وچکالۍ له کبله ترې خپل خلک ټينستېدلي داسې يو تاريخي منار لري، چې يو مهال ترې د ډيلي د قطب منار د جوړولو لپاره الهام اخيستل شوی و او ترڅو چې د جام دا منار تحليل نه شي، نه شو پوهېدای چې د ډيلي د قطب منار څرنگه رامنځته شو.

په همدې ترتيب که غواړو، چې د لاهور د شاليمار مشهور تاريخي باغ په تاريخچې وپوهېږو، نو لومړی بايد د ننگرهار د مېلمې باغ ته لاړ شوو. بابر د مېلمې باغ هغه مهال جوړ کړ، چې د کابل حکمران و او کلونه وروسته بيا د ده کورنۍ د مېلمې د باغ نقشه د هند په مختلفو ښارونو کې عملي کړه، چې د لرغوني هند د لاهور شاليمار باغ يې څرګنده بېلګه ده. موږ کولی شو خپل تاريخي شاليد ته په پام سره د نړۍ له نورو هېوادونو سره داسې تماس ونيسو، چې له يوې خوا مو يو له بل سره پېژندګلوي ډېره شي او له بل پلوه مونږي اړيکي پيدا شي.

د مثال په ډول: موږ پخپل هېواد کې د يوناني سکندر ډېره اوږده تاريخچه لرو او د هغه له مړينې شاوخوا دوه سوه کاله وروسته هم موږ يو ډېر روښانه يوناني باختري تمدن ساتلی دی. همدارنگه زموږ د بودايي تمدن اثار له جاپان، هند او کوريا سره زموږ د تودو اړيکو سبب کېدلای شي. په اوسنيو امنيتي شرايطو کې افغانستان د ټوريزم په اړه د يوې عمده عايداتي

وغواړي، چې په ملي روحیه سمبال شي.

ب- زموږ ملي عوايد په راتلونکو لسو کلونو کې زموږ د ملي پولیسو، اردو او امنیت د برخې لگښتونه نه شي پوره کولی او د دې بنسټونو موجودیت کم له کمه لس تر شلو کالو پورې منظم امکانات غواړي، نو ځکه لازمه ده چې له خپلو نړیوالو مرستندویانو سره په دې اړه ټینګ توافق ته ورسېږو، چې لس تر شلو کالو زموږ د دې برخې لگښتونه پر غاړه واخلي چې موږ خپل دغه بنسټونه پر خپلو پښو ودروو.

ج- موږ باید له نړیوالو قواوو سره د تصمیم نیونې مشترکې لارې غوره کړو، چې د ګډ اعتماد په فضا کې د قوي استعمال داسې بڼه غوره کړي، چې د ولس د منلو وړ وي. خودا موخه هغه وخت عملي کېدی شي چې د ټولو نظامي قوتونو اعلیٰ سر قوماندان یعنې ولسمشر فعال شي او د منظمو معاملاتو او قواعدو د عملي کولو پر بنیاد زموږ ملي امنیتي ستراتیژي ټولو بنسټونو او ولس ته څرګنده وي او په لومړي قدم کې د هغو تېروتنو مخنیوی وکړي، چې د ولس د شکایت باعث ګرځېدلای شي، ځکه یوه شورشي جګړه به له منظمې اردو او قضایي او سیاسي قوي څخه نه شي ختمېدی. د ثبات تامین دا ایجابوي، چې موږ د هر ولایت او ولسوالۍ په ځانګړنو پوهېږو او داسې تدابیر ونیسو چې د ثبات د ټینګولو لپاره ګټور وي.

که د داسې ستراتیژۍ په طرحه او پلي کولو باندې وتوانېږو، نو د تصمیم نیونې اصلي مرکز به په طبیعي توګه پر افغاني امنیتي بنسټونو باندې متمرکز شي او په تدریجي ډول به د نړیوالو قواو اړتیا کمه شي، چې موږ به بیا د خپل استقلال او ملي ګټو د ساتلو اصلي ساتندویان شو.

غوره کړي او په اغېزناکه توګه وکولی شي، چې د مشروع قوت انحصار ترلاسه کړي. د دې برخې د عملي کولو لپاره اړ یوو، چې یوه روښانه امنیتي پالیسي ولرو. زموږ پولیس، اردو او امنیت باید یوازې د شعار په بڼه نه، بلکې په رښتیني ډول ملي شي او د یوې واحدې پالیسۍ له مخې له نظم سره اشنا شي، چې کاري مداخلې له منځه یوسي او هر ارګان خپل مسؤلیتونه او صلاحیتونه وپېژني. د یوې واحدې پالیسۍ ایجاد د دې اهمیت زیاتوي، چې ولسمشر چې د اساسي قانون له مخې باید د ټولو لښکرو اعلیٰ سر قوماندان وي خپله دا دنده هم په پوره شهامت اجرا کړي.

د دې تر څنګ باید د یوې سیاسي اجماع په ترڅ کې داسې ډاګیز اصول وضع شي، چې له لارې یې له وسله والو مخالفینو سره رښتیني مذاکرات شوني شي. په یوې سیاسي اجماع باندې عمل کول یوازې د یوه اداري او اقتصادي نظام په منځته راتګ عملي کېدی نه شي او په دې برخه کې د ثبات د ټینګښت لپاره بنیادي اصلاحات مهم شرطونه دي.

که موږ د ثبات او قانون د حاکمیت لپاره څرګنده طرحه ولرو، نو له نړۍ سره په درې اصولو ژر نتیجې ته رسېږو:

الف- د نړۍ د مرستو لړۍ باید زموږ د امنیتي بنسټونو د پیاوړي کولو لپاره ځانګړې شي. د مخه مو ذکر کړه، چې په مجاهدینو او روزل شویو افسرانو کې د دې ظرفیت وینو، چې په لنډ مهال کې ترې د امنیت په ټینګښت کې کار اخیستی شو، خو په منځمهال او اوږد مهال کې د نویو ځوانانو روزنه حتمي ده، ځکه چې د اصولو په لحاظ یو بریدمن په لسو کالو کې ډګروالۍ ته رسېدای شي او زموږ نوی نسل به هم وخت

دا ډول مؤسسات رامنځته کړل نو، موخه يې په تخنیکي وسايلو د وروسته پاتې هېوادونو سمبالول و.

په اوسنيو نړيوالو شرايطو کې تخنیکي ظرفيت ډېره وده کړې ده، په اسانه او ارزان طريقه له يوه پرمختيايي هېواد څخه بل ته ظرفيتونه انتقالېدای شي، چې ژوندی مثال يې د افغانانو د ظرفيت انتقال دی.

د ماین پاکولو په برخه کې افغان ماین پاکانو او مؤسساتو لوړ ظرفيت پيدا کړی دی او همدا دليل دی، چې نن په ډېرو ماین لرونکو هېوادونو کې افغانان په مشورتي کارونو بوخت دي.

بل مثال يې د نيپال د سولې په پروسه کې د افغان کارپوهانو فعاله ونډه ده، ځکه چې د نظامي قطعاتو په ترتيب کې افغان کارکوونکو د معلوماتو د سيستمونو په برخه کې ډېر لوړ ظرفيت ترلاسه کړی او کله چې په نيپال کې دې ته اړتيا پېښه شوه چې د ماوستانو د قواوو او دولت ترمنځ د سولې پروسه ټينگه شي، نو هغه مهال په ذکر شوي هېواد کې د ملگرو ملتونو مسؤل يو افغان و او له افغانانو يې وغوښتل چې په دې پروسه کې گډون وکړي. پايله دا شوه چې هغه کار چې اروپايي او نور کارپوهانو په شل چنده لوړه بيه کاوه افغان متخصصينو په شل چنده ټيټه بيه ترهغو په ډېر اغېزناک ډول ترسره کړ. دا چې زموږ او نيپال ډېر شرايط سره ورته والی لري، زموږ ترمنځ ډېرې ملگرتياوې ټينگې شوې دي او دا ملگرتياوې د دې لامل کېدی شي، چې د نيپال له متخصصينو څخه د دواړه برق او ځنگلونو په احيا کولو کې گټه واخلو، ځکه هغوی په دې برخه کې ډېره کاميابه تجربه لري.

۵. نړيوالې اقتصادي مرستې:

نن ورځ د افغانانو او نړيوالو مبصرينو ترمنځ يوه اجماع موجوده ده او دواړه خواوې په دې باور دي، چې په افغانستان کې د نړيوالو مرستو اغېز محسوس نه دی. يو دليل يې دا دی چې د امريکا مرسته د يوه قراردادي نظام په چوکاټ کې عملي شوې، چې له ۲۰٪ څخه تر ۹۰٪ مرسته بېرته د همدغو شرکتونو جوال ته لوېدلې ده او زموږ خلک ترې بې برخې پاتې دي، ځکه يو قرارداد له پنځو تر شپږو لاسو تېرېږي او بيا د افغاني شرکت لاس ته راځي چې د لگښت بيه يې له اغېز څخه ډېره ټيټه وي او په نتيجه کې نه افغان او نه هم امريکايي چارواکي په دې پوهېږي، چې څوک څه کوي او کومه برخه د قراردادي په لاس کې ده؟

د ساري په توگه، د امريکا د تفتيش د نړيوالې ادارې له خوا دا څرگنده شوه، چې له ۲۰۰۷ کال څخه تر ۲۰۰۸ کال پورې د امريکا د مرستو مجموعي رقم ۵،۵ ميليارده ډالرو، چې د ياد شوي هېواد د دفاع او بهرنیو چارو د وزارتونو او د نړيوالو مرستو د مستقلي ادارې USAID له خوا عملي کېدلې، خودا مرستې له ۲۲ زرو څخه په ډېرو قراردادونو وېشل شوې وې او نږدې ۴۸ زره قرارداديان يې د عملي کولو ذمه وار وو، مگر په همدې حال کې داسې کوم معلوماتي پروگرام موجود نه و، چې په نتيجه کې د مرستو اغېز معلوم کړي. په همدې ترتيب څو ميليارده ډالر د ملگرو ملتونو پراختيايي پروگرامونو ته هم ورکړل شوي دي، چې مشخصې نتيجه يې څرگندې نه دي.

تر دويمې نړيوالې جگړې وروسته، چې کله ملگرو ملتونو

باندې چې په کابل ښار کې و، ډېرې زياتې پيسې لگولي وې، ځکه له کوره يې يو مجهز مېلمستون جوړ کړی و او سبا بېگابه په کې مېلمستياوې روانې وې. ښاغلی هلستيد له دې څخه منکر دی، خو محکمې افغان او امريکايي دولتونو ته مشوره ورکړې، چې دی مجرم دی او بايد تر عدلي تعقيب لاندې ونيول شي.

د مرستو بله برخه انجويگانو ته تللې او زموږ ولس د دغو نادولتي سازمانونو د کارونو په هکله هم شکمن دی او پوښتنې لري. ځکه داسې چوکاټ چې په کې د ملگرو ملتونو، نادولتي سازمانونو او دولت د ټولنيزو بنسټونو کارونه په مؤثر ډول پرتله شي وجود نه لري. ولس په دې عقیده دی چې نادولتي سازمانونه پخپلو کارونو کې شفافيت نه لري او نړيوالې مرستې په ډېر نامؤثر ډول لگېږي.

که د اغېزناکو دولتونو کارنامو ته پام وکړو راته جوتېږي، چې هغه دولتونه چې يوه روښانه پراختيايي موخه او قوي ټيم لري په برياليتوب سره يې د بهرنيو مرستو اختيار په لاس کې اخيستی دی او سمه استفاده يې ترې کړې ده.

جاپان او اروپايي هېوادونه تر دويمې نړيوالې جگړې وروسته وتوانېدل، چې په دې کار کې بريالي شي او داسې اغېزمنو هېوادونو مثال وگرځي، ځکه که دا هېوادونه وران شوي هم وو، خو بشري پانگه يې پر ځای وه او له دې منجلا به راووتل.

سویلي کوريا، سينگاپور او ماليزيا هغه بې وزله هېوادونه وو، چې د دويمې نړيوالې جگړې په ترڅ کې يې سخت زيانونه وليدل او کله يې چې خپلواکي هم ترلاسه کړه له اداري فساد

د دې ظرفيتونو په پرتله د ملگرو ملتونو په اداري ظرفيتونو کې ډېرې ستونزې شته. سره له دې چې د دوی له کار څخه په افغانستان کې ۷ کاله تېر شوي، خو دوی نه دي توانېدلي، چې افغان دولت او ولس او نړيوالې ټولنې ته د هغو پيسو حساب ورکړي چې، د دوی له خوا په مصرف رسېدلي دي. د دې مؤسسو اصلي موخه د دولتي بنسټونو پياوړي کول دي، خو دوی د دې پر عکس له دغو بنسټونو سره ناسالم رقابت کوي.

دغه مؤسسات ډېره لږه بودجه لري، چې هغه هم له مرستندويه هېوادونو څخه ترلاسه کوي، خو دوی د دې پر ځای چې پراختيايي کارونه تمويل کړي زياته بودجه پر لوړو معاشونو او لوړو دفترلي لگښتونو لگوي، چې په پايله کې د لوړو معاشونو په وسيله د دولت تکړه کارمندان خپلو لیکو ته جذبوي او په دې کار سره د دولتونو ملاوې ماتوي.

د افغانانو تر منځ هم د دغو مؤسساتو د شفافيت په برخه کې پوره اندېښنې موجودې دي. ما يو وخت په ډېرو ملي او بين المللي مجالسو کې د افغانانو دا اندېښنې وړاندې کړې، خو دا خبره هغه وخت په ثبوت ورسېده، چې يوې نړيوالې محکمې د ملگرو ملتونو د يوه مشر کارکوونکي درغلي ثابته کړه.

ښاغلی گيري هلستيد څو کاله په کابل کې د ملگرو ملتونو د UNOPS د څانگې مشر و. دی وتوانېده چې له ډېرو مرسته کوونکو سازمانونو څخه لوی قراردادونه ترلاسه کړي او بيا يې افغان او نړيوالو شرکتونو ته ورکړي، خو د محکمې د اسنادو له مخې په ده تور دی چې ډېر ډالري يې په بډه وهلي او غلا کړي دي. د محکمې اسناد په ډاگه کوي چې نوموړي پر خپل هغه کور

ملي پروگرامونه وړاندې او عملي کړو. په تېرو بحثونو کې مو یو لړ ځانګړي پېشنهادونه وړاندې کړي دي، چې په وسیله یې کولی شو نړیوالې مرستې تنظیم کړو.

د یوه ملي ساختمان پیاوړی سکتور زموږ حیاتي اړتیا ده. هر هېواد چې له نړیوالو مرستو څخه ګټه اخیستې، یو دلیل یې د یوه قوي ساختماني قراردادي سکتور درلودل دي، ځکه چې په نه موجودیت کې یې په تېرو څلورو کلونو کې د افغانستان دولت بیا، بیا په دې ونه توانېده، چې ژمنه شوې پیسې ولګوي، خو دا خبره هم له پامه مه غورزوي چې د یوه قوي ملي ساختماني سکتور لپاره د تدارکاتو د اصولو زده کړه او د مناقصو، حساب ورکونې او نورو لازمه قوانینو لوړ ظرفیت لرل حتمي شرط دی.

۲. بشري پانګه:

د کارپوهانو د تخمین له مخې په تېرو ۷ کلونو کې نږدې دوه میلیارده ډالره نړیواله مرسته د بهرنیو متخصصینو او فني ماهرینو پر معاشاتو او نورو مصارفو لګول شوې ده، مګر له بده شامته تر اوسه د افغانستان هېڅ پوهنتون هم د سیمې او نړۍ پر کچه نه دی برابر شوی او زموږ د کاري ظرفیت مسئله لا تر اوسه هم جنجه پاتې ده. که تر دې لس چنده زیات نړیوال سلاکاران او ماهرین هم راشي زموږ دولت، اقتصاد او ټولنه یوازې د هغوی په موجودیت نه شي رغېدلی، ځکه چې د بنسټیز بدلون عمده عامل باید پخپله افغانان وي. د دې هدف د لاس ته راوړو لپاره موږ ته په کار ده، چې په عمومي ډول د پوهې پر ټولو بنسټونو او په ځانګړي ډول د لوړو زده کړو پر

سره لاس او ګرېوان وو، مګر بیا هم د یوه پیاوړي مشرتابه د لرلو په برکت و توانېدل، چې کاري ټیمونه ایجاد او روښانه پراختیایي موخې رامنځته کړي، چې په ترڅ کې یې پر دولت د خلکو باور ټینګ شو. همداراز په اروپا کې ایرلنډ او اسپانیا هم د پرې بدې ورځې لیدلې دي، مګر د شلمې پېړۍ په نیمایي کې دواړه هېوادونه و توانېدل، چې په اساسي توګه د نظام جوړونې طریقې عملي کړي.

د دې نړیوالو تجربو پر بنسټ ما د ملي پروگرامونو طرحه وړاندې او د انتقالي ادارې پر مهال مې په ځینو سکتورونو کې عملي کړه. ملي پیوستون، ملي مخابرات او معلوماتي ټکنالوجي، ملي روغتیا او ملي اردو د دې پروگرامونو ښکاره نښې دي، چې د ملګرو ملتونو، نادلتي سازمانونو او قرارداديانو په پرتله دا پروگرامونه د نړیوالو مبصرینو له خوا بریالي ارزول کېږي.

د دې تر څنګ چې دا پروگرامونه یو لړ ستونزې هم لري، خو که چېرې یو پروګرام د واقعي ملي موخو د ترسره کولو لپاره جوړ شي او له افغان ظرفیتونو څخه په کې استفاده وشي، نو نتیجه یې ډېره ژر څرګندېږي.

هر ځل چې موږ یو ملي پروګرام مطرح او وړاندې کاوه، په لومړي سر کې به ورته مرستندویه سازمانونو او دولتونو د شک په نظر کتل، مګر کله به چې په عمل کې د پروگرامونو مؤثریت ثابت شو، نو دوی به هم خپلې مرستې په دغو چوکاټونو کې عیار کړي.

نتیجه ګېږي مو باید دا وي، چې که غواړو د بهرنیو مرستو انسجام تر لاس لاندې ونیسو، نو د دې توان هم باید ولرو چې

سويه هغه حد ته ورسېږي، چې کونار ورته ارزښت وبايي. د مخه مو وييلي چې زموږ د بزگر ورځنۍ عايد بايد له پنځو سو افغانيو څخه ۲۰۰ افغانيو ته لوړ شي.

دا عايد برابرول نه يوازې د کرنې په فزيکي او بشري زېربنا باندې پانگونه کول غواړي، بلکې د منظمو بازارونو پيدا کول يې هم ستره اړتيا ده.

په دې وخت کې زموږ لومړنی ستر بازار د ناټو قوه ده او کونښن په کار دی، چې پردوی باندې د خپلې کرنې بازار وپېژنو. دويم بازار مو چين، هند، ايران او د خليج هېوادونه دي، خو د کرنيزو توکو د بيې په اړه بايد پوه شو، چې اصلي مسئله د کميت نه بلکې د کيفيت ده او د کيفيت لوړول بيا هم په بشري پانگې پورې اړه پيدا کوي.

درېيم بازار مو اروپا ده، خو دې بازار ته لاره پيدا کول ډېر زحمت غواړي، يو چانس دا دی چې اروپا د هيوينود وارداتو ستر مرکز دی او که د کونارو د محوه کولو لپاره موږ کوم پلان ولرو او دوی يې راسره په شريکه عملي کړي، نو له يوه پلوه به مؤثروي او له بله پلوه به هم زموږ په گټه وي او هم به اروپا ته د هيوينو د قاچاق تود بهير سوړ شي.

څلورم بازار مو امريکا او کاناډا دي، چې د ځانگړو نساجي او زرگري صنعتونو په وسيله دې بازار ته مخه کولی شو، ځکه زرگري او نساجي اموال د وزن له کبله سپک او د بيې له پلوه درانه دي، چې لازمه گټه ترې اخيستلی شو، د دې تر څنگ د مخابراتي سکتور د ودې لپاره هم موږ کولی شو له هند، اروپا او امريکا سره نږدې اړيکي ټينگ کړو.

په هغه پيمانه د صادراتو ډېرول، چې زموږ اقتصادي

مؤسساتو لويه پاملرنه وکړو.

د ملي منځمهاله او اوږد مهاله پلانونو له مخې بايد د بشري پانگې د روزلو او پياوړې کولو زمينه برابره کړو. که چېرې ذکر شوي دوه ميليارده ډالر د افغان پوهنتونونو او نورو زده کړو پر چارو لگېدلي وای، نه يوازې په لنډ مهال بلکې په منځمهال او اوږد مهال کې به هم زموږ د ډېرو دردونو دوا وای.

د اوسنيو تخنيکي وسايلو پر بنسټ يو اغېزناک دولت کولی شي، چې د پوهنې د کيفيت د لوړولو لپاره په ډېره ارزانه بيه اقدامات وکړي.

بعيد درس چې د مخه مو تفصيلي بحث پرې کړی، د دغو تخنيکي وسايلو د کارونې يو ښه مثال دی. د دې لپاره چې نړۍ د لازمو مرستو ورکولو او اړيکو ټينگولو ته قانع کړو نو لازمه ده چې د خپلې بشري پانگې د لومړيتوب په برخه کې يوه داسې ملي اجماع ولرو، چې وروسته په يوه ستر ملي پروگرام بدله شي.

۷. مارکېټ جوړونه:

هېڅ داسې هېواد نشته چې يوازې دې د نړيوالو مرستو پر مټ د هوسا ژوند څښتن شوی وي. له کوريا څخه تر اسپانيا پورې د دوی په اقتصادي ژوند کې لوی بدلون هغه مهال رامنځته شو، چې دوی د مارکېټ جوړولو اساسي طرحې عملي کړې. زموږ په اوسنيو شرايطو کې په دې برخه کې څو اصله ځانگړې ارزښت لري:

الف—د کونارو د ورکاوي لپاره بايد زموږ د بزگرد ژوند

تونل يوه ښه نمونه ده، تر تونل وهلو مخکې سالنگ د پېچلې ښې له کبله د قافلو پروړاندې يو ستونزمن پېچومی و، خو کله يې چې سينه سوري شوه د اتصال په کړۍ بدل شو.

دا چې بحر ته لار نه لرو د گاونډيو بحري بندرونو ته سوداگريزې لارې پيدا کول راته د وينو د رگونو حيثيت لري. څرنگه چې زموږ په شمالي گاونډ کې امنيت ټينگ دی، نو لازمه ده چې په لومړي گام کې ازبکستان او ترکمنستان ته د ريل گاډي پټلۍ وغځوو او له تور غونډۍ څخه هرات، له هرات څخه اسلام قلعه ته د ريل پټلۍ ډېره مهمه ده چې د ايران له اوسپنيز خط سره وصل شي. همدا ډول له حيرتان او عاقيني څخه بايد دا پټلۍ تر مزار او شبرغان پورې ورسېږي، چې موږ په مستقيمه توگه له قزاقستان، يوکراين، اروپا او روسيې سره وصلولی شي او زموږ ډېر مهم او حياتي واردات لکه تيل، فولاد، لرگي او غنم له همدې هېوادونو څخه راځي. موږ به وکولی شو، چې پر همدغه اعتماد خپل راتلونکي پراختيايي پلانونه طرحه او عملي کړو. د دې تر څنگ د ايران درې عمده بحري بندرونه لکه ابادان، خرم شهر او چابهار هم زموږ لپاره ډېر ستر ارزښت لري. اوس وخت کې له ابادان څخه تر مشهد او اسلام قلعه پورې د ريل پټلۍ شته، خو که چېرې د افغانستان او ايران هغه شريکه پروژه چې دا پټلۍ به تر هراته پورې وغځوي مکمله شي، نو بې له شکه به په هرات او گاونډيو ولايتونو کې ستره پراختيا رامنځته کړي. که څه هم چابهار لاتر اوسه ډېر امکانات نه لري، خو د فراه او نيمروز ولايتونو د ودې لپاره چې اوس د يوه حلقوي سرک په وسيله تړل شوي دي ډېره گټه کولی شي.

ستونزې حل کړي د منظمو مالي بنسټونو په جوړښت پورې اړه لري. که موږ له نړيوالو فني امکاناتو څخه د خپلو مالي بنسټونو د جوړښت لپاره په مؤثره توگه گټه واخلو، نو تر ډېره به زموږ د خلکو په اقتصادي ژوند کې مثبت تغير راولي.

د خلکو د اقتصادي ژوند د ښېکښې لپاره يو بل مهم عنصر د نړيوالې پانگونې جذبول دي. که چېرې نړيواله پانگونه زموږ د خلکو لپاره د ابرو مندانه کار وسيله وگرځېده، نو موږ به ستره ملي گټه کړې وي. سينگاپور، ماليزيا، ايرلنډ او اسپانيا وتوانېدل، چې د نړيوالې پانگونې د جذب لپاره غوره اصول وټاکي او لازم شرايط برابر کړي. مگر زموږ ځانگړو امنيتي شرايطو ته په پام سره موږ ته ډېره ضروري ده، چې د نړيوالې پانگونې د جذب لپاره له دولتونو او مؤسساتو سره د گړنتۍ د سيستم په هکله اقدامات وکړو. په دې برخه کې موږ هغو حقوقي مشورو ته اړتيا لرو، چې زموږ د معدنونو د استخراج لپاره زموږ ملي گټې خوندي کړي.

۸. سيمه ييزه همکاري:

جغرافيه د ژوند حقيقت دی، دا څرگنده ده چې زموږ هېواد په وچه کې پروت دی او زموږ گاونډيان چين، پاکستان، ايران، ترکمنستان، ازبکستان او تاجکستان هم د دې خاورينې کړې پر سر له موږ څخه راتاوي او هېڅ تغير نه کوي. هندو کش به همپشه د افغانستان د شمال او جنوب تر منځ لکه دېوال ولاړ وي، خو که چېرې جغرافيه ته د سياسي اقتصاد له نظره وگورو، دې نتيجې ته رسېږو چې د جغرافيايي شرايطو ځينې برخې د تغير او بدلون وړ دي او زموږ په هېواد کې يې د سالنگ

په هره اندازه چې د نړۍ هوا تودېږي په هماغه اندازه د اوبو اهميت ډېرېږي او موږ د اوبو يوه داسې سرچينه يوو، چې گاونډيانو ته مو هم پرېمانه اوبه روانې دي، ځكه موږ په څو لسيزو كې د كوم اغېزناك دولت څښتنان نه وو او له همدې كبله مو د اوبو په برخه كې حقوق هم نه دي خوندي شوي. د دې ملي طبيعي پانگې د خوندي كولو لپاره بايد موږ د نړيوالو اصولو پر بنياد له خپلو گانډيو سره يوې موافقې ته ورسېږو.

د سيمه ييزې همكاري لپاره ډېر پراخ امكانات شته، مگر څرنگه چې د اروپا تجربه په گوته كوي، سترې موخې بايد پر هغه بنسټ باندې كېښودل شي، چې په عيني واقعيتونو باندې استوارې وي. تر دويمې نړيوالې جگړې وروسته ځينې اروپايي مفكرين په دې فكر وو، چې اوس بايد د اروپا د متحدو ايالاتو يو ستر دولت جوړ شي او موجود هېوادونه يې د ولايتونو حيثيت ولري، مگر واقعيتونو سياستوالو د نوې اروپا ته د دې ډېرو سكرو او فولادو د اتحاد يې د جوړولو له مخې كېښود او په قدم، قدم له هغه ځايه تر نننۍ اروپايي اتحاديې پورې راوړسېده.

په راتلونكو لسيزو كې به د سيمې او نړۍ پر كچه د ژوندانه په شرايطو كې تغير راشي او هيله ده چې سيمه ييزاړيكي ورځ په ورځ ټينگ او غښتلي شي، مگر په اوسنيو شرايطو كې موږ د ترانسپورت، ترانزيت، اوبو، برېښنا او پانگونې په برخه كې عملي گامونه اخيستي شو، چې د اعتماد فضا را منځته كړي.

۹. د سيمه ييزې همكاري پېش شرط:

په افغانستان كې د سيمه ييزې همكاري پېش شرط د يوه

د عادلانه نظام لار ————— اشرف غني احمدزی

د پاکستان د گوادراو كراچۍ سمندر هډې دواړه زموږ لپاره ډېرې مهمې دي، ځكه گوادرد كندهار او سوېلي ولايتونو او كراچۍ د ننگرهار او مشرقي ولايتونو خوست او پكتيا په وده كې ډېر مؤثر ثابتېږي، د كراچۍ د سمندري هډې د مديريت ستونزو، د لارې خراب امنيت او د پتليو د نظام گډوډۍ موږ ته هم ستره خساره رسولي ده.

د دې ستونزو د هوارې او د يوه منظم ترانزيتي او ترانسپورتي نظام د راوستلو لپاره بايد افغان دولت او نړيوالې مؤسسې ترانزيت ته لومړيتوب ورکړي. چين زموږ د معادنو په استخراج زموږ د توليداتو د پېرودلو او ودې په برخه كې د خاص اهميت وړ هېواد دی. د بدخشان لوی سړک بشپړېدل له چين سره د لارې د وصل کېدو لپاره غوره گام دی. موږ بايد د انجمن کوتل له لارې بدخشان له کابل سره وتړو او د تاجکستان له لارې له چين سره خپل هېواد وصل کړو. په دويم قدم كې په خپل ټول قوت د يوې افغانستان شموله ريل پټلۍ انتظام ونيسو. زموږ د ټولو صادراتو وزن زيات دی او تر څو چې په يوه قوي او ارزانه ترانسپورتي انتظام باوري نه شو، نو له كار او روزگار به محروم پاتې يوو.

برېښنا داسې يوه حياتي اړتيا ده، چې زموږ او ټولې سيمې وده ورپورې ترلې ده. د برېښنا د توليد داسې نوې لارې شته، چې د سيندونو او به بېرته سيندونو ته غورځوي او برېښنا توليدوي. كه چېرې موږ دا پروسه په پام كې ونيسو له خپلو گاونډيانو سره په مشتركه توگه گټور گامونه اخيستي شو، چې په ځانگړي ډول شمالي گاونډيان را سره د امود سيند په برخه كې مرسته كولى شي.

د عادلانه نظام لار ————— اشرف غني احمدزی

اغېزناک دولت، متحرک اقتصاد، پياوړې افغان هويت او اغېزناکې نړيوالې همکارۍ په منځته راتگ کې نغښتې دۍ. د دې کتاب د ليکلو ستر هدف دا دۍ، چې هر افغان له خپلې ژبې، سمت، جنس او نورو ټولو ټولنيزو خصوصياتو سره د دې خاورې حقدار او کوربه وگڼل شي.

په دې کتاب کې زما نظريات او وړاندیزونه د يوې ټولگې په توگه وړاندې شوي، چې وطنوالو ته د بحث زمينه برابره کړي او هيله مې داده چې دا نظريات د يوه ملي سراسري بحث په ترڅ کې وده وکړي، تقويه شي او د يوې ملي اجماع لپاره د خلکو پر وړاندې رامنځ ته شي، ځکه موږ هغه وخت کولی شو چې په خپل ژوند کې تغير او بدلون راولو چې کله يوې ملي اجماع ته ورسېږو. اميد او اريم چې د خپلو راتلونکو نسلونو د هوسا ژوندانه د تامين لپاره ستړې ملي موخې عملي کړو.

ومن الله التوفيق

سو کاله افغانستان او نېکمرغه ولس

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library